

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Asil AŞK

Daisy kraliyet
ailesine hazır değil...
Peki kraliyet ailesi
ona hazır mı?

New York Times Çoksatan Yazarı

RACHEL HAWKINS

**NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI RACHEL HAWKINS,
KENDİNE ÖZGÜ MİZAHINI, AMERİKAN SEVGİSİNİ VE
ROMANTİZM YETENEĞİNİ GÖZLER ÖNÜNE SERİYOR.**

Daisy Winters, denizkızı kırmızısı saçları, Walmart çakması bir dükkânda yarı zamanlı bir işi ve İskoçya Veliaht Prensi'yle nişanlanmak üzere olan mükemmel bir ablası olan on altı yaşında sıradışı bir Florida-lıydı. Spot ışıkları altında yaşamak gibi bir arzusu olmasa da magazin basınının amansız ilgisinin doğurduğu birtakım olaylar onu okyanusun karşı kıyısına uçmaya ve ablası Ellie'yle birlikte koca bir sarayda bir tür inzivaya çekilmeye zorlayacaktı.

İskoçya'nın gösterişli soylularından Miles, Daisy'ye saraylı olmanın inceliklerini öğretmekle görevlendirilmişken, Veliaht Prens'in çapkın küçük kardeşi gittiği her yerde skandallara neden olmaya devam ediyor ve Daisy'yi de bu skandalların içine çekmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Kraliyet -ve gün geçtikçe göze daha da çekici gelmeye başlayan Miles- Daisy'yi bir leydiye dönüştürmeye çalışıyor olabilirdi... ama Daisy'nin de kraliyetin kurallarını kendine göre esnetmeye kalkışmayacağını kim garanti edebilirdi ki?

"Parlak bir başarı! Hayallerinizdeki mükemmel gençlik filmine doğru bir adım." —**EW.com**

"Neşeli, saf eğlence." —**Romantic Times Book Reviews**

"Tatlı, romantik ve sevimli. Meg Cabot hayranları Hawkins'in bu kitabından müthiş zevk alacak." —**Buzzfeed**

Çeviren: Deniz Göktürk

www.yabanciyayinlari.com

@ /yabanciyayinlari

"Plajda okunabilecek, gündüz düşleri
kurduran bir roman. Mia Thermopolis'in
Pippa Middleton'la buluştuğunu, romantizm ve
skandalla süslendiğini düşünün." —*Elite Daily*

"Tatlı bir romantizm ve sonuna kadar
eğlence." —*Hello Giggles*

"Plaj için mükemmel." —*Culturess*

"Tatlı ve muzip bir kadın kahramanın başrolde olduğu
hafif bir romantizmle kendinizden geçmeye ihtiyaç
duyduğunuzda, Rachel Hawkins'ın bu kitabına
muhakkak bir şans verin." —*NPR*

"Bu kitabı elinize aldınız mı bir daha bırakmak
istemeyeceksiniz... Daisy Winters ve onun çılgın İskoç
yazını kesinlikle kaçırmak istemezsiniz." —*Hypable*

"Asil Aşk hayranları ya da tempolu bir romantik komedi
arayan okurlar için mükemmel." —*Booklist*

"Olağanüstü bir kraliyet ailesi anlatısı boyunca
hiç dinmeyen bir coşku ve eğlence." —*Kirkus Reviews*

"Kraliyet hayatının iç yüzünü öğrenmek ve biraz da
romantizm arayan okurlar için kaçırılmayacak bir eğlence.
Komik, esprili ve gerçekçi Hawkins, klasik gençlik aşkını hızla
okunan heyecan verici bir romana dönüştürmüş." —*VOYA*

"Gençlerin, soyluların peri masalını andıran dünyasına
bir pencere aralayan bu tempolu ve eğlenceli anlatıyı
sevmeleri için kraliyet dedikodu sütunlarının hayranı
olmaları gerekmiyor." —*School Library Journal*

Asil AŞK

Asil Aşk
Özgün Adı | *Royals*
Rachel Hawkins

Yabancı Yayınları | 491

Yayın Yönetmeni | Büşra Uyar
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-05-2

© Rachel Hawkins, 2018
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Deniz Göktürk, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

RACHEL HAWKINS

Asil
AŞK

Çeviren
Deniz Göktürk

*Benimle mesajlaşıp William'la Kate'in
düğününü izlemek için sabah 5'te kalkan
Kathie Moore'a. Seni seviyorum, anne.*

İskoçya Prensi Alexander sarışın Amerikan güzeliyle görüntülendiğinden beri Ellie hakkındaki her şeyi merak ediyoruz! Ama müstakbel prenses adayıyla ilgili her şeyi biliyor musunuz? Bunların en azından birkaçının sizi şaşırtacağına eminiz!

1. Eleanor Winters, erkek arkadaşıyla aynı soylu aksana sahip olabilir ancak Florida'da İngiliz bir anne babanın çocuğu olarak doğdu!
2. Ellie'nin babası bir zamanlar bir müzisyen olduğundan ve annesi Ellie'nin sevimli küçük kasabasında geçen gizem romanları yazdığından, ilgi odağı olma sevgisinin aileden geldiği belli.
3. 9 Eylül'de doğan Ellie'miz Başak burcu* (prenslerin sadece bakirelerle evlenmesiyle ilgili şaka yapmıyoruz)!
4. Sınıf birincisi, başarı bursu sahibi ve yerel yüzme takımının kaptanı olan Ellie'nin her zaman beklenenden daha başarılı olduğu açık! Hımm, listede hiç taç göremedik gerçi. Ama GERÇEK bir kraliçe olabilecekken neden balo kraliçesi olmasın ki?
5. Ellie erkek arkadaşının ülkesinde, ki bir gün onun krallığı olacak, özel Isles Üniversitesi'ne gitti ve İngiliz Edebiyatı okudu!
6. Giydiği muhteşem kıyafetlerin bazılarında da anlayacağınız gibi en sevdiği renk mavi!
7. Ellie, geçtiğimiz yıl Edinburgh'da bulunan küçük bir yayınevi için İskoç tarihi konulu çocuk kitaplarının editörlüğünü yaptı. Belki de kendisi için bilgi tazeliyordur?

* Başak burcunun İngilizce karşılığı olan Virgo, Latince bakire anlamına gelmektedir. -çn

8. On iki yaşından beri vejetaryen olan Ellie, yılların doğa insanı Prens Alexander'ı sinek balıkçılığı ve avcılık gibi bazı eski hobilerinden vazgeçirdi! (Bu yüzden Prens'in yakın çevresinden bazılarının kendisinden pek hazzetmediğini duyduk!)

9. "Eleanor Winters" ismi kesinlikle havalı olsa da -kraliyete layık diyebilir miyiz?- Ellie'nin göbek adı şüphesiz daha az gösterişli: "Berry"! Görünüşe göre bu aile arasında bir şaka!

10. Belki de bitkiler Winters ailesinde gerçekten popülerdir*; Ellie'nin Daisy adında on yedi yaşında bir kız kardeşi var!

* Ellie'nin göbek adı "Berry"nin orman meyvesi ve "Daisy"nin ise papatya anlamına gelmesiyle yapılan bir espri. -çn

1. Bölüm

“YAŞLI KADININ TEKİ BANA AZ ÖNCE O İLE BAŞLAYAN kelimeyi söyledi.”

Sayfalarını karıştırdığım dergiden başımı kaldırdım. En iyi dostum ve Sur-N-Sav’daki kasiyer arkadaşım Isabel Alonso sırtını kasasına dayayıp sakızını patlattı. Önlüğünün yeşilinde iyice ortaya çıkan siyah saçlarını dağınık bir örgüyle toplamıştı.

“Az önce mi?” diye sordum. Kasabanın diğer tarafına o koca Walmart açıldığından beri mağaza hemen hemen hep boştu, bu yüzden bugün kasiyer olarak sadece Isabel’le ben çalışıyorduk. Bir saatten fazladır kasama kimse gelmediğinden dergi okuyordum. Yine de –aşırı kaba olsa da– gerçekten heyecan verici bir şeyi kaçırarak kadar kendimi kaptırdığıma inanamıyordum.

Isabel gözlerini devirdi. “Ekşi kremanın fiyatının artması benim suçummuş.”

Ciddi bir tavırla başımla onaylayarak, “Haklı olabilir,” dedim. “Ne de olsa sen muhteşem süt ürünleri vârisisin.”

Isabel kasasına döndü, rasgele tuşlara basıyordu. “Yeni bir iş bulmamız lazım, Daze. Bu küçük düşürücü.”

Katılmıyor değildim ama kuzey Florida’daki küçük bir kasabada yaşıyorsanız seçenekleriniz biraz sınırlıydı. Geçen sonbahar kütüphanede işe girmek istemiştım ama olmamıştı –ödenek yokmuş– ve İncil Yaz Okulu’na yardım etmekle geçen bir yaz

küçük çocuklarla çalışma isteğimi yok etmişti, bu da bebek bakıcılığı ya da yerel anaokulunda yarı zamanlı çalışma seçeneği de masadan kaldırıyordu. Yani geriye bir tek Sur-N-Sav kalıyordu.

Ancak şimdi, kasaya yasladığım telefonuma bakınca Sur-N-Sav'daki zamanımın dolduğunu fark ettim.

Mutlu bir şekilde, "Ah, saat üç, günün en güzel zamanı," dediğimde Isabel homurdanarak "Bu hiç adil değil!" diye karşılık verdi.

"Hey, sabah yediden beri buradayım," diye hatırlattım ona. "Erken çıkmak istiyorsan..."

"Sabah vardiyasını almalısın," diye tamamladı bana elini sallayarak. "Pekâlâ Bayan Miller, anladım."

Bayan Miller, Sur-N-Sav'ın müdürüydü. Isabel'le ikimiz bir yıl boyunca onun nutuklarına epey alışmıştık.

Isabel içini çekerek kasasının yanına yaslandı, elini çenesine dayamıştı. Tırnakları yeşilin üç farklı tonuna boyanmıştı; ince bileğinden basit, boncuklu bir bileklik sarkıyordu. "Dört hafta daha," dediğinde ben de en sevdiğimiz mantramızı tekrarlardım.

"Dört hafta daha."

Haziranın sonunda Isabel ve ben, Sur-N-Sav'daki hayatımıza pek de sevgi dolu olmayan bir veda edip Key Con için Key West'e doğru yola çıkacaktık, sonra da bir haftayı şehirde dolaşarak geçirmeyi planlıyorduk. Isabel'in abisi, eşiyle ve Isabel'in aşırı sevimli küçük yeğeniyle birlikte orada yaşıyordu, yani bedava (ve aile onaylı) kalacak yerimiz vardı. Bütün hayatımın bu gezi etrafında döndüğünü söylemek biraz yetersiz kalırdı. Yalnızca içimizdeki *geek*'i salmakla kalmayacak, Key West'te eğleneli şeyler de yapacaktık. Şnorkelle yüzme, Hemingway'in evini ziyaret, bir kızın midesini doldurabileceği tüm o misket limonlu turtalar... Evet, bu gezi bütün yazımı mükemmelleştirecekti; Isa ve ben fuar açıklandığından beri neredeyse bir yıldır bunu planlıyorduk. En sevdiğimiz yazar Ash Bentley orada Finnegan Sparks serisi hakkında konuşacaktı, ayrıca uzay operalarındaki kadınlardan *cosplay* tasarımına kadar gitmek istediğimiz en az

yirmi farklı panel vardı. Orası tam bir *geek* cenneti idi ve biz de tamamen hazırдық.

Whitney Houston hoparlörlerden aşkların en büyüğüyle ilgili haykırıırken, Isabel doğrulup kasadaki rasgele düğmelere basarak "Bu hafta sonu bize gel de kıyafetleri ayarlamaya başlayalım," dedi. "*Finnegan and the Falcon*'daki Miranda'nın mı yoksa *Finnegan's Moon*'daki Jezza'nın mı kılığına girsem hâlâ karar veremedim."

"Ben muhtemelen Jezza'yı tercih eder," dedim. Ben, Isa'nın erkek arkadaşıydı, aşağı yukarı milyonlarca yıldır çıkıyorlardı. Tamam tamam, sekizinci sınıftan beri. "Jezza daha az kıyafet giyiyor."

Isa düşünürken yüzünü ekşitti. "Doğru ama Ben orada bile olmayacak, bütün Key West'e popomun çeyreğini göstermeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

"Haklısın," deyip onayladım. "Ayrıca, Miranda olursan mor peruk takabilirsin."

Bana bir parmağını uzattı. "Evet! O zaman Miranda olsun. Sen kim olarak gideceksin?"

Gülümseyerek kasamı kapamaya başladım. "*Cosplay* senin işin," diye hatırlattım ona, "bu yüzden kendim olarak gideceğim. Kot ve Tişörtlü Sıkıcı Kız."

"Benim için her açıdan tam bir hayal kırıklığısın," diye cevap verdiğinde başımı iki yana salladım.

Kasamla işimi bitirip nakit çekmecesini Bayan Miller'ın ofisine götürürken kapı açıldı ve başka bir yaşlı müşteri içeri girdi. Çoğu markette tezgâhtarlar parayı kendileri sayardı ancak yıllarca genç elemanlarla çalışmak Bayan Miller'da güven sorunlarına neden olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, bu el oyalayıcı işi başka birine bırakmaktan memnundum.

Bunu hallettikten sonra mağazanın öteki tarafına yöneldim, kasaların yanında sıralı dergi raflarının yanından geçerken dergilerin çoğunun ters çevrildiğini fark ettim, kapakları yerine arkalarındaki reklamlar müşteriye dönüktü.

Bu, Isabel'in marifeti olmalıydı. Bir rafa yürüyüp en yakındaki dergiyi önü bana bakacak şekilde çevirdim. İlk gözüme çarpan sarı saçlar ve parlak dişler oldu, ardından da kalın sarı harflerle yazılmış manşete takıldım: **ELLIE WINTERS HAKKINDA HIÇ BİLMEDİĞİNİZ ON ŞEY!**

Bu on şeyin herhangi biri *beni* şaşırtır mıydı merak ettim. Bundan şüpheliydim.

Ablam skandallardan oldukça uzak bir hayat yaşamıştı, sanki bir gün dergi kapaklarına çıkacağını biliyormuş gibi. Neredeyse bir göz atacaktım ama sonra A) bunun tuhaf olacağına karar verdim ve B) Isabel dergileri benden saklama zahmetine girmişti.

"Bu sefer kötü hiçbir şey yoktu," diye seslendi Isabel. "Görmene gerek olmadığını düşündüm!"

Ona başparmağımı kaldırarak mağazanın uzak tarafındaki kapıya doğru devam ettim.

Eşyalarım dinlenme odasındaydı; turuncu duvarlardan, yeşil plastik sandalyelerden ve üstü çizilmiş laminat masadan oluşan zavallı bir yerdi gerçekten. Zamanında birisi masaya "BECKY JOSH'I SEVİYOR" diye kazımişti ve ne zaman dinlenirken, kitap okurken ya da çalışırken oraya otursam Becky ile Josh'a ne olduğunu merak ederdim. Hâlâ birbirlerine âşıklar mıydı? Becky de burada benim gibi ölümüne sıkılmış mıydı?

Gerçi en azından Becky magazin dergilerinde ablasının fotoğraflarıyla hiç karşılaşmamıştı.

Hatta dergilere kendi de çıkmamıştı.

Öf.

O balo fiyaskosu göğsümde hâlâ dikenli bir top gibi oturan, öfkeyle acı karışımı bir şeydi ve bunu düşünmek ağrıyan bir dişle oynamak gibiydi. Dişin ne kadar ağrıdığını unuttuyordunuz, ta ki aklınıza gelene kadar, sonra aniden düşünebildiğiniz tek şey o oluyordu.

Şu an bunu düşünme riskine giremezdim yoksa Sur-N-Sav'ın dinlenme odasında ağlamaya başlayabilirdim ki dünyada bun-

dan daha hüzünlü bir şey yoktu. Köpeğin-öldüğü-film seviyesinde bir acınasılıktı bu, yani evet, ağlamayacaktım.

Bunun yerine eski püskü yama işi çantamı omzuma atıp kapıdan çıktım.

Otoparka girerken, mayıs sonu öğleden sonrasının kör edici parlaklığı ve sıcağı yoğundu. Gözlerimi kısıp çantamdaki güneş gözlüğüme uzandım, şimdiden öğleden sonranın geri kalanında ne yapacağımı düşünüyordum. Yapacaklarım çoğunlukla odamdaki havalandırma deliğine yapışmayı ve dün kitapçıdan aldığım yeni mangayı okumayı içeriyordu.

“Dais.”

İşte ağrıyan diş de gelmişti.

Harika.

Michael dükkânın önündeki sarıya boyanmış beton direklerden birine ayaklarını çaprazlayarak yaslanmıştı, koyu renk saçları gözlerine düşüyordu. Muhtemelen bu poza çalışmıştı. Michael Dorset *şampiyon* bir yaslanıcıydı, en iyilerden biriydi cidden. Sevimli Oğlanlar Olimpiyatları’nda her seferinde Seksi Yaslanma kategorisinde altın madalyayı alırdı.

Neyse ki artık Seksi Yaslanma’ya (marka başvurusu beklemede) karşı bağıışıklık kazanmıştım.

Güneş gözlüğümü taktıktan sonra eski sevgilime elimi kaldırdım.

“Hayır.”

Michael kaşlarını çatı. Yuvarlak yanakları ve güzel kahverengi gözleriyle yüz hatları yumuşaktı, saçlarını tam alnının üstüne bilerek düşürdüğüne yemin edebilirdim. Bir ay öncesine kadar, bu surat yüzünden erimiş bir Daisy gölüne dönüşür, saçlarını alnından çekmek için uzanırdım. Michael Dorset’ten dokuzuncu sınıftan beri hoşlanıyordum. Her zaman benimkinden daha popüler bir grupta takılırdı (biliyorum, gözlüğümün ve *Adventure Time* tişörtlerimin beni daha çekici hâle getirmemesi şok edici bir durum), sonra geçen sene –*nihayet*– onu elde etmiştim.

Şimdi ise ellerini ceplerine sokarak “Her şeyi berbat ettim,”

diyordu. Dünya üzerindeki en dar kotu giymişti –hatta dürüst olmam gerekirse resmen tayttı– ve bileğinde saç tokalarımından biri vardı. Yeşil olanı.

O tokayı kolundan söküp atmak için içimde beliren çocukça dürtüyle savaşıarak çantamı diğer omzuma aldım. “Az bile söyledin.”

Otopark çok sıcaktı, kıyafetimin üstüne geçirdiğim yeşil Sur-N-Sav önlüğünü hâlâ giydiğimi fark ettim. Michael her zaman-ki gibi siyahlar içindeydi ama muhtemelen vücudunda % 0.06 oranında yağ bulunduğundan terliyormuş gibi görünmüyordu. Burası bu tartışmayı yapmayı istediğim son yerdi, bu yüzden yanından geçip arabama yöneldim.

Peşimden gelerek “Hadi ama,” diye dil döktü. “Bunu en azından konuşmamız lazım.”

Yürümeye devam ederken spor ayakkabılarımın altındaki asfalt gıcırdıyordu. Plaja o kadar yakın olmasak da kum burada sihirli bir şekilde beliriyor, otoparktaki çatlaklarda ve çukurlarda birikiyordu.

“Bunu zaten konuştuk,” dedim. “Ama konuşacak fazla bir şey yok. Balo fotoğraflarımızı satmaya çalıştın.”

Ünlü bir ablan olmasının eğlenceli tarafı şuydu, sen de bir şekilde *birazcık* ünlü oluyordun.

Ama görünüşe göre sana şöhretin sinir bozucu kısımları kalıyordu, mesela erkek arkadaşının özel görüntülerini gazeteye satması gibi.

Veya satmaya çalışması.

Görünüşe göre kraliyet ailesinin bu tür işler için halihazırda adamları vardı ve fotoğraflar oldukça hızlı bir şekilde kaldırılmıştı, açıkçası bu durum bütün olayı daha da garip hâle getirmişti.

“Bebeğim,” diye başladığında onu duymazdan geldim. O aptal fotoğrafları *sevmiştim*. Sevimli göründüğümüzü düşünmüştüm. Şimdi onlara her baktığımda, Ellie yüzünden garip bir hâl alan başka bir şey oluyorlardı.

Sanırım beni en çok kızdıran da buydu.

Michael, "Bunu *bizim* için yapıyordum," diye devam edince durup arkamı döndüm.

"Bunu 'aşırı güzel' bir gitar almak için yaptın," dedim düz bir sesle. "Ezelden beri bahsettiğin o gitarı."

Sözlerim üzerine Michael biraz utanmış gibiydi. Ellerini cebine sokup omuzlarını silkti ve topuklarının üstünde sallandı. "Ama müzik *bizim olayımızdı*," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Sevdiğim grupları hiç sevmedin, arabada şarkılarımı çalma- ma hiç izin vermedin, sen..."

Arka cebini karıştıran Michael, "Evet, ama dinle," diyerek sözümü kesti, o kadar da bayılmadığım bir başka alışkanlığı daha. Telefonunu çıkarıp bir şey aradı ve tam arkamı dönüp arabama yürümek üzereydim ki Sur-N-Sav'dan ani bir çığlık yükseldi.

"ERKEK YASAK!" diye bir ses çınladı otoparkın karşısından.

Mağazaya doğru döndüğümde müdürüm Bayan Miller'ı sürgülü kapıların hemen önündeki kaldırımında, elleri kalçalarında gördüm. Saçları aslında kızıldı ama rengi solup şeftali tonuna dönmüştü ve o kadar inceydi ki saç derisini görebiliyordunuz.

"MESAI SAATİNDE ERKEK YASAK!" diye bağırıp parmağını bana sallarken kolunun altındaki deri yargıarcasına sallanıyordu.

"Mesaim bitti," diye seslendim, sonra da başparmağımla Michael'ı gösterdim. "Bu da bir erkek değil. Duyguları olan güzel saçlı bir dar pantolon."

"ERKEK! YASAK!" diye bağırdı Bayan Miller tekrar. Ciddiyim, Bayan Miller'ın kadın çalışanlarının etraflarında erkeklerin olması konusundaki takıntısı hem psikotik hem de gülünçtü. Neden Sur-N-Sav'ın bir cinsel aktivite yuvası olduğunu düşündüğünden emin değilim ama "karşı cinsle arkadaşlık etmemek" en katı kuralıydı.

"OTOPARKTA EROTİZM FALAN YAŞAMIYORUZ!" diye bağırdım ama o sırada Michael aradığı şeyi bulmuştu.

"Bunu senin için yazdım," diyerek ekrana dokununca telefo-

nundan tiz bir müzik sesi yükseldi. Kalite berbattı, elektrogitarın ciyaklamasından sözleri pek de anlayamamıştım ama adımı birkaç kere duyduğumdan ve hem “deli” ile hem de “sisli” ile ka-fiye yapıldığından oldukça emindim. Sonra Michael *şarkıya eşlik etmeye* başladı. Tanrım, lütfen ani bir güneş çarpmasıyla canımı al ya da arabanın biri dönüp beni Sur-N-Sav’ın otoparkında ezip geçsin çünkü bir yandan eski sevgilim “Daisy beni ediyor deli,” diye şakıyıp diğerk yandan Bayan Miller bize doğru yürümeye başlarken bu öğleden sonranın daha ne kadar ktleşebileceğinden emin değıdim.

Sonra başımı kaldırdığımda parkın kenarına park etmiş ve camını indirmiş siyah jipi gördüm...

Bir de bana doğrultulmuş olan kamerayı.

2. Bölüm

OTOPARKIN ARKA TARAFINDAKİ ARABAMA DOĞRU koşturdum, başımı eğip çantamı yanıma sıkıştırmıştım. Michael'ın aptal şarkısı yüzünden –telefonu bir adak gibi uzatmış hâlâ peşimde dolanıyordu– deklanşör seslerini duyamıyordum ama sesi bir şekilde hayal edebiliyordum. Şimdiden fotoğrafların nasıl görüneceğini, manşetlerde ne yazacağını düşünüyordum. Ne yazarsa yazsın, beni tamamen sürtük olarak gösterecekti. Ellie geçen sene Alex'le çıkmaya başladığından beri gazete haberlerinde kızın hatası olmayan hiçbir şey yoktu resmen. İki ay önce Alex ve Ellie, İskoçya'da bir gemi açılışına gitmişlerdi, Alex tören boyunca kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmuştu. Bu da ablamın onu nasıl perişan ettiğine ve nişan yüzüğü taleplerinin aralarını bozduğuna dair söylentilere yol açmıştı.

Gerçek ne miydi? Alex o sabah merdivenlerden inerken takılıp ayak başparmağını kırmıştı. Yüzündeki acı dolu ifade *gerçek, sahici acıydı*, korkunç kız arkadaşı moralini bozduğu için duyduğu üzüntü değil.

Yaşasın patriyarka, değil mi?

Ellie'nin bu kraliyet olayını benimsemesi bana garip geliyordu. Kraliyet böyle saçmalıklar üzerine *kurulmuştu*. Alex'le evlenip bir kızları ve *sonra da* oğulları olsa mesela? Bilin bakalım tahta kim geçerdi?

Arabamın kapısını hızla açarak Michael'a döndüm. Şarkı bitince durdurdu, telefonuna bakıyordu. İçimden bir ses şarkıyı tekrar başlatacağını söylüyordu, elbette buna izin veremeyeceğimden elimi elinin üstüne koydum. Kafasını kaldırıncaya koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Öf ya, Seksi Yaslanma kadar etkili olan Gülümseme'yi yapıyordu, bunu daha başlamadan engellemem gerekiyordu.

Başımın jipi işaret ederek "Bu da mı senin işin?" diye sordüğümde arkasına bir göz attı. Tamam, Michael sevimliydi falan ama berbat bir yalancıydı –beş yıl önce ortaokuldaki sosyal bilimler sınavı olayını hâlâ hatırlıyordum– bu yüzden gerçekten şaşırılmış görünüp başını iki yana salladığında ona inandım ve rahatlayarak iç çektim.

Hâlâ balo fotoğraflarımızı satan bir pislikti ama en azından gidip paparazzileri çağırmamıştı.

"Bak, Michael," dedim hâlâ bize dönük olan kameranın, sırtımdan damlayan terin, saçlarımın yüzüme nasıl yapıştığı ve bu sabah yaptığım makyajın nasıl da uzak bir anı olduğunun acı farkındalığıyla.

"Bunu konuştuk, tamam mı?" diye devam ettim. "Neden yaptığını anlıyorum, umarım gitar mükemmeldir ve tam da olmasını istediğin gibidir. Ama ilişkimiz bitti. Bu kadar. Tamamen bitti."

Lafımı bitirdikten sonra çantamı arabaya fırlattım, sürücü koltuğuna oturdum ve kapıyı suratına kapadım. Elinde telefonla orada duruyordu, bileğindeki saç tokama tekrar bakarak geri istesem mi diye düşündüm.

Yok, bu her şeyi daha acıklı hâle getirirdi, Bayan Miller'ın sonunda Michael'ın yanına vardığını göz önünde bulundurursak zaten cezasını çekiyordu. Kadının saçları müthiş bir öfkeyle titriyordu, Bayan Miller ona doğru parmağını sallarken ondan epey uzun olmasına rağmen Michael korkudan sinmişti.

İzlemesi eğlenceliydi.

Dikiz aynasından arkama bakma zahmetine girmeden otoparktan çıktım.

Oturduğumuz yer mağazadan sadece birkaç kilometre uzakta olduğundan eve dönmem uzun sürmüyordu. Pek manzaralı bir yol sayılmazdı. Ailem Perdido'ya ilk taşındığında burası aslında güzel bir yerdi. Şey, Florida'da okyanusa yakın olmayan bir yer ne kadar güzel olursa işte. İlginç ve eksantrikti; sanatçılarla, yazarlarla ve insanların çılgın renklere boyadığı eski evlerle doluydu. Bebek evi görünümlü Viktoryen konaklar ve rahat bungalovlar misket limonu yeşiline, turkuaza, "elektrik eflatunu" olduğunu düşündüğüm bir renge boyalıydı.

Ama yıllar geçtikçe havalı insanların çoğu taşınmış ve en sonunda bej rengi, Perdido'ya geri dönmeye başlamıştı. Artık golf sahasının olduğu bir golf kulübü de vardı, babamı hareket etmeye zorlayan bir şeydi bu. Perdido bir zamanlar olduğu gibi pastoral küçük sanatçı topluluğunu barındırmasa da hâlâ güzel bir yerdi. Sessizdi, boştu ve annemin de sıkça belirttiği gibi ziyarete gelmeye değmeyecek kadar uzaktı. Bugünkü fotoğrafçı aylardır gördüğüm ilk fotoğrafçıydı. Paparazzinin peşinden gidecek daha iyi hedefleri vardı.

Mesela Ellie.

Tamam, bej rengi Perdido'ya yerleşmişti ama henüz mahallemize sıçramamıştı. Evim mahalledeki daha sönük renkli binalardan biriydi, mor veya çivit mavisi yerine canlı bir sarıydı. Sokakların gerisinde, muz ağaçları ve begonvillerle çevriliydi, pembe çiçekler güneş ışığı rengindeki boyanın üstünde güzel duruyordu. Buralardaki hediyelik eşya dükkânlarında satılan cam, flüt gibi ses çıkaran ahşap ve sıradan deniz kabuklu rüzgâr çanları verandada sallanıyordu. Annem rüzgâr çanlarına meraklıydı.

Ama garaj yoluna girerken gözüme çarpan şey rüzgâr çanları değildi. Annemin arabasının arkasına park edilmiş jipti.

Birdenbire, Sur-N-Sav'da gördüğüm fotoğrafçının neden orada olduğunu anlamıştım.

3. Bölüm

ARABAMI JİPİN YANINA PARK ETTİM VE İNERKEN korumalara el salladım. El ve Alex ne zaman Birleşik Devletler'e gelseler yanlarında hep bu ikisi oluyordu, o yüzden onlara alışmışım. "Selam Malcolm!" diye seslendim. "David, nasıl gidiyor?"

Genç olan David su şişesini kaldırarak selamıma karşılık verirken Malcolm sadece başını hafifçe eğdi. Her zamanki gibi ciddi siyah takım elbiselerini giymişlerdi, arabada klimayı sonuna kadar açsalar da sıcaktan öldüklerini tahmin edebiliyordum. Sıcak çekilir gibi değildi ama Alexander korumaları ailemin evine sokmayı sevmediğinden Malcolm ve David garaj yolunda bekliyordu.

Arabanın yanından geçerken onlara, "Ekoseli takım elbise giymediğiniz için hâlâ kırgınım," dedim ve Malcolm güneş gözlüğünün ardından eve bakmaya devam ederken David gülümsedi.

Verandanın basamaklarını hızlıca çıkarken anahtarlarım elimde şingirdadı ve ön kapının açık ancak cam kapının kapalı olduğunu fark ettim. İçeri girmeden önce bir saniyeliğine ablamı ve erkek arkadaşını kanepede mükemmel duruşlarıyla otururken gördüm. Her zamanki gibi muhteşem ve gösterişli görünüyorlardı; Ellie ayak bileklerini ağırbaşlı bir şekilde çaprazlamıştı, Alexander ise annemin çiçekli kanepesinde sanki bir tahtmış gibi oturuyordu.

Hep böyle otururdu, belki de alıştırma yapıyordu.

Yine Sur-N-Sav'da fotoğraf çeken adamların aklına yerdi ve bense dan hemen bahsetmem gerekip gerekmediğini düşünürdüm. Ellie balo fotoğrafı olayından hoşlanmamıştı (ki yani, gay, bari de hoş lanmamıştım ama açıkçası şikâyet etmeye hakkı vardı kıyını ben olduğumu düşünüyordum) ve El'e Alez'in bu sürgün ziyaretçiy le uğraşmanın üstüne bir de bu konuyu açmak istiyen miyım emlin değildim.

Bugünkü Michael olayı muhtemelen gazetelere bile çıkmaya caktı.

Elve adımımlı atar atmaz beni Noel'den beri görmemiş olan El bağına bir bakıp, "Ah, Daisy, saçın," dedi. 'Sesi beni her zamanlık gibi şaşırtmıştı. Her ne kadar anne babamız İngiliz olsa da ne El ne de ben aksanlı konuşurduk. Sonra Ellie Birleşik Krallık'ta üniversiteye gitmiş ve Downton Abbey'den fırlamış gibi konuşarak dönmüştü.

Parlak kırmızı saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırmak için elimi kaldırdım ama sonra boş vermeye karar verdim, saç larım harikaydı.

Neyse ki Alexander benimle aynı fikirdeydi (ya da en azın dan öyle davranıyordu) çünkü hemen, "Şahsen ben beğendim Daisy. Kızıl saç ailemde epey yaygındır," dedi.

Gülümseyerek kendi çilek sarısı saçlarını karıştırdı ve dünya- daki herkesin ona neden bu kadar çok âşık olduğunu hatırladım. Prens Alexander James Lachlan Baird, Rothesay Dükü, Carrick Kontu, müstakbel İskoçya Kralı sevimli ve şaşırtıcı derecede nazik bir adamdı. Kesinlikle El'den daha nazikti.

Annem elinde çaydanlık ve en güzel porselen fincanlarımızla dolu bir tepsiyle mutfaktan içeri girerken "Bu onun Küçük Deniz Kızı saçı," dedi. Ellie ve Alexander sevgili olmadan önce porse lenlerimiz bile yoktu. Hatta çaydanlığımız da yoktu. Elektrikli su ısıtıcısında kaynattığımız suyla kupada çay yapıyorduk.

Ama anlıyordum, ancak en büyük kızları bir prensle çıkmaya başlayınca süslü porselenler alabilmişlerdi.

Annem tepsiyi masaya koydu ama kimse çay doldurmak için bir hamlede bulunmadı. Muhtemelen Alexander –ve artık El– soğuk, sisli İskoçya’da yaşarken Florida’da mayıs ayında ol-
mamızdandı; yani sıcak bir şeyler içme dşncesi mazoşiste ol-
masa da ılgıncaydı.

Ellie bana, “Geçen sene saçların bir ara mor değil miydi?”
diye sorduğunda ona dönüp kaşlarını kaldırdım.

“Güzel İskoçya’dan buraya beni sa tercihlerim hakkında sor-
gulamak için mi geldin?”

Ellie’nin burun delikleri hafifçe genişledi ve dizlerinin arasına
koyduğu elinin parmaklarını birleştirdi. “Sadece sürekli de-
ğıştiriyormuşsun gibi görünüyor. Tek söylediğim bu.”

“Farklı şeyler denemeyi seviyorum,” diye karşılık verdim
omzumu silkerek.

Ellie’yle aramızdaki büyük farklılıklardan biri de buydu, o
neredeyse doğduğundan beri Prenses Barbie’ydi. Ben mi? Ben
hâlâ bir şeyleri... zmeye alışıyordum. Michael otoparkta m-
ziğin “bizim olayımız” olduğunu söylediğinde pek de haksız
sayılmazdı. Onunla çıkarken gitar almayı öğrenmeye aşırı is-
tekliydim, neredeyse bir yıl önce origami dersleri almaya istekli
olduğum kadar. Ya da lise birinci sınıfta aldığım resim dersleri
kadar. Ama bir şeyleri *denemezsen* neyi sevdiğini nasıl anlaya-
caktın?

Ellie bunun “maymun iştahlılık” olduğunu söylüyordu ama
bence eğlenceliydi. Syleceklerine devam etmeden önce konuyu
tekrar ona çevirdim, zaten konu hep ona geliyordu. “Geleceğini-
zi bilmiyordum.”

Annem berjere oturduğundan ben de babamın televizyon
koltuğuna ktm, Ellie biraz surat astı.

Ablam, farelerin onun için elbiseler dikmesine her zaman bir
adım uzaklıktaydı ama Alexander’la tanıştığından beri Disney
Prensesliği en st seviyeye çıkmıştı. İkimiz de annemizin açık
renk saçlarını aldığımız hâlde El’in saçı hep daha parlak, daha
altın rengi gibiydi. şimdi ise saçları yumuşak dalgalar hâlinde

omuzlarına düşüyordu ve muhtemelen gardırobunun tamamından daha pahalı olan bir güneş gözlüğüyle geriye atılmıştı. Alexander gibi o da kot pantolon giyyordu ama altlarına pahalı deri mokasenler giydikleri için bunlar bile üzerlerinde havalı görünüyordu. Alexander, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti; El'in üstünde de her yerinde küçük beyaz puantiye olan, dökümlü bir lacivert bluz vardı.

Kısacası, onlar bir yatta olmaları gerekiyormuş gibi görünürken ben, HAVVA'YA KUMPAS KURULDU yazan bir tişört giyyordum.

Ellie neşeli bir şekilde, "Size sürpriz yaptık!" dediğinde Alexander annemle bana gülümsedi.

Ellie ve Alexander'ın rahatsız edici yanı da buydu. Hayatlarının çoğunu halkın gözü önünde geçirdiklerinden bazen özel hayatlarında da böyle davranıyorlardı, bu yüzden dünyanın en küçük basın toplantısını oturma odanızda yapıyorlarmış gibi hissetmenize neden olabiliyorlardı.

"Hoş bir sürpriz," diyerek odaya girdi babam. Hayatına pantolon olarak başlayan haki bir şort giyyordu, kemikli dizlerine birkaç ip sarkmıştı. Atkuyruğu şeklinde toplanmış kırışan saçlarına ve Pink Floyd tişörtünün her yerine sıçramış boyaya bakarken El'in alrı kırıştı. Babam son zamanlarda kendisini bir sanatçı olarak görüyordu, gerçi bu konuda pek de iyi değildi. Ama müzikten yıllar önce vazgeçmişti ve annemin de belirttiği gibi, bir meşgalesi olması onun için iyiydi.

Ellie babamın görünüşünden açıkça etkilenmemiş olsa da en başta Alexander'la tanışmasının nedeni bir nevi oydu.

Gelin size olanları *Star Magazine* gibi anlatayım.

**ELLIE WINTERS İLE İLGİLİ (DAHA DOĞRUSU AİLESİYLE İLGİLİ!)
HIÇ BİLMEDİĞİNİZ 10 ŞEY**

1) Ellie'nin babası Liam, 1992 yılında on bir aylığına ünlüydü! Liam'a göre, bu bir insanın şöhret olacağı en kötü süre; birilerinin sizi hatırlayacağı kadar uzun değil ama hayatınızı mahvedecek kadar da uzun.

2) Liam, Velvet isimli bir gruptaydı! İsminden de anlaşılacağı gibi utanç vericiydi ve kızı Daisy'nin bahsetmek isteyeceğinden çok daha fazla jöleli saç ve dar kıyafet içeriyordu.

3) Velvet'in tam olarak TEK BİR POPÜLER ŞARKISI vardı: "Harbor Me". Bu isim kulağa hoş gelse de, "harbor" mecazi anlamda kullanılıyordu ve klibi yedi ülkede yasaklandı. Bu konuda ne kadar az şey söylersek o kadar iyi.

4) İkinci şarkıları yalnızca 22. sıraya yükselebildi ("Staying the Night", "Harbor Me"den daha az kötüydü ama çarşafı ve cilde insanları rahatsız edecek kadar fazla atıfta bulunmuştu) ve üçüncüsü ilk 100'e hiç giremedi ("Daisy Chain" şaşırtıcı bir şekilde rahatsız edici değil ama dinlenebilir de değil).

5) O sıralar, Liam'ın parasını ödeyemediği bir dairesi, iki kere çarptığı hoş bir arabası ve oldukça önemli bir uyuşturucu sorunu vardı. Tam da *Behind the Music* programına layık bir geçmiş!

6) Midlands'teki küçük bir köy olan memleketine geri döndü ve babasının bahçe malzemeleri dükkânında çalışmaya başladı. Orada, bir Londra hippie gazetesi için çalışan ve "Ne Oldu?" köşesi için ta Londra'dan vadideki küçük Gloucestershire'a Liam'la röportaj yapmaya gelen Bess Murdock isimli güzel bir gazeteciyle tanıştı.

7) Romantik komedi izleyenlerini asla şaşırtmayacak bir şekilde ikili birbirine âşık oldu ve yeni bir başlangıç için Florida'ya taşındı. Liam'ın şansına "Harbor Me" –en azından enstrümantal versiyonu– bir araba reklamında kullanıldı, Liam şarkının tek yazarı olduğundan (ailesini hem gururlandıran hem de dehşete düşüren bir bilgi!) tabiri caizse, "hâli vakti yerinde" oldu!

8) Wintersların en büyük kızları Eleanor'u üniversite için Birleşik Krallık'a göndermelerini sağlayan da işte bu talih kuşuydu, parlak saçlı ve ıslık ıslık gülümseyen sarışın kız orada İskoç tahtının vârisiyle tanıştı!

9) Ellie –arkadaşları ve ailesi ona böyle hitap ediyor– ve Prens

* Sözlük anlamı liman olan Harbor sözcüğü aynı zamanda suçlu birine yataklık etmek anlamına da gelir. –çn

Alexander yaklaşık iki yıldır beraber. Babasının *NME* dergisinin kapağına çıktığını, annesinin de bir keresinde Oasis grubundan biriyle yiyiştğini hesaba katarsak, bu onu ailesindeki en ünlü kişi yapıyor.

10) Ellie'nin küçük kız kardeşi Daisy bir markette çalışıyor ve saçlarını harika bir renge boyadı, bu da onu Winters ailesinin gerçek havalı kişisi yapıyor.

İşte bu kadar. Artık her şeyi öğrendiniz.

"Uzun süre kalacak mısın?" diye sordum. Buraya en son birlikte geldiklerinde Noel'di ve felaket geçmişti. Alexander çekyat-ta yatmak zorunda kalmıştı, İskoçya'daki hanedan yapımı yata-ğına göre rahatsız olmalıydı (yine de iyi olduğunda ısrar edip çekyatın "şaşırtıcı derecede rahat" ve "ilginç bir icat" olduğunu söyleyip durmuştu). Sonraysa babam şaka yapmak için Ellie'ye plastik bir taç vermişti ve bu onu o kadar utandırmıştı ki o gece-nin çoğunu odasında geçirmişti.

Annem sofrta kurmaktan –Noel Arifesi geleneğimiz olduğu üzere– pizza ısmarlarsak Alexander'ın gücenip gücenmeyece-ğine kadar her konuda telaşa kapılmıştı. Sonra Noel Günü'nde Alexander'ın korumalarını gelip bizimle eggnog* içmeleri için biraz zorlamış ve bu herkesi o kadar rahatsız etmişti ki sonunda hepimiz tam bir sessizlik içinde oturmuştuk. Malcolm ve David siyah takım elbiseliydi, El ve Alexander kiliseye gidiyormuş gibi giyinmişlerdi; ben, annem ve babamsa pijamalarımızı giymiştik, babamın atkuyruğunda bir süs teli vardı.

Açıkçası, tüm bu olanlardan sonra Ellie ve Alexander'ın "sürpriz" bir ziyarete karar vermelerine şaşırmamıştım. Annem-le babamın strese girmek ve garip olmanın yeni yollarını düşün-mek için ne kadar az zamanları olursa o kadar iyiydi.

Alexander elini El'in dizine koyup hafifçe sıkarak, "Sadece hafta sonu için," diye yanıtladı. Genellikle o kadar resmîydiler

* Süt, krema, şeker, çırpılmış yumurta akı ve yumurta sarısı ile yapılan ve bazen brendi, rom, viski veya burbon gibi damıtılmış içkiler eklenen bir içecek. –çn

ki, dizini sıkması önümde öpüşmelerine eşdeğer bir his uyandırdı ve bu *hiç de* iyi değildi.

“Salı olmadan Edinburgh’a dönmek zorundayız,” dedi Ellie, “ama önce sizinle konuşmak istedik.”

Sonra gülümseyerek elini Alexander’ın elinin üstüne koydu, elindeki yakut-ve-elmas yüzüğü fark ettim.

Sol elindeki yüzüğü.

Annemin nefesi kesildi ama babamın tepkisi düşüncelerimi özetleyen şey oldu.

“Hadi be! Ellie prenses olacak.”

4. Bölüm

“DÜŞES OLACAĞIM ASLINDA,” DEDİ ELLIE. KUSURSUZ manikürlü parmağıyla perçemlerini yana iterken birazcık utanmış görüldüğüne yemin edebilirdim.

Alexander elini Ellie’nin dizindeki elinin üzerine koyarak, “Şey, teknik olarak hâlâ prenses,” diye karşı çıktı. “Ama evet, Eleanor, Rothesay Düşesi unvanını alacak. Fakat daha önemlisi, benim *eşim* olacak.”

El bunun üzerine gülümsedi, artık çok fazla görmediğimiz gerçek gülümsemesiydi. Alex’le çıkmaya başladığından beri gülümsemeleri biraz donuklaşmış, sahteleşmişti.

Babam durduğu kapı girişinden, “Bu kelleimizi uçurtabileceğin anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, on beş yaşındayken evden kaçtığın için seni cezalandıranın annen olduğunu hatırlatmak isterim,” dedi. “Gerçi,” diyerek Alex’e döndü, “kütüphane de daha çok çalışmak için evden kaçıyordu ama yine de epey bir skandal oldu.”

El, “Baba,” dedi ama Alex sadece güldü, annemse ellerini babama doğru salladı.

“Kes şunu Liam,” dedi annem. “Bugün dalga geçmek yok.”

Annem eski bir yazlık elbise giyiyordu ve parmaklarında mürekkep vardı. Ellie ve Alex geldiğinde büyük ihtimalle yazıyordu –annem eski kafalıdır ve ilk taslaklarını sarı not defterle-

rine yazar– ama resmen ışıldıyordu. “Bunların hepsi çok *heyecan verici*. Kesinlikle ailemizde yaşanan en heyecan verici şey.”

Babam ince kollarını göğsünde kavuşturarak “Kusura bakma ama,” dedi. “Bir keresinde Wembley’de simle dolu bir topa fırlatılmışım.”

Annem tekrar, “Liam,” dedi ama Alex sadece kaşlarını kaldırıp “Söylemem gerek, bence bu bir düğünden daha iyi, efendim,” diye karşılık verdi.

Babam bir elini uzatıp tartar gibi sağa sola döndürdü. “En azından denk oldukları söylenebilir.”

“Buraya gelip size bizzat söylemek istedik elbette,” dedi Alex. İskoç olmasına rağmen aksanı kulağa annemle babamınki kadar İngiliz geliyordu, hatta daha havalıydı. El’in de benzer bir aksanı vardı ama evdeyken daha çok benim gibi konuşurdu.

“Tabii ki haftaya Holyrood’da resmi bir açıklama yapılacak,” diye devam etti Alex, “basının dikkatini epey çekeceğine de eminim, o yüzden umarım güneyli kuzenlerim bir skandala karışır da ilgiyi biraz olsun üstümüzden çeker.”

Bunu söyledikten sonra hepimize bakarak gülümsedi, tüm bunları aşırı sıradan ve normalmiş gibi anlatmasından etkilenmişim. “Holyrood” bir saray değilmiş de öylesine bir yermiş gibi. “Güneyli kuzenleri” İngiltere’nin kraliyet ailesiydi ve lanet olsun, onlar El’in de kuzenleri olacaktı.

El *kraliyetten* olacaktı.

“Bundan emin misin?” diye sorduğumda herkes bana döndü. Ellie’ye baktım ve... vay canına, “delici bakışlar” lafını hiç anlamamıştım ama bunlar keskin gözlerdi.

Belki bu, ablan nişanlandığını söylediğinde *tam olarak* söylenecek en iyi şey değildi ama kendimi tutamamıştım.

Annem, “Ah, Daisy,” diye mırıldandı, Alex boğazını temizlerken Ellie’nin bacağı titremeye başlamıştı. Bu titremeyi biliyordum. Arabanın arka koltuğunda bana dirsek atmadan ya da anneme pislik yaptığımı söylemeden hemen önce belirirdi. Ellie İskoçya’ya gitmeden önce öfkelenince bazen gerçek bir insan ola-

biliyordu, arada bir o kişiden bazı parçalar yeniden ortaya çıkıyordu.

“Özür dilerim,” dedim etrafıma bakarak. “Şey, sanırım hepimiz bunun olacağını biliyorduk, sadece...” Ellerimi iki yana açtım. “Bunca zamandır bizi Alex’in ailesinden uzak tuttu, Alex’in ailesini de *bizden* uzak tuttu, şimdi de,” dedim ellerimi tekrar birleştirerek, “herkesi kaynaştırmak istiyorsun.”

Ellie’nin yüzü kızardı ama utançtan mı yoksa öfkeden mi emin değildim.

“Bu bir düğün, *kaynaştırma* değil,” dedi sonunda ama sonra babam dağınık sakallarını kaşıyarak “Aslında düşününce, *sahiden de* düğünler yalnızca oldukça resmi ve pahalı kaynaştırmalar,” diye cevap verdi.

Annem, “*Liam*,” diyerek azarladı ama gülerek ekledi, “Davetiyeleri hayal edebiliyor musun? ‘Kızımız bu adamla kaynaşırken sizi de aramızda görmekten onur duyarız.’”

Babam kahkaha atar ve Alex’in dudakları hafifçe seğirirken Ellie tırnaklarını bacağına batırıyordu.

Annemle babamı göstererek gözlerimi kocaman açtım. “Görüyor musun? İskoçya’ya götüreceğin şey bu. Bu insanlar geleceğin kralı ya da kraliçesinin büyükanne ve büyükbabası.”

Annem gözlerini silip tekrar güldü. “Tanrım, bu aklıma bile gelmemişti,” dedi. “Torunum bir kral olacak!”

“Ya da bir kraliçe. Cinsiyetçi olma Bessie,” dedi babam. “Bu yüzden bir unvan alacak mıyız? Büyükbaba hazretleri gibi mesele?” diye merakını dile getirdi.

Ciddi miydi yoksa şaka mı yapıyordu belli değildi çünkü babam böyle biriydi. Ellie artık o kadar sert ve donuk oturuyordu ki gözlerimizin önünde milyonlarca parlak parçaya ayrılabilceğini düşündüm.

Alex tekrar Ellie’nin dizini okşadı, sonra bize muhtemelen üstüne üstüne koşup İskoçya’nın gerçek prensi *oldukları* konusunda ısrar eden çılgın insanlara yapmak zorunda olduğu gibi

gölümsedi. Babama “Bu konuda neler yapabileceğimize bir bakarız efendim,” dedikten sonra bana baktı.

“Bunun senin için büyük bir değişiklik olacağının farkındayım Daisy.” Şimdi de bana Hastanedeki Hasta Çocuk bakışını atıyordu; çenesini eğmiş, kaşları birbirine yaklaşmıştı, mavi gözleri şefkatliydi. Bizi her şeyin yoluna gireceğine ikna etmek için yakışıklılığının ve kraliyet otoritesinin birleşimini de arkasına alarak bunu sık sık yapıyordu. “Ama büyük ihtimalle sandığınız kadar büyük değil. Hepimiz oldukça sıradan hayatlar yaşamaya çalışıyoruz, gerçekten. Sizin adınıza herhangi bir... tatsızlığı azaltmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Sandalyeme tekrar yaslanarak kollarımı kavuşturdum. Alex’i seviyordum, cidden. O gerçekten iyi bir adamdı ama beraberinde çok fazla yük getiriyordu ve Ellie’nin bir prenses olabilmesi için yükün bir kısmını taşımak zorunda kalmamın haksızlıktan birazcık daha fazlası olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Yani, durumun cazibesini anlıyordum ve Tanrı biliyor ya, Ellie üç yaşından beri bir prensese benziyordu ama bu sanki... bilmiyorum. Çok anlamsızdı. Kalabalığa el sallamak, kurdele kesmek, böyle bir *süs eşyası* olmak, hepsi insanın doğduğu yeri seçememesi yüzündendi.

Ya da Ellie’nin durumunda, evleneceği kişinin doğduğu yeri diyebilirdik.

“Sizi temin ederim,” diye devam etti Alex, “bu oldukça normal bir düğün olacak.”

“Televizyonda yayınlanacak,” diyerek ona bir hatırlatmada bulundum. “Bu normal değil.”

Ellie’nin ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. O anda bir kez daha her zamanki ablam gibi görünüyordu; bir zamanlar resimlerimden birinde en sevdiği ruju kullandığım için tüm renkli kalemlemleri çalan ablam gibi (kendimi savunmam gerekirse, pembenin o tonundan *müthiş* bir gün batımı ortaya çıkmıştı ve o resim hâlâ annemin ofisinde asılı duruyor).

Araya giren yine Alex oldu. “Bunun hepiniz için çok fazla olacağını anlıyoruz,” dedi. “Bütün o ilgi, yolculuk falan. Bütün bu sürecin mümkün olduğunca sorunsuz ilerlemesini sağlamak için bazı şeylerle zaten ilgileniyoruz. Ellie’nin dediği gibi, bunun bir... gösteriden çok bir aile etkinliği olmasını istiyoruz.”

Annem köşedeki yerinden eğilip “Bunun için minnettarız Alexander, gerçekten minnettarız,” dedi.

Hâlâ kapı girişine yaslanan babam, “Ben değilim,” dedi. “Birazlık gösteri hoşuma gider.”

Hepimiz onu duymazdan geldik ve Ellie Alex’inkilere kenetlediği parmaklarını esnetti. “Düğün kışın olacak,” dedi bize. “Noel’de.”

Annem gözlerini kırptırdı, ona iki yıl önce Boston’daki bir okul gezisinde aldığım uzun kolyesiyle oynamak için ellerini kaldırdı. Üç köşeli bir şapka şeklinde, kalaydan bir kolyeydi, ona verdiğimden beri neredeyse her gün takıyordu. “Aralıkta mı?” diye tekrarlardı. “Sadece yedi ay var. Ellie, eminim planlama için daha fazla zamana ihtiyacın olacak...”

“Kraliyet düğünü için zaten bir protokol var,” diye araya girdi Alex. “Annemin planları ve ikizlerin okul programı nedeniyle tarihlerimiz oldukça sınırlı.”

Doğru. İkizler.

Prens Sebastian’la Prenses Flora’yı düşününce midem tekrar altüst oldu. Dediğim gibi, Alexander’a alışmıştık ama El’in gösterişli hayatının diğer kısımlarıyla hiçbir ilgimiz yoktu, buna Alexander’ın kardeşleriyle tanışmak da dahildi. Ya benim yaşımdaydılar ya da biraz daha büyüktüler, sadece on yedi yaşında olmasına rağmen Prens Sebastian dünyanın en gözde bekârlarından biriydi. Prenses Flora mı? Ellie şu anda gözalcı görünüyorsa, *sekiz* yaşındayken *Vogue* dergisine kapak olan Flora’yla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Şimdi ise *ailemin* bir parçası olacaktı. Bu ne demekti ki zaten? Onlarla tatile mi gidecektik? Birbirimize Noel hediyeleri mi verecektik? Kahrolası bir prensese ne hediye *alınır* ki?

Birdenbire başım döndü ve midem bulandı, kendimi sendelerken buldum. Babam, "İyi misin evlat?" diye sorduğunda terli saçlarımı yüzümden çekerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Evet, sadece... biraz hava alsam iyi olacak."

Verandaya çıktığımda hava daha da sıcaktı ama kısa bir süreligine de olsa oturma odasından çıkmak iyi gelmişti. Havada yağmur kokusu alıyordum, derin derin nefesler alıp gözlerimi kapadım ve annemin rüzgâr çanlarının sesini dinledim.

Bir süre sonra arkamdan kapı açıldığında, annemin her gergin olduğunda olduğu gibi elleri titreyerek orada dikilmesini bekliyordum. Ama arkamı döndüğümde Ellie'yle karşılaştım.

Yüzünü asarak, "Şunu yapmasan olmaz mı?" diye sordu.

Kaçlarımı kaldırdım. "Ne yapmayayım? İşler benim için oldukça garipleşeceği için çıldırmayayım mı?"

Yüzü daha da asıldığında birden kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Kalçamı veranda korkuluğuna dayayıp saçlarımı gözümün önünden çekerek "El, hayır," dedim. El bile azıcık terli görünüyordu.

"Senin adına mutluyum," dediğimde bir anlığına veranda tavanına bakarak başını iki yana salladı.

"Belki bunu söyleme alıştırması yaparsan sesin ölüyormuşsun gibi *çıkamaz*," deyince ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip kollarımı kavuşturdum. Rüzgâr esmeye başlamıştı ama saçlarım hâlâ yüzüme ve boynuma yapışıyordu.

"Belki iki hafta önce erkek arkadaşım fazladan para kazanmak için *seninle* olan bağlantımı kullanmaya karar vermeseydi daha mutlu olurdu ama yaptı işte, bu yüzden değilim."

"Erkek zevkinin berbat olması neden *benim* suçum oluyor?"

"Michael berbat değildi," dedim, gerçi yarım saat önce kesinlikle berbat olduğunu düşünüyordum.

"Her şeyin *seninle* ilgili olmadığını anlamanın *senin* için gerçekten zor olduğunu biliyorum Daisy," diye devam etti Ellie, "ama..."

"Öyle değil!" diyerek lafını kestim, işte yine başlıyorduk. Bel-

ki aramızda yedi yaş olması çok fazlaydı, belki de sadece çok farklıydık ama Ellie'yle bir odada on dakikadan fazla kaldığımızda sonunda hep bu noktaya geliyorduk. "Anlıyorum," diyerek sözüme devam ettim, "ama *bizi* düşünmüyorsun. Tamam, prenses olmanın çok güzel olacağını biliyorum fakat hiçbirimiz bunu istemedik. Gazete manşetlerini, fotoğrafları ve" –elimle korumaların arabasını gösterdim– "*bunu.*"

Ellie derin bir nefes vererek ellerini arka ceplerine soktu. Şimdi kesinlikle terlemişti ve prenses kaplamasının bir kısmının çatladığını görünce cidden rahatlamıştım.

"Eh, hayat her zaman adil değil," dedi, "harika bir adama âşık olmam sana rahatsızlık verdiği için de *çok ama çok* üzgünüm."

Homurdandım. "Ah doğru, çünkü Sur-N-Sav'da *çalışsa* bile Alex'e âşık olacağına eminim."

Ellie'nin kaşları neredeyse saç çizgisine doğru fırlayacaktı. "*Bu* da ne demek oluyor?"

Fakat ona cevap vermeden başımı kaldırıp ön pencereden neler olduğunu gördüm ve...

"Aman Tanrım, annem," dedim ve Ellie sarı saçlarını yüzüme savurarak döndü.

"Olamaz!" diyerek nefesi kesildi ve ikimiz de bir kez olsun birleşerek ön kapıya koştuk.

Annem geleceğin İskoçya kralının yanında kanepede oturuyor, bir kolunu onun omuzlarına dolamış, diğer koluyla telefonunu kaldırıyordu.

Yazma konusunda eski kafalı olabilirdi ancak iş telefonlara geldiğinde annem aşırı teknolojikti. Geçtiğimiz yıl Selfie Kraliçesi'ne dönüşmüştü. Sonra kötü bir insan, muhtemelen komşumuz Bayan Claire, ona o aptal filtreleri öğretti ve o zamandan beri hayatlarımız köpek suratları, anime gözleri ve tek boynuzlu at boynuzlarıyla doldu.

Tanrı onu korusun, annem telefonunu indirip kıkırdarken Alex neşeli bir şekilde gülümsüyordu. Telefonunu bize çevirmeden önce annem, "Ah, bu yeni filtre bir harika!" dedi sevinçle.

Fotoğrafta Alex ve annem vardı, her ikisi de büyük boy kari-katür taşlar ve boyunlarına ağır zincirler takıyor, Alex'in ağzın-dan "Kral olmak güzel şey" yazan bir baloncuk çıkıyordu.

Ellie sanki annem Alex'le şapşal selfieler çekmek yerine onu yüzünden bıçaklamış gibi, "Anne," dedi. Ama annem Ellie'ye kulak asmadı, yazarken hâlâ kıkırdıyordu. "Rahat ol biraz El-eanor, o artık aileden biri! Bunu Facebook'a ya da başka bir yere koyacak hâlim yok. Kendim için çekiyorum."

Tahminimce kendisi ve kasabada tanıdığı yirmi kadın için.

Alex, "Fotoğrafımız çok güzel oldu," dediğinde Ellie'yle dö-nüp ona baktık. Belki de bir prensten çok bir azizdi.

Sonra babam bir elinde bir şişe şampanyayla mutfaktan başı-nı uzattı. "Şunu açayım mı, ne dersiniz? Gerçi ben içemem. En son şampanya içtiğimde 1996 yılıydı ve Mandarin Oteli'nin lobi-sinde Ewan McGregor'ı öpmüştüm." Omzunu silkti. "Çok güzel bir adam, söyleyeyim, hiç de aldırmadı. Ama her neyse, o za-mandan beri alkol bana yasak. Eh, sadece öpücük yüzünden de-ğil, diğer şeyler yüzünden de biliyorsunuz." Babam elini salladı. "Bağımlılıklar, araba kazaları, hayatın mahvolması falan filan."

Şampanyanın altın folyosunu soyarak şişeyle Alex'i işaret etti. "Sana bir hikâye anlatayım. Her şeyden tamamen vazgeç-meden önceki son büyük olay aslında İskoçya'da gerçekleşti ve oradaki tüylü ineklerden birini içeriyordu. Bu ineklerin çoğunu ismen tanıyor musun bilmiyorum ama onun adı Eliza'ydı. Yok yok, Elspeth'ti."

Babam İskoçya, inekler ve çalıntı bir trenle ilgili açıklama yapmaya devam ederek tekrar mutfığa girdiğinde Alex'e bak-tım. Ablam gidip yanına oturarak bir elini omzuna koyduğunda ellerini dizlerinin arasında birleştirmiş, kanepede oturuyordu.

"Aileye hoş geldin," diye mırıldandım.

GELİN İSKOÇ EKOSESİNİ GİYDİ

Ya da *giyecek mi?* Belki en azından kuşak takar, ha? BİZ DE BUNU UMUYORUZ. Şimdi, İskoçya Prensi Alexander, Gerçek Barbie Ellie Winters'la (aahh, şu isme baaak! Deep South'ta geçen bir avukat dizisinde cesur lider olması gerekmiyor mu? Ah durun, eminim artık ona Eleanor demek zorunda kalacağız çünkü artık KRALİYETTEN) nişanlandığını açıkladı. Her neyse, Ellie-Değil-Eleanor yıllardır sıkıcı Prens Alexander'la çıktığından kimse buna pek şaşırmadı. Ancak İskoçya'da bir kraliyet düğünü yapılabili uzun zaman oldu ve bu öze/ aile göz önüne alındığında her şeyin FEVKALADE olmasını bekliyorum.

Düğün aralık ayında Edinburgh'da olacak -falan filan, DÜĞÜN ZIRVALARI İŞTE- onlarla başka bloglar uğraşsın. Biz GERÇEK sorulara bakalım:

- 1) Seb düğüne birini getirecek mi? Getirecekse, o kişi ben olabilir miyim?
- 2) "Kraliyet Belalıları" bekârlığa veda partisi -pardon, "EĞLENCE GECESİ"- yapacak mı? Yaparlarsa kaç kişi tutuklanacak/sınır dışı edilecek/öldürülecek?
- 3) Ellie-Değil-Eleanor'un bu şeye gelecek bir ailesi falan VAR MI yoksa o bir dişi robot mu? (BENİM oyumu biliyorsunuz.)
- 4) Hayır ciddiğim, nasıl oluyor da ailesiyle ilgili hiçbir şey duymuyoruz? İnsanlar Londra'daki Malum Bir Kraliyet Üyesinin Malum Kız Kardeşi hakkında konuşmadan DURAMIYOR, yani nasıl oldu da Ellie-Değil-Eleanor'un çevresi hakkında hiçbir şey duymadık? Hımm...

(Crown Town'dan "Gelin İskoç Ekosesi Giydi")

5. Bölüm

ISABEL, "ENİŞTENİN KARDEŞİ DE ACAYİP SEKSİYİMİŞ," dediğinde dizüstü bilgisayarımın üstünden ona bakıp kaşlarımı çattım. Perdido'daki tek kahve dükkânı Bean Grinder'ın köşesindeki küçük bir masada oturuyorduk. Bir SAT denemesi yapmamız gerekirken Isabel'in interneti başka amaçlarla kullandığı belliydi.

Ona, "A," dedim, "o henüz benim resmî eniştem değil ve B, hani Ellie'yle ilgili her şeyi görmezden gelmeme yardım edecek-tin hani?"

Isabel pipetiyle buzlu beyaz çikolatalı mochasından bir yudum alırken suçlu görünmeye bile çalışmıyordu. "O, Ellie bir prensle sadece çıktığı zamandı, onunla *evlenirken* değil," diye hatırlattı. "Sen her şeyi görmezden gelmeye kararlı olduğundan birinin sana göz kulak olması gerektiğini düşündüm."

Portakal çiçeği çayına üflerken "Saçma sapan kraliyet dedikodu sitelerini okuyarak mı?" diye sordum.

"Saçma sapan kraliyet dedikodu sitelerini okuyarak," diyerek onayladı Isabel, gözlerini hâlâ önündeki ekrana dikiliyken. "Bu bir fedakârlık ama arkadaşlığımız için bunu yapmaya hazırım Dais."

Gözlerimi devirerek "Fazlasıyla yapıyorsun," diye cevap verdim. Önümdeki çoktan seçmeli sınava geri dönmeye çalıştım

ama aynı kelimelere bakarak geçen birkaç saniye sonra tekrar ekranın üzerinden baktım. “Benimle ilgili bir şey var mı?”

Isabel başını iki yana salladı, siyah saçları omzundan aşağı dökülüyordu. “Gördüğüm kadarıyla yok ama daha *Crown Town*’a bakmadım.”

“Lütfen az önce söylediklerini bir düşün, sonra da ağzından çıkanlar hakkında ne hissettiğini kendine bir sor.”

Isabel bana ortaparmağını gösterdi, diğer eliyle klavyede bir şey yazıyordu. “Bir sürü blog var. Bazıları dünyadaki tüm kraliyet aileleriyle ilgili. *Royal Watch* ve *Moments of the Monarchies* gibi ciddi olanlar da var.”

Sayfayı görebilmem için bilgisayarını döndürdü. *Royal Watch*’tı bu, sayfanın en tepesinde dev gibi bir Birleşik Krallık bayrağı vardı. Altında, İngiliz kraliyet ailesinin birkaç güzel fotoğrafını görebiliyordum.

Isabel, “Bu sayfaları genellikle Amerikalılar yönetiyor,” diye açıkladı, başka bir şeye tıklamak için bilgisayarını eğdi.

“Sonra *Prattle* var, gösterişli insanlar için gösterişli insanlar hakkında bir dergi. Yani, ‘Hangi Otelin Odacısı En İyisi?’ ve ‘Aile Hizmetkârlarınızdan Hangileriyle Öpüşebilirsiniz?’ gibi şeyler işte.”

Başlığın dev yazı tipine ve elinde kokteyl tutan çatık kaşlı bir aristokratın fotoğrafına bakarak, “Büyüleyici,” diye mırıldandım.

Isabel, “Daha sonra *Off with Their Heads* ve *Crown Town* gibi siteler var, bunlar kötü olanlar,” diye sözünü bitirip dizüstü bilgisayarını kendine çevirdi.

“Bu da onları daha eğlenceli kılıyor yani?” diye tahmin edince Isabel omzunu silkti.

“Keşke hayır diyebilseydim ama evet, bunlar yer işareti koyduklarım. Sanırım Ellie, ailen Florida’dayken ve kraliyet ailesinin geri kalanı İskoçya’da *bir sürü* manşete konu olurken, kimsenin o kadar da umurunda olmadığı konusunda haklıydı.”

Göz göze geldik, kaşları çatılmıştı. “Bu iyi mi yoksa kötü mü?”

Rahatlayıp iç çekerek, “İyi,” dedim. Ellie hiçbir şeyin ânında değişmeyeceğini iddia etse de ona gerçekten inanmamıştım. Ancak nişan duyurusunun üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti ve bu büyük bir olay olmasına rağmen ilgi hâlâ Ellie ve Alexander’ın üzerindeydi.

“Bu arada, insanlar Ellie’yi seviyor,” dedi Isabel, buzu itmek için pipetini bardağında aşağı yukarı hareket ettirerek. “Görünüşe göre aşırı sosyetik insanlardan bazıları Alex’in bir Amerikalıyla evlenmesine kafayı takmış gibi ama avam tabaka bununla aşışşşırn ilgileniyor.”

“Avam tabaka’ dediğin için artık arkadaş değiliz. İyi bir dostluktu ama...”

İsa pipeti içeceğinden çıkarıp buzlu mocha damlalarını üstüne sıçrattı. “Burada sana olanları anlatmaya çalışıyorum Dais. *Ekürin* oluyorum.”

Yanağımı sildiğim peçeteyi ona fırlattım. “Hayır, sadece dedikoduları okuyorsun, ayrıca bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok.”

Isabel koyu renk gözlerini kısıp dirseğini masaya dayadı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sorduğunda rahat-sızca omzumu silktilim.

Peki tamam, bunların benimle bir *ilgisi* olacaktı ama düğünden önce hızlı bir kraliyet adabı dersi alabilir, sonra da birine ne kadar içten reverans yapacağımı asla bilmek zorunda olmayacağım hayatıma geri dönerdim.

Daha çok dikkatimi dağıtmak için, “Peki eniştemin acayip seksi *olmayan* kardeşinin bu sitelerde işi ne?” diye sordum. Dükkânın öteki tarafındaki başka bir masada oturan Hannah Contreras ve Maddy Payne’in Isabel’le bana bakıp durduğunu görebiliyordum, içimden bir ses fısıltılı sohbetlerinin konusu olduğumuzu söylüyordu. Hannah ve Maddy’yi severdim (Perdido kadar küçük bir kasabada yaşayınca, hayatınız boyunca aynı insanları tanıyordunuz) ama daha önce hiç dedikodu konusu olmamıştım ve bunun hoş olmadığını söylemek zorundaydım.

Isabel, “Şey, *Off with Their Heads* kız arkadaşıyla ayrıldığını söylüyor,” diyerek beni bilgilendirdi. “Erkek kardeşi ünlü bir polo oyuncusu olan, *kendi gibi* acayip seksi bir Arjantinli kız. Ayrılığı atlatmak için o ve kankaları Monaco’ya gitmişler ama sonra...” Gözlerimi kısarak ekrana daha da yaklaştı. “Seb’in arkadaşlarından biri herifin birinin fotoğraf çektiğini görmüş ve onunla kavga etmeye karar vermiş. Adamı süs havuzuna itmiş. Sonra Seb fotoğrafçıyı oradan çıkarmış ve ertesi gün kamerasının masraflarını karşılamak için *epey* yüklü bir çek göndermiş.”

“Kısacası tıpkı her zamanki hafta sonlarımız gibi,” deyip sınavıma döndüm. “Anladım.”

Isabel kıkırdayıp buzlu mochasından bir yudum daha aldı. “En azından düğünde iyi bir arabulucu olur.” Bilgisayarını kaldırıp bana doğru çevirdi. Sebastian’ın muhteşem bir takım elbise içinde, el sallayarak kocaman sırıtırken çekilmiş kocaman bir fotoğrafı vardı. Saçları Alex’inkinden daha koyuydu ama kamerasının flaşı yine de kırmızı tonları yakalamıştı. Gözleri Alex’inkiler kadar maviydi ve yemin ederim, berbat bir paparazzi fotoğrafında bile ıslıl ıslıl görünüyorlardı. Her iki yanında bir adam vardı; biri Seb’den daha kısa boylu, koyu bukleli ve çatık kaşlıydı, diğeri ise koyu sarı saçlıydı ve kameralara gerçekten gülümsüyordu.

Isabel pembe tırnağıyla sırayla her bir adama dokundu. “Bu adamlar, şey, *sürekli* Sebastian’ın yanında. Gazeteler onlara ‘Kraliyet Belalıları’ diyor. Seb’le aynı okula falan giden, aşırı sosyetik ailelerden gelen çocuklar.”

Tek kaşımı kaldırıp, “‘Seb’ mi?” diye tekrarladım, Isabel bu kez biraz kızarma nezaketi gösterdi.

“Bunun gibi bir sürü şey okudum!” diye tutturdu. “Bütün gazeteler ve internet siteleri ona Seb diyor. Bu bilmen gereken bir şey Dais. Yani, daha Prenses Flora’ya bile gelmedik ki *asıl* skandal orada.”

Başımı iki yana sallayıp sınavın bir sonraki sayfasına tıkladım. “Ne kadar az bilirsem o kadar iyi,” dedim. “Sadece düğünü atlatıp eve geleceğim, sonra da tüm bunların... geri kalanı,” – in-

ternet sitesine, sarhoş Sebastian'a, zampara, zengin arkadaşlarına bakıp ekranı gösterdim– “Ellie'nin hayatı olabilir.”

Isabel bana suratını asıp bilgisayarını masaya geri koydu ve tekrar inceledi. “Böyle erkeklere olan yakınlığını boşa harcaman çok yazık.”

“Sen de boşa harcardın,” deyip ona, “Ben'i hesaba katarsak,” diye hatırlattım.

Erkek arkadaşından bahsedince Isabel sadece omzunu silkti. “Ben hayallerimi gerçekleştirmemi isterdi Daisy ve eğer o hayallerden biri bir prensle yiyişmekse...”

“Iyy, kes şunu!” Top hâline getirdiğim peçeteyi ona fırlattığımda tekrar güldü.

Ama bir saniye sonra dirseğini masaya dayadı. “Ciddiyim bak. Seb'le yiyişmek konusunda değil –şey, yani, o konuda da ciddiğim– ama tüm bunları gerçekten araştırman lazım. Kendini neyin içine soktuğunu öğrenmen gerek.”

Altdudağımı dişleyerek önümdeki sayfaya baktım. “Kendimi hiçbir şeyin içine sokmadım. Bizi bu duruma getiren El; o ve Alex hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylüyor.”

Isabel sessizleşince kafamı sınavdan kaldırdım. Sandalyesine yaslanmış, koyu renk gözleri hafif kısılmıştı, bu da hayatımda ciddi bir Isabel Alonso Gerçekçiliği yaşamak üzere olduğum anlamına geliyordu.

“Dais,” dedi. Evet, işte başlıyorduk. “Neden bu kadar karşı koyuyorsun?”

Masaya biraz daha yaklaşarak bileğimi tutup kolumu salladı. “Bir *prens*, Daisy. *Kaleler*. Bu sana açılan yepyeni bir dünya ve senin şöyle olman lazım...” Bileğimi bırakarak iki yumruğunu havaya kaldırıp sessiz bir heyecan çığlığı atmak için ağzını açtı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Gülerek kalemimle ona hafifçe vurdum. “Hiç de öyle değilim” –onun hareketlerini taklit ettim, sonra ellerimi masaya geri koydum– “çünkü bu benim ilgilendiğim bir şey değil, Ellie'nin

olayı. Şimdi bir de..." Bu konuda konuşmak istemiyordum, en iyi arkadaşım ile bile ama İsa acımasızdı.

"Olamaz," dedi "O hüzünlü 'keşke...' bakışı demek. Dökül."

Ona bir bakış atıp bunu nasıl açıklayacağımı düşünerek omuzlarımı silktim. Sonunda bir örnek vermeye karar verdim.

"Pekâlâ, ben dördüncü sınıftayken ailemin aklını kaçırap batıya bir gezi yapmaya karar verdiğini hatırlıyor musun?"

İsabel bilgece başını sallayıp, "Büyük Kanyon Olayı," dediğinde kalemimi ona doğrulttum.

"Aynen öyle. O gezinin son gününde Kaliforniya'ya gittik ve Winchester Gizem Evi'ni görmek istedim, çünkü *yani*."

İsa, "*Yani*," diyerek tekrarladı.

"Ama biz oradayken, Ellie'nin San Francisco'da görmek istediği bir üniversite bir açık hava etkinliği yapıyordu ve o da oraya gitmek istedi. Bu yüzden ailem fazladan bir gün ekleyeceğimizi söyledi. Önce Ellie'nin üniversite işini halledecektik, sonra o fazladan günde gidip *benim* istediğim yeri görecektik."

İsabel başını bir yana eğdi. "Mantıklı," diye karşılık verdiğinde onayladım.

"Sorun şu ki, açık hava etkinliği sırasında küçük karideslerden yedik ve gıda zehirlenmesi yaşadık, bu yüzden ikinci gün olmadı. Winchester Gizem Evi'ne gidemedik. Bunun Tanrı'nın işi olduğunu anlıyorum..."

"Daha çok bakterinin işi ama devam et."

"Demek istediğim, hep böyle oldu. Önce Ellie'nin istedikleri, sonra zamanımız kalırsa benim istediklerim. Bu duruma kızamıyorum bile çünkü Ellie'nin istedikleri her zaman bir üniversiteyi ziyaret etmek ya da Habitat for Humanity için gönüllü olmak veya İngilizce öğretmek için yazın Guatemala'ya gitmek gibi şeylerdi."

Elimi kaldırıp yana çevirdim, avucumu düz tutuyordum.

"Ellie her zaman önemli şeylere odaklanmıştır."

Elimi indirdikten sonra omzumu silktim. "Bense garip evleri veya sergileri falan görmek istiyorum, yani neden onun işlerinin öncelikli olması gerektiğini anlıyorum. Ama şimdi... Alex'le ev-

lenmesi, onun işleri *her zaman* öncelikli olacak demek. Hayatlarımızın geri kalanını *onun* programına göre Noel'i planlamakla geçireceğiz. Dediğim gibi, buna kıyamıyorum bile. *Anlıyorum*. Sadece..."

Bu kez cümlemi yarıda kestiğimde Isabel bana karşı çıkmadı, ben de başımı iki yana salladım.

"Ellie'ye ve kraliyete daha az, Key West'e daha çok odaklanalım," diyerek kalemimin ucunu bilgisayarının ekranının üstüne hafifçe vurdum. "İki haftamız kaldı ama hâlâ kıyafetlerimizi ayarlamadık."

Isabel'i "Seb"le ilgili konuşmaktan alıkoyacak bir şey varsa o da Key Con ziyaretimizdi, bana abartılı bir şekilde göz kırparak başını salladı.

"Haklısın," diyerek onayladı. "Hedefe odaklanalım."

Hannah ve Maddy görüş alanıma girdiğinde gezi hakkında –yani ne giyeceğimizden ve hangi panellere gitmek istediğimizden falan– konuşuyorduk.

İkisini de üçüncü sınıftan beri tanıyordum ama o kadar çekingengen yaklaşıyorlardı ki birbirimizi hiç tanımıyoruz sanırdınız. Üzüldüğümü hissettim.

Maddy saçlarının uçlarıyla oynayarak, "Selaaaam Daisy," dedi. Büyük boya hareketimden önceki benimkiler de böyle koyu sarıydı.

"Eee. Selam?"

"Şey. Ablan." Bu kadar. Resmen söylediği tek şey her şeyi açıklıyordu, ben de onu başımla onayladım. Masanın karşısında Isabel sandalyesine çökmüş, tırnaklarını plastik bardağa vururken ikisini de izliyordu.

Hannah, "Düğüne gideceksin, değil mi?" diye sordu. Onunki uzun bir bob şeklinde kesilmiş olsa da saçları Isabel'inki gibi siyahtı, daha yakına eğilirken uçları omuzlarına değiyordu. "Televizyona falan çıkacaksın?"

Maddy ağırlığını bir ayağından diğerine vererek biraz daha yaklaştı. "Oraya mı taşınacaksın? İskoçya'ya?"

Hannah bunu duyunca gözleri büyüyerek başını salladı. “Yani bildiğin prenses olacaksın, değil mi?”

İç çekerek çayımdan bir yudum almadan önce, “Bu konuda konuşmama pek izin yok,” dedim. Sonra sesim bir fısıltıya dö-nüş-tü ve “Güvenlik sebepleriyle,” diye ekledim.

Maddy ve Hannah gözlerini büyüterek biraz geri çekildiler ve Isabel yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmeden önce bana sırtıp ekledi, “Evet, evrak falan imzalaması gerekiyordu. Bu konular-dan bahsederse başı belaya girer. Şey, *büyük* belaya.”

Hızla, “İsa!” deyip birileri bizi izliyor olabilir miş gibi etrafı-ma baktım. “Bizi duyarlarsa ne olacağını biliyorsun!”

Isabel’e en ciddi bakışımı attıktan sonra parmağımı boğazıma sürdüm. Isabel gerçekten korkmuş görünerek güçlkle yutkundu.

Hannah, “Tanrım,” diye solurken Maddy ağzı beş karış açık bana baktı.

“Sadece... bana bununla ilgili bir şey sormayın, tamam mı?” dediğimde Hannah ve Maddy başlarını o kadar hızlı sallayarak onayladılar ki boyunlarının kopmamasına şaşırdım.

Tekrar fısıldayarak ve sahiden biraz solgun görünerek masa-larına geri döndüler.

Isabel bardağındaki buzu sallayıp, “Tam bir şeytanız,” deyince omzumu silktim.

“Önlemimizi aldık.”

Sınavıma geri dönüp, Isabel’i dedikodu araştırmasıyla baş başa bıraktım. Öğleden sonra eve dönerken kızarmış balık alabilirim diye düşünüyordum. Yüksek stresli günler yüksek kaloriler gerektirirdi, bu yüzden...

Isabel, “Aman Tanrım!” diye ciyakladığında başımı kaldırdım. Bir anlığına bir böcek ya da daha da kötüsü yılan gördüğünü sandım –Isabel sürünen şeylerden ölümüne korkardı– ama sonra gözlerinin hâlâ ekranda olduğunu, bronz yüzünün renginin solmaya başladığını gördüğümde durumun çok daha kötü olduğunu anladım.

ÖZEL HABER: “DAISY WINTERS BENİ SARAYLI BİR SEVGİLİ İÇİN TERK ETTİ!”

Görünüşe göre ailesinde kraliyet hırsına kapılan tek kişi Eleanor Winters değil. Daisy'nin son erkek arkadaşı Michael Dorset'le yaptığımız çok özel röportaja göre, artık Daisy'nin ablası Eleanor, Prens Alexander'ın sadece kız arkadaşı değil, aynı zamanda nişanlısı olduğundan, Daisy kendi umutlarının birdenbire yükseldiğini anladı.

Michael bize, “Daisy her zaman rahat bir kızdı,” dedi. “Yani sakın, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü [küfür silindi] takmayan biriydi. Ama Eleanor, Prens Alexander'la çıkmaya başladığından beri değişti. Hele nişanlandıklarından sonra? Bana hiç zaman ayırmıyordu.”

Daisy'nin Alexander'ın erkek kardeşi Prens Sebastian'a gözünü dikeceğini düşünüp düşünmediğini sorduğumuzda, Bay Dorset omzunu silktilti. “Pek de şaşırmazdım. Ablasının yaşadıklarının onun başını döndürdüğü belli.”

Bay Dorset daha sonra bize Daisy Winters için yazdığı bir şarkının bir örneğini çaldı, Şarkının yakında-kraliyet-yakını-olacak lisesiyi etkilemediğini iddia etti.

BİLİYORDUM!!

Öhom, Sevgili Okurlarım, Ellie-Değil-Eleanor'un ailesinin nereeeelerrde olduğunu merak ETMİYOR MUYDUM? Siz de bunu İSTEMEDİNİZ Mİ, meleklerim? İSTEDİNİZ! PEKÂLÂ! Bayan Eleanor'umuzun paralı bir aileden geldiğini biliyorduk. Belki evleneceği para babası gibi bir aile değil ama yine de öyle. Babası bir rock yıldızıydı -gerçi bayağııııııı kısa sürdü- ve annesi de insanların küçük kasabalarda cidden hoş şekilde öldürüldüğü gerilim kitapları yazıyor. Şey işte, “Olamaz, yerel pasta şefi pasta spatulasıyla bıçaklandı!” TÜRÜNDEN kitaplar. Ama biz bunları

BİLİYORDUK, BÜYÜK KEŞFİMİZ Ellie-Değil-Eleanor'un SEKSi BİR KIZ KARDEŞİNİN olması. Hepsinin de kız kardeşi olur, değil mi? Aşağıya birinin bana yolladığı fotoğrafı ekliyorum ve amaaan Tanrııııııı, o saç!! Bayan Eleanor'un BUNDAN HOŞLANMADIĞINI BİLMİYOR MUSUN SEN? Yemin ederim, eskiden bende bu saç renginde Küçük Deniz Kızı bebeği vardı. HER NEYSE, adı Daisy (ve babasının "Daisy Chain" adında bir şarkısı vardı, bu da duruma küçük bir İYY katıyor), liseye gidiyor (bu yüzden şimdiye kadar onun hakkında pek bir şey duymadık, "kaynaklarıma" göre Alexander'ın korkutucu ailesi on sekiz yaşında olmadığı için onu rahat bırakmak istemiş, gazetelerde kaç tane Ünlülerin Çocukları haberi gördüğüme bakarsak bu biraz aptalca geliyor ama neyse). TMZ* İskartaya çıkarılmış eski sevgilisiyle bir röportaj yapmış, onu tıpkı ablası gibi PRENS HIRSI olduğu için terk ettiğini söylüyor. Her şeyin satıldığı bir MARKETTE çalışıyor veeeeee size Facebook adresinin bir linkini bırakıyorum çünkü hey, zaten cehenneme gideceğimi biliyoruz, bari ÜSTÜNE MUM DİKELİM, NE DERSİNİZ? Oldukça sıkıcı, yalan söyleyemeyeceğim, ama yapmayın. Sürtük olanın o olması GEREK, değil mi?

(Crown Town'dan "BİLİYORDUM!!")

* Güncel magazin haberleri yapan bir internet sitesi. -çn

6. Bölüm

“BİR YILDAN DAHA AZ SÜREDİR TAMİ TAMİNA BİR ER-
kek arkadaşım olmuşken bana ‘sürtük’ denilmesinin *son derece*
adaletsiz olduğu kayıtlara geçebilir mi?”

Bilgisayar ekranından bile, küçük kameraya bir bakış atarken
El’in omuzlarının gerildiğini hissedebiliyordum. “Daisy, bu hiç
komik değil.”

Hepimiz yemek odasında idik; ben, annem ve babam dizüstü
bilgisayarımın etrafında toplanmıştık. Ellie Edinburgh’da, yayın-
cılık şirketinde çalışan başka bir kızla paylaştığı dairededi ve
orada saat gece 2’ye yaklaştığından, acil aile Skype oturumumuz
boyunca genelde fısıltıyla konuşuyordu. Üzerinde de hâlâ iş kı-
yafetleri vardı, garip bir şekilde onun için biraz üzölmüşüm.
“Akşam 5’te pijamalarımı giymezsem öölürüm” tamamen benim
düsturumdu.

Belki de bu yüzden, “Güven bana, komik olmadığını biliyo-
rum El. Facebook’unu silmek zorunda kalan *bendim*. Ki bu ara-
da, kesinlikle sıkıcı değildi. Geçen yıl Colonial Williamsburg’a
yaptığımız gezideki tüm fotoğraflar oradaydı!” derken sesimi
yumuşatmışım.

Babam, “Bir fotoğraf albümün olmamasının şu anda gerçekten
en az endişe duyduğumuz şey olduğunu hissediyorum,” dedi.
Yanımda oturmuş, şarap kadehinden kızcılık suyu içiyordu.

Annemse şu anda bir sigara tütürüyordu. On yıl önce bırakmıştı ama kutlama ya da kriz anlarında yılda üç sigara hakkı vardı. Bunun hangi türden sigara olduğuna hiç şüphe yoktu.

Annem, "Bu sadece bir blog yazısı," diyerek iki yıl önce seramik döneminden geçtiğimde onun için yaptığım yamuk yumuk, kilden kül tablasında sigarasını söndürdü. El şeklinde olması gerekiyordu ama dürüst olmak gerekirse daha çok bir pençeye benziyordu. Yeşile boyamamın da pek bir faydası olmamıştı. "Gazetelere ya da televizyona çıkmadı nasıl olsa. O blogları kim okur ki zaten?"

Ellie'nin yanında kameranın dışından bir ses, "Sandığınızdan daha fazla kişi. *Crown Town* gibi düşük seviyeli blogların bile her ay bir milyona yakın ziyaretçisi oluyor," dedi. Ablamın dizüstü bilgisayarını hafifçe çevirmeden önce ona baktığını gördüm. Üzerinde krem rengi ceket ve ekose eşarp, boğazında da göz kırpan altın bir iğne bulunan bir kadınla ekranı paylaşıyordu. Kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saçları koyu renkti ve düzdü, açıkçası yirmi beş ya da elli yaşında olabilirdi. Anlaması zordu.

Ellie, "Anne, baba, Daisy, bu Glynnis," dedi. Ekranın çoğunu Glynnis kapladığından artık Ellie'nin yüzünün yarısını görebiliyorduk. "Alex'in ailesi için bir çeşit şey olarak çalışıyor..."

Ellie'nin cümlesi yarıda kaldığında, Glynnis'in kırmızı dudakları geniş bir gülümsemeye aralandı. "Bir *arabulucu* diyelim," diyerek kelimeyi tıpkı bir Fransız gibi söyledi. "Düzeltilmesi gereken her şeyi düzeltmek için buradayım."

Bir kez daha gülümseyince babam homurdandı, şarap kadehini o kadar sert bir şekilde bıraktı ki etrafa meyve suyu saçıldı. Glynnis'e başını sallayarak, "Ah, sizin gibileri tanırım," dedi. "Olayları gazetelerden uzak tutarsınız. Sanki insanlarda böyle bir şey varmış gibi 'tükenmişlik' uydurursunuz."

Glynnis'in gülümsemesini bir an bile bozulmadı, etkilenmiştim. Babam son zamanlarda genellikle dünyanın en tatlı adamı olurdu ama o delici bakışı kullandığında, bir zamanlar bütün arenanın dikkatini çekebileceğini hatırlamak çok kolaydı.

Canlı bir sesle, “Yine de,” dedi Glynnis. Ablam ve Alex’in aksine Glynnis’in sesi kulağa gerçekten İskoç gibi geliyordu, özellikle de, “Yani şimdi doğru yolda olduğumuz açık, değil mi Winters ailesi?” diye eklediğinde.

O anda kürekkemiklerimin arasından soğuk terlerin aktığını hissedebiliyordum. Bu blog gönderisi önemli bir şey değilmiş gibi davranırsam, aslında önemli bir şey *olmayacağını* düşünmeye devam ettim. Tıpkı düğünde görünmek dışında düğün işlerinden uzak durabileceğimi düşündüğüm gibi. Isabel buna saflık derdi ama ben buna “kendini koruma” diyordum.

Glynnis akıllı telefonunu çıkarıp ekrana dokunarak, “Böyle sitelerle ilgili sıkıntı,” diye devam etti, “yeni bilgilerin bir üstünlük oyununu tetiklemesi. *Crown Town* Facebook’unu yayınladı, bu yüzden *Off with They Heads* yıllık fotoğraflarını, arkadaşlarıyla veya eski erkek arkadaşlarıyla röportajları, bulabilecekleri her şeyi isteyecektir. Sonra doğal olarak bunu, daha meşru basın bir kısmı takip edecek ve biz daha farkına varmadan işler çığırından çıkacak.”

Suratımın üstündeki aptal manşetlerle dergi kapaklarına çıkma düşünceleri beynimi doldurmaya başlayınca daha da kötü terlemeye başladım. Bu tür şeylerde çok daha iyi olan El dururken neden beni istesinlerdi ki?

Ben panik atağımla savaşıırken Glynnis hâlâ konuşuyordu ve ne dediğini anlamam bir dakikamı aldı. Sadece, “Daisy’nin uçuşunu ayarlayabilirim,” sözlerini duyduğumda ekrana baktım.

“Dur biraz, ne?”

Annem kollarını kavuşturarak koltuğuna yaslanmış, gözlüğünün üzerinden Glynnis’e bakıyordu. “Bütün yaz mı?” deyince ben de gözlerimi fal taşı gibi açarak ona baktım.

“Bir saniye, neler oluyor? Kusura bakmayın, bir varoluş krizi geçirdiğim için pek dikkatimi veremedim.”

Bana Maksimum Abla Bakışı atmak için Glynnis’e doğru eğilirken Ellie’nin yüzü tekrar ekranda belirdi. “Belki de açıkça seninle ilgili olan şeylere odaklanmayı deneyebilirsin?”

"Belki de tüm bunlar *senin* yüzünden olurken bana zorluk çıkarmazsın?" diye karşılık verince annem başını hafifçe sallayarak koluma dokundu.

"Şimdi sırası değil kızlar," dedi, bilgisayar ekranından El'e de bir bakış attı. "Sen de, küçükhanım."

Ellie kaşlarını çatı, diplomatik bir şekilde kardeş kavgamıza değil, telefonuna odaklanan Glynnis'e baktığını gördüm.

Glynnis hâlâ başını kaldırmadan, "Plan," dedi, "yaz için buraya gelmen. Daha doğrusu İskoçya'ya. Eleanor ve Alexander'ın yakınında olursan sana ulaşanları kontrol etmemiz çok daha kolay olacak."

"Birilerinin yakınında olmak istemiyorum," diye karşılık verdim, "ayrıca, İskoçya'ya *gidemem*. Isabel'le ben birkaç hafta içinde Key Con için Key West'e gideceğiz."

Annem onaylayarak mırıldandı. "Doğru, uzun zamandır bunu planlıyordunuz. Belki şeyden sonra..."

Glynnis biraz daha yaklaştı, gülümsemesi artık yüz buruşturmaya dönüşüyordu. "Çok üzgünüm," dedi, "ama aile bunu bir an önce halletmemiz konusunda oldukça ısrarcı ve yaz programı şimdiden ayarlandı. Daisy'yi *şimdi* araya almak gerçekten çok daha kolay olurdu."

"Kimin için daha kolay olurdu?" diye sordum ama aptalcaydı, elbette kraliyet ailesiyle Ellie'yi kastetmişti.

"Daisy, yardımcı olmaya çalışıyoruz," diye rica etti Ellie saçlarını yüzünden çekerek. Bunu yapınca çenesinin ne kadar keskinleştiğini fark ettim. El kesinlikle burada olduğundan daha zayıf görünüyordu ama ilk kez artık gerçekten zayıfladığını ve gözlerinin altında hafif mor halkalar olduğunu gördüm. Hakkımda bir tane aptalca blog haberi çıkmıştı ve kendimi berbat hissetmişim. Böyle haberlerden *binlercesinin* olması nasıl bir şeydi kimbilir.

Ama sonra, Isabel'le benim bir yıldır heyecandan öldüğümüz bu yolculuktan beni vazgeçirmeye çalıştığı aklıma geldi. Isa'ya nasıl, *Üzgünüm, ablam otoritesini kullandı ve artık seninle gelemem, derdim?*

Sonra, öff, çok aptalca ama boğazımın sıkıştığını hissettim. “Hayır,” dedim. “Sırf aptal bir dedikodu sitesi ve aptal bir çocuk yüzünden Isabel’le planımızı iptal etmeyeceğim. Bunu *planladık* biz. Ash Bentley orada olacak, o en sevdiğimiz yazar ve...”

Ellie içini çekip ellerini kaldırdı. “Tanrım, Isabel birkaç günlüğüne buraya gelebilir.”

Glynnis onaylayıp telefonuna dokunmaya başladı. “Ash Bentley demiştin, değil mi?” Birkaç kez daha dokunduktan sonra sırtıttı. “Gelecek ay Birleşik Krallık’ta kitap turu varmış. Yayıncısıyla konuşup Edinburgh’a bir imza günü ekletebilirim. Arkadaşını da onu görmesi için oraya uçakla götürürüz.”

Ellie, “Harika,” dedikten sonra ekrana baktı. “Gördün mü?” dedi. “Sorun çözüldü.”

Orada oturup ona bakakaldım. “Hayır, *çözülmedi*. ‘Adamlarının’ garip torpiller yapmasını istemiyorum. Onu iki hafta sonra Isabel’le Key West’te, *tıpkı planladığımız gibi* görmek istiyorum. Ayrıca mesele sadece Ash Bentley’i görmek değil. Bütün paneli gezecektik. Bu...” Cümlemi yarıda kestim çünkü bunun dört gözle beklediğim bir şey olduğunu anlamalarını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Ellie’ye göre bu, başka garip hobilerimden biriydi ama Key Con yazımın en önemli olayı olacaktı.

Glynnis, Ellie’nin bundan sonrasını halledebilmesi için arkasına yaslandı ve ablam sesini alçaltıp, “Anne, onunla konuş,” demeden önce gözlerini yana çevirdi.

Ellerini saçlarının arasından geçiren anneme bakmak için başımı çevirdim. Ellie (ve saçımı boyamadan önce benim gibi) gibi sarışındı ama onun saçları biraz daha küllü griydi, yüzünü çevreleyen katlı bir saç kesimi vardı. Benim yüzümün aşağı yukarı daha yaşlı hâliydi ve bana baktığında ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

“Bu konuda onun tarafını tutacaksın,” dedim, annem elini uzatıp koluma koydu.

“Hayatım. Bu adil bir uzlaşma gibi görünüyor. Adil olmaktan da öte aslında.”

Mesele şuydu ki, bunu biliyordum. Kalabalığın içindeki yüzler olacağımız devasa bir panele gitmektense daha küçük bir imza gününe gitmenin daha iyi olduğunu biliyordum ama bu... bu *bizimdi*. Bizim fikrimiz, bizim planımız, bizim seçimimizdi. Olanların hiçbirisi benim seçimim değildi.

Ben bir şey söylemeyince Ellie dizüstü bilgisayarı alıp yüzüne yaklaştırdı. "Bu haber rasgele bir dedikodudan ibaret değil, Daisy," dedi. "Glynnis'in size söylemeyecek kadar kibar olduğu şey, olayın buradaki gazetelerde yer aldığı. Müstakbel eşimin ailesinin sizinle, hepinizle tanışmasını ve sizin ne kadar sevimli, tamamen normal insanlar olduğunuzu görmelerini gerçekten çok isterim."

Babam atkuyruğunu çekiştirerek, "Normal miyiz biz?" dedi. "Bu tam bir hayal kırıklığı."

Glynnis dizüstü bilgisayarı tekrar alarak bize o parlak gülümsemesini gösterdi. Acaba bu sırtış onu bizi yemek üzereymiş gibi gösterdiği için yaklaşık bin kat kadar küçültmesi gerektiğini söylesem fazla mı ileri gitmiş olurum?

"Düğüne daha yakın bir zamanda bir araya gelmeyi planlıyorduk," dedi, "ama yaz olduğu için bu gerçekten mükemmel bir zaman gibi görünüyor, umarım hepiniz aynı fikirdesinizdir."

Tekrar, "Hayır," dedim, "çünkü şeyim var... Tanrım, nasıl diyordunuz? 'Önceden verilmiş bir söz'. Ayrıca protokolü falan da henüz öğrenmedim," diye itiraz ettim. "Yanlış kişiye yanlış bir şey söyleyip uluslararası bir olaya sebep olabilirim. Ya İskoçya'nın Florida'ya savaş açmasına neden olacak kadar işleri batırırsam? O zaman ne olur, El?"

Ablam hâlâ saçını atkuyruğu hâlinde tutup omzundan aşağı sarkıtıyordu, başını hafifçe yana eğerek gözlerini kıstı. "Neden böylesin?"

Omzumu silktim. "Muhtemelen babam yüzünden."

Yanımda duran babam benim gibi omzunu silkti. "Muhtemelen," diye onayladı. Bence Glynnis hemen yanında oturuyor olmasaydı Ellie bilgisayarını çat diye kapatırdı.

Her zamanki gibi annem arabulucuydu. "Tamam, tamam,

bu kadar yeter. Ben sizin annenizim, son kararı ben vereceğim. Glynnis, Daisy'nin bu nişan... şamatasında orada olmasının işleri onun için kolaylaştıracağını mı düşünüyorsun?"

"Anne!" diye ciyakladım ama annem hâlâ bilgisayara bakarak elini kaldırdı.

Glynnis telefonundan başını kaldırıp yine adam-yiyici gülümsemesiyle baktı. "Evet. Bu olay üstünde ne kadar çok kontrolümüz olursa o kadar iyi. Şimdilik önemsiz bir blog yazısı gibi görüldüğünü biliyorum ama inanın bana bu şeyler hızla yayılır." Aslında aksanı son kelimeyi yayıyordu, sesli harfleri uzatıyor, r harfini döndürüyordu.

Biz bir şey söyleyemeden Glynnis devam etti. "Elbette ufaktan başlayabiliriz. Daha büyük, potansiyel olarak daha stresli işlerin çoğu biz düğüne yaklaşına kadar başlamaz. Daisy'yi hemen Majesteleri'yle görüştürmemize gerek yok."

Majesteleri. Artık İskoçya Kraliçesi ve eş durumundan Kralıyla takılacaktım.

Şimdi midem altüst olmaya başlamıştı işte.

"Isabel..." diye söze başladım.

"Seni burada ziyarete gelebilir," diyerek rahatça bitirdi Glynnis. "Her şeyi ayarlayacağız."

"En azından önceden konuşmam lazım onunla," dedim ama Glynnis çoktan tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Gelecek hafta Sherbourne Markisi, Eleanor ve Alexander için küçük bir ev partisi verecek. Sadece aile, yakın arkadaşlar ve gençler olacak. Başlangıç için iyi bir yer, ne dersin?"

Glynnis bunu söyleyip Ellie'ye döndü, ablamın pek emin olmadığını anlayabiliyordum. Uzun parmakları hâlâ atkuyruğunu döndürüyor ve devasa nişan yüzüğünün parlamasına sebep oluyordu. "Eğer... Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsan," dediğinde Glynnis kolunu sıvazladı. Tırnakları rujuyla aynı parlak kırmızıydı.

"Cidden, görünmez falan mıyım ben? Bin defa hayır dememişim gibi plan mı yapıyorsunuz?" diye araya girip bir anneme

bir babama baktım, babam içini çekince Hawaii baskılı gömleğinin altında ince omuzları hareket etti.

Kısık bir sesle, "Tren hareket ediyor, Daisy-Daze'im," dedi. "Raylarda ezilmeden trene binmek en iyisi."

"Key West'i dört gözle beklediğini biliyorum canım," dedi annem diğer yanımdan, "ama Glynnis ve Ellie'nin sahiden iyi bir çözüm sunduklarını düşünüyorum. Isabel'in seni görmeye İskoçya'ya geleceği için nasıl heyecanlanacağını bir düşün! Key West bir yere kaçmıyor nasılsa, eve geldiğinde istediğin zaman gidersin."

"Aynen öyle," dedi Glynnis, sanki az önce kazandığım muhteşem ödülü bana gösteriyormuş gibi bir eliyle işaret ederek. "Ve elbette Bay ve Bayan Winters," diye ekledi, "sizin de aramızda olmanızı çok isteriz. Dediğim gibi, parti daha çok gençler için..."

"Ve içkiyle zamparalık için," dedi babam, içini çekerek sandalyesinde doğruldu. "Evet, evet, bunlara doydum zaten, partiyi es geçebiliriz. Doğrudan Berry'nin yeni ailesiyle tanışalım, olur mu?"

El, "Baba!" diye haykırdı, gözleri tekrar Glynnis'e dönmüş, yanakları pembeleşmişti.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi babam elini sallayarak. "Eleanor'un yeni ailesiyle tanışalım."

Ellie'nin elleri saçlarında dolaşıp durdu, yaz planlarım ayaklar altına alınmış olmasaydı onun için biraz üzülürdüm. Son birkaç yıldır her şeyi ayrı kutularda tutmak için çok uğraşmıştı ve şimdi aptal bir blog yüzünden o kutular kafasından aşağı boşaltılmak üzereydi.

Glynnis, yüzü Ellie'nin yüzünü neredeyse tamamen kapatacak şekilde eğilerek, "Öyleyse her şey ayarlandı mı?" diye sordu. "Winters ailesi İskoçya'ya mı geliyor?"

Annem, babam ve ben birbirimize üç yönlü bir bakış attık, kısa bir duraksamadan sonra babam kadehini kaldırarak selam verdi.

El'in gözlerini büyüten kaba bir İskoç aksanıyla, "Evet," dedi. "Gerçekten geliyoruz kızım."

7. Bölüm

BİR LİMUZİNİN ARKASINDA OTURUP, İSKOÇ OVALARININ yumuşak tepelerinin geçip gidişini izlerken jet lag yüzünden halüsinasyon mu görüyorum diye merak ettim.

Geçen hafta bir markette çalışıyor, yeniden SAT sınavlarına girmek için ders çalışıyor ve Isabel'le takılıyordum. Bugünse bir kaleye gidiyordum.

Dün birinci sınıfta Londra'daki Heathrow'a uçtuktan sonra inip Edinburgh'a giden daha küçük bir uçağa binmiştik. Ablamın yeni hayat tarzıyla ilgili birçok şeye karşı çıkmış olsam da birinci sınıf hoşuma gidebilecek bir şeydi. Yalnızca koltuklarımız yoktu, gerçek yataklarla birlikte küçük bölmelerimiz de vardı. Uçuşun ilk birkaç saatini sadece mevcut olan filmleri ve dizileri incelemekle geçirmiştik, sonra da sırf yapabildiğim için on beş dakika bir spa kanalını dinledim. Ayrıca *harika* yemekler, bedava şampanya (annem bardağımı almadan önce bir yudumdan fazla içememiştik) ve hepsinden önemlisi *bedava pijama* vardı. Aşırı rahat beyaz pamuklu olanlardan hem de. Babam hepimizi tarikat üyesi gibi gösterdiklerini söylemişti ama pijamasını giydiğinde kolunu okşadığını fark etmiştim.

İndiğimizde alelacele bir otele götürülmüştük; bavullar, arabalar ve Glynnis'in kıpkırmızı gülümsemesinden oluşan bir bulanıklıktı. Yüz yüzeyken daha da korkunç görünüyordu ve otele

geldiğimizde Isabel'e e-posta göndermek için gizli bir fotoğraf çektim. (Isabel'in yanıtı, "O kadın seni resmen *Açlık Oyunları*'na hazırlıyor," olmuştu.)

Balmoral adında devasa bir otelde kalmak hoş bir sürpriz olmuştu çünkü Glynnis'in "her şeyi yumuşatmak" hakkında ne söylediği fark etmeksizin doğrudan saraylı hayatına başlayacağımızdan korkmuştum. Ama hayır, Alexander'ın ailesi şu anda Kanada'daydı ve bu yüzden Glynnis "uyum sağlamak" için otelde bir gece geçirmek isteyebileceğimize karar verdi.

Çoğunlukla sadece uyumuştuk ve öğleden sonra Ellie bir arabayla beni birkaç saat güneye, bu hafta sonu nişan partisinin yapılacağı Sherbourne Kalesi'ne götürmek için gelmişti.

Ellie'nin otele girip benimle çıkması için bir sürü gizli kapaklı iş dönmüştü ama bir tane bile fotoğrafçı ya da izleyici yoktu, bu yüzden Glynnis'in "yakınlarda olmak" konusunda işini bildiğini kabul etmek zorundaydım. Tüm bunları nasıl ayarlamışlardı, aldatmaca ya da başka arabalar falan var mıydı hiçbir fikrim yoktu ama şehirden tek bir flaş bile patlamadan çıktığımızda rahat bir nefes aldım ve kendi kendime belki de bu yaz çok kötü geçmez dedim.

Manzarayı seyrederken bunu düşünmek şimdi daha da kolaydı. Daha önce İskoçya'ya gitmiştim. Alex'le çıkmaya başlamadan önce Ellie'yi birkaç kez ziyaret etmiştik ve ben on bir yaşlarındayken ailecek gelmiştik ama ülkenin bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim. Her yerde yeşil tarlalar, inişli çıkışlı tepeler ve değişken ışıklar vardı.

Hoşuma gitmişti.

Yanımda oturan Ellie koltuğunda kıpırdanıyor, belinin etrafındaki ince deri kemeri düzeltiyor ve deri koltuklardaki hayali iplik parçalarını topluyordu. "Glynnis'in senin için hazırladığı şeyleri okudun mu?" diye sorunca arabanın bagajındaki –özür dilerim, *yüklüğündeki*– çantama tıktırdığım o devasa dosya aklıma geldi.

"Birazcık?" dedim ki doğrudu. Dosyayı açmış, içinde bir

şeyler olduğunu görmüş ve “Gözlerim kumla doluymuş gibi hissetmediğim zaman okurum,” demiştim.

Ancak El, dudaklarını birbirine kenetleyip burun deliklerini genişleterek dönüp pencereden dışarı baktı. “Önemli olduğunu biliyorum,” dedim ona. “Glynnis’in benim için böyle bir şey yapmasını gerçekten takdir ediyorum ve onun birazcık bile korkutucu olduğunu düşünmüyorum.” Ablama gülümsedim. “Şimdi nasıl oldu?”

El ağzının kenarı seğirerek arkasını dönüp bana baktı ve sonunda gülümsedi. Neşesiz bir gülümsemeydi ama en azından göz kamaştırıcı ve sahte değildi.

Ellie ayak bileklerini çaprazlayarak, “Glynnis azıcık korkutucudur, kabul ediyorum,” dedi, “ama aynı zamanda etkili ve zekidir. O olmasaydı bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdım.”

Sözler canınızı yakmamalıydı ama yakıyordu. Ellie’nin bizi burada bunun için, başına gelen en büyük şey için gerçekten istemediğini, tüm bunlar sırasında Alex’e, ailesine ve ailesinin çalışanlarına bağlı olduğunu hatırlatıyordu. Anlıyordum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

Ellie’ye yeni boyanmış çilek sarısı saçlarını göstererek, “Görünüşümle ilgili kısmı belli ki okumuşum,” dedim. Kırmızıdan tamamen vazgeçmiyordum ama Glynnis “nazik bir öneri” yaptıktan sonra saçımın rengini açtırmıştım. Ayrıca gidip gezi için birkaç sıkıcı elbise almıştım. Bir elimle eteğimi düzelttim. “Puantiye, El. *Puantiye* giyiyorum.”

Ama bu onu pek de neşelendirmiyor gibiydi. Sadece iç çekti ve “Bir konta ‘dostum’ dersin ya da etekler hakkında şakalar yaparsan, dünyadaki hiçbir puantiye seni kurtaramaz,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Basit görgü kurallarını bildiğimi biliyorsun, değil mi? Beni kurtlar büyütmedi sonuçta? Gerçi babam pek de farklı sayılmaz...”

“Sadece en iyi tavrını sergilemeni istiyorum,” diye sözümü kesince onun dediklerini kanıtlayacak ukalaca bir yorum yapma dürtüsüyle savaştım.

Bunun yerine yüzümü ona döndüm, her zaman yaptığım gibi bir dizimi koltuğun üstüne kaldırdım ama Ellie çabucak bacağıma vurup şoföre hızlı bir bakış attı. İç çekerek –elbisem o kadar da yukarı toplanmamıştı– ayağımı aşağı indirdim, eteğimi düzelterek müstakbel prensesin kız kardeşinin oturması gerektiği gibi oturdum.

Barışmaya çalışarak, “Peki ne yapacağız bu partide?” diye sordum. “Küçük hayvanları mı vuracağız? Uygunsuz içki oyunları mı oynayacağız? Gizli hazineleri mi keşfedeceğiz?”

Şaka yapıyordum ama Ellie’nin yüzündeki o küçük gülümseme silinince koltuğumda dikildim. “Dur biraz, gerçekten bir şeyleri vurmayacağız, değil mi?”

Ellie daha yakınımaya eğildi, bana fısıldamadan önce şoföre doğru baktı, “Daisy, bu partideki insanlar... benim ya da Alex’in değil, daha çok Sebastian’ın arkadaşları.”

Mavi gözleri şoföre doğru kayıp duruyordu ama şoför dümdüz karşıya bakıyordu, bizi duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Sanırım kraliyet misafirlerini gezdirmekle ilgili bir işiniz varsa, bazı şeyleri duymamakta oldukça başarılı oluyordunuz.

Başımı sallayarak, “Kraliyet Belalıları,” dediğimde El sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Sonra bana o kadar yaklaştı ki uzun sarı saçları neredeyse koluma değiyordu.

“Tanrım, Glynnis’in senin için hazırladığı dosyayı okumuyorsun da gidip internet dedikodularını mı okuyorsun?”

“Ben internet dedikodusu falan okumadım, Isabel okudu,” diye çıktım. Fısıldayarak kavga etmek bağırmandan yapması zor bir şeydi ama Ellie’yle ben arka koltuklarda bu tıslamalı tartışmalarla çok alıştırma yapmıştık. Yılların aile gezileri işe yarıyordu. “Ve dürüst olmak gerekirse, ‘resmi yazılı yazışmalarda’ bir konta nasıl hitap edeceğimden daha fazla bilmem gerekebilecek türden bir şey. Gördün mü? Demek ki dosyaya bakmışım.”

Ellie’nin buna tek cevabı çok anlamlı bir göz devirme oldu ama en azından arkasına yaslandı ve kucağındaki parmaklarını sıkmayı bıraktı. “Demek istediğim, şunu bilmeni istiyorum...”

Ön camdan bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarını takip etmek için döndüğümde ağzım beş karış açık kaldı.

Dar bir toprak yoldan çıkıyorduk ve yolun sonunda bir kale değil, kayrak taştan çatısı ve arka planda görünen yeşil tepeleriyle güzel ve mükemmel, alçak taştan bir çiftlik evi vardı. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi ama Ellie'yle benim baktığımız şey bu değildi.

Evin dışında sıraya girmiş etekli gaydacılardı.

Orada duran, gaydaları hazır en az yirmi adam vardı, araba yaklaşırken bir ses *patlaması* oldu.

Pencereler kapalıyken bile dişlerimi titretecek kadar gürültülüydü, hepsi aynı anda çalmaya başlarken o ilk hırıltılı nota, sırtıp Ellie'ye bakarken bile kulaklarımı kapatmama neden oldu.

"Aman Tanrım," dediğimde bana aldırmayıp şoföre eğilerek, "Burası Sherbourne değil!" dedi.

Gayda o kadar gürültülüydü ki bağırarak zorunda kalmıştı, şoför de cevap vermek için sesini yükselterek, "Bana verilen konum burasıydı, hanımefendi!" dedi.

Yan tarafını dirsekleyerek, "Yani, elbette El," dedim. "Gittiğin her yerde seni böyle karşılamıyorlar mı?"

Açıkçası bana çenemi kapamamı söyleyeceğini sandım ama pek prenseslere yakışan bir şey olmadığından, araba gaydacı grubunun önünde dururken bana bir bakış atmakla yetindi.

Sonra ikimiz de bir anlığına öylece oturduk.

Müzik hâlâ devam ediyordu ve artık gerçekten kendilerini vermişlerdi – şimdi geleneksel bir İskoç melodisi değil, "Get Lucky"nin bir versiyonunu çaldıklarını fark ettim ki bu... çok da kötü değildi. Aslında havalıydı ve birdenbire acaba buradayken gayda mı alsam diye düşündüm. İşte *bu* Florida'ya götüreceğim bir hobi olurdu.

Şoför, "Kapıyı açayım mı, hanımefendi?" diye sorduğunda El'e baktım.

"Kapıyı açarsak, bizi öldürmeye yetecek kadar gürültülü ola-

bilir,” dediğimde ablam yüzünü buruşturdu, eli yanıımızdaki koltukta geriliyordu.

“Düşünsene, El,” dedim. “İSKOÇYA’NIN GELECEKTEKİ KRALİÇESİ VE DAHA MÜKEMMEL KÜÇÜK KIZ KARDEŞİ TRAJİK BİR KAFA PATLAMASI SONUCU ÖLDÜRÜLDÜ-GAYDACILAR GÖZALTINA ALINDI.”

Gülmedi ama biraz rahatladı. “Çok garipsin,” diye mırıldandı, sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ben de aynısını yaptım. Haklı çıkmıştım, ses beni neredeyse geri savurmuştu. Çiftlik evine çıkan alçak, sığ basamakların her iki yanında onar tane olmak üzere tam yirmi gaydacı vardı. Hepsi parlak kırmızı etekler, göğüslerinde kuşaklar ve kaslı baldırlarını kaplayan kalın yün çoraplarla güzelce giyinmişlerdi.

Özellikle bu adamlar beni neredeyse sağır ettiğinden etkilenmek istemiyordum ama elimde değildi. Yalnızca... arkasında yumuşak, ipeksi bir ışıkla dolu mükemmel bir vadi olan bu muhteşem taş evinin önünde duruyorduk ve yirmi –yirmi!– gerçek gaydacı tarafından karşılanmıştık. Başımı iki yana sallayarak gülmekten kendimi alamadım.

Ellie’ye, “Şu prenseslik olayını şimdi anlıyorum,” dedim. “Sahiden. Sırf şu adamlar ne bileyim, alışveriş merkezine falan geldiğimi ilan etsinler diye ben de bir prensle evlenmeye çalışabilirim.”

Ellie saçlarını omuzlarına atmadan önce gözlerini bana dikti. Alçak bir sesle, “Neden Sherbourne’da değil de burada olduğumuzdan hâlâ emin değilim,” dedi.

Neredeyse fısıldayarak, “Kaçırıldık mı?” diye sordum ama Ellie bana eğilmemi ya da bunun yeni, Gösterişli Ellie versiyonu her neyse onu söylemeden başka bir gayda çılgılığı koptu.

Bu seferki kesinlikle karşıımızdaki adamlardan gelmiyordu ve önceki şarkının aksine bir anda tanınabilir bir melodiye dönüşmüyordu. Bu kulak zarlarıma yapılan gerçek bir saldırıydı, nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Gaydaların sesi yükseldi ve aniden iki adam ön kapıdan atlayıp merdivenlerden aşağı indi.

Profesyonel gaydacılar gibi etek giymişlerdi ama çorapları ayak bileklerinin etrafında toplanıyor ve içlerinden biri bere gibi görünen ama içinden parlak mor bir tüy çıkan çılgın bir şapka takıyordu. Yaklaşık benim boyumda, dalgalı siyah saçlıydı ve sonra diğer adama baktığımda neredeyse aynı görüldüğünü fark ettim.

Etek giymiş iki sevimli çocuk gaydaları katledip bize doğru dans ederek geliyordu.

Ellie'ye, "Arabada uyuşturucu falan mı aldık?" diye sordum ama sonra çocuklar geldi ve onlardan biri yerlere kadar eğilmekten önce önümde döndü.

İkizi Ellie'ye aynı şeyi yaparken, "Bayanlar!" dedi, o kadar hızlı döndü ki erkeklerin eteklerinin altında tam olarak ne giydiğini öğrenmekten korktum.

Ellie şaşkınca bir kahkaha attı. Hâlâ bana eğilmekte olan çocuğa bakmadan önce önündeki çocuğa, "Stephen?" diye sordu. "Donald? Ne..."

"Ellie!"

Ah, çok şükür. Kapıdan çıkan Alex'ti ve pantolon giyiyordu.

Pantolon gördüğümde bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Alex, ablama doğru koşar adım inerken şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ifade vardı yüzünde ve yanına gelip onu tam anlamıyla kollarına aldığı anda, gaydaların yeniden çalmasını bekledim.

Ona sarıldı, sonra bir kolu hâlâ ona sarılıyken diğerini bana doğru açtı.

Kraliyet ailesinin kapalı ve içten içe ölü gibi olması gerekmiyor muydu? Duygu göstermek utanç verici derecede sıradan değil miydi? Neden şimdi ablam ve nişanlısıyla üçlü bir kucaklaşmaya katılmak zorundaydım?

Ama Alex'in beni, kendisinin Ralph Lauren ve ablamın Chanel kokusuna bastırmasına izin vererek ona sarıldım ve ardından geri çekilip ikimize de baktıktan sonra tereddütle gülümsedi.

“Bu bir sürprizdi,” dedi ve eli hâlâ kolunda olan Ellie, onun yanından gaydacılara ve artık eğilmek yerine gaydalarını belli belirsiz erkeksi kılıç dövüşünde kullanan ikizlere baktı.

El kaşlarını kaldırarak, “Bunu sen mi ayarladın?” diye sordu, Alex o kadar sert yutkundu ki âdemelmasının hareket ettiğini görebiliyordum.

“Aslında...” diye başladı, ancak sonra bir ses lafını kesti.

“Korkarım tüm bunların sorumlusu benim.”

KİM BU KRALİYET BELALILARI?

İskoçya Prensi Sebastian henüz on yedi yaşında olabilir ama her kızın Mükemmel Sevgili listesinde yerini çoktan aldı. Çoğumuz bir prensle çıkmayı ummadığımızdan, Seb'in çevresinde başka seçenekler var! İlkokul günlerinden beri peşinden ayrılmayan benzer şekilde zengin bir erkek grubu vardı. Ama bu adamlar kim ve Prens Sebastian'la olan ilişkileri ilginç mi? Hadi öğrenelim!

1. Andrew McGillivray, arkadaşlarının tabiriyle "Gilly", Argyll Dükü'nün ikinci oğlu. Tüm Belalılar'ın içinde Gilly en zenginleri, ailesinin net servetinin kraliyet ailesininkiyle yarıştığı söyleniyor. Henüz on sekiz yaşında olan Gilly'nin pahalı atlara, iyi şaraba ve -artık ne demekse- çeşitli "Instagram modelleri"ne karşı bir ilgisi var. Sanırım bütün o para geriye çekik çenesini görmezden gelmelerine yardımcı oluyordur.

2. Thomas Leighton, Sherbourne Markisi, Galloway Dükü'nün oğlu. Kraliyet Belalıları'nın en yüksek unvanlısı "Sherbet", ayrıca büyük ihtimalle en yakışıklısı. Aslında Prens Sebastian'a Yakışıklılık Departmanı'nda kök söktürdüğünü düşünüyoruz. O gözler! O elmacıkkemikleri! Ne yazık ki bayanlar, markinin, nasıl desek, bizim takıma karşı oynamadığı iyi biliniyor. Denizcilik kralı Stavros Konstantinov'un oğlu Galen Konstantinov ile çıktığı söyleniyor.

3. Fortescue kardeşler Stephen ve Donald. Lakapları varsa da duymadık ama bu iki kardeş her zaman birbirine karıştırılıyor gibi, bu yüzden sanırım kimse onlara Tweedledee ve Tweedledum' demediği için minnettarlar. İkisi de Douglas Kontu'nun oğulları, ikiz olmasalar da

* *Alice Harikalar Diyarında* kitabındaki ikiz karakterler. -çn

aralarında sadece on üç ay var. Kraliyet Belalıları'nın arasına en son katılan Fortescue kardeşler, Prens'le birlikte Gregorstoun'a gitmeyen tek kişiler. Onlar Eton erkekleri ve bununla gurur duyuyorlar.

4. Miles Montgomery. İlginç bir şekilde, Miles unvan ve servet açısından listemizde en aşağıda olan kişi. Bir baronet olan Sör Peregrine Montgomery'nin oğlu, dedikodulara bakılırsa da ailesi zor zamanlar geçiriyor. Bugünlerde bu ailenin portföyünde bir malikâne bulunmuyor. Ancak buna rağmen (belki de bu yüzden) Miles, Prens Sebastian'ın en iyi arkadaşı ve sık sık işe yaramaz Prens'in tarafında bulunuyor. İşin en ilginç tarafıysa, bir ara Sebastian'ın ikiz kız kardeşi Flora'yla kısa bir süre ilişkisi olduğu söylentileri vardı. Gregorstoun arkadaşları için bu durum tuhaf mıydı? Bunun azıcık garip olduğunu söylemek zorundayız.

(*Prattle*, "Kraliyet Belalıları," Eylül Sayısı)

8. Bölüm

SON BİRKAÇ YILDIR ELLIE'NİN ETRAFINDA OLMAKTAN öğrendiğim bir şey varsa, o da kimsenin gerçekte dergilerde görüldüğü kadar güzel ya da yakışıklı olmadığıydı. Gerçek hayatta çok güzel olan El bile, dergi sayfalarında on kat daha görkemli görünüyordu.

Peki şu anda çiftlik evinden çıkan çocuk?

Onu dergilerde ve internet sitelerinde görmüştüm ve yakışıklı olduğunu fark etmiştim elbette. Erkeklerden hoşlanıyordum, gözlerim de görüyordu, cinsinin etkileyici bir örneği olduğuna şüphe yoktu.

Ama bu beni *hiçbir şekilde* Prens Sebastian'ı kanlı canlı görmeye hazırlamamıştı.

Uzundu, üst bedeni o kadar mükemmel bir V şeklindeydi ki, kazların uçuş hizalarını düzeltmeleri için onu izlemeleri gerektiğini düşünüyordum. Gri bir uzun kollu gömlek ve açıkça onun için yapılmış bir kot pantolon giyyordu. Muhtemelen kendilerini erkekleri olabildiğince günahkâr göstermeye adanmış rahibeler tarafından yapılmıştı, böylece geri kalanımız ne kadar tehlikeli olduklarını anlayacaktı ve o...

Sadece bir erkek, Tanrı aşkına, kendine gel.

Ellie kaşlarını çatarak bana baktı ve dehşet içinde son cümleyi kendi kendime yüksek sesle fısıldadığımı fark ettim.

Neyse ki Prens Sebastian beni duymadı çünkü gaydacılar tekrar çalmaya başlamıştı, bu sefer gerçek olanlar. Sadece birkaç kişilerdi, buraya geldiğimizdeki gibi bunaltıcı değildi ve bu kez "Isn't She Lovely?" şarkısını çalıyorlardı.

Seb önümüzde durup ellerini birbirine kenetledi ve son nota kaybolurken yemin ederim bulutlar dağılıp başının üzerine bir güneş ışığı yansıdı ve koyu renk saçlarındaki kırmızı ışıltıları parlattı.

Ablama kısaca sarılmak için öne çıkarak, "Ellie," dedi.

Sonra mavi gözlerini bana çevirdi. "Sen de Daisy olmalısın."

Sarılmak yerine el sıkıştık, bu çocukla sarılmanın cinsel bir temas olarak sayılabileceğini düşündüğümünden büyük ihtimalle bu en iyisiydi. Yine de elleri sıcak ve güçlüydü ve evet, bu normal bir çocukla üçüncü seviyeye geçmekle aynıydı.

Elimi bırakıp geri çekildikten sonra hepimize, "Sürpriz!" dedi. Bize sırtarak kollarını açtı, Alex ise ona gergince gülümsedi.

"Hâlâ bunun ne olduğundan emin değilim dostum," dediğinde Seb uzanıp abisinin omzuna yumruk attı.

"Bir nişan hediyesi, seni salak," dedi. "Hazır Sherbourne yolunun üstündeyken önce size göstermek istedim!"

Ellie ve Alex birbirlerine baktı, Seb eve doğru yürümeye başlarken Alex'in kolları ablamın beline dolandı. Alex arkasından, "Nişan hediyesi mi?" diye seslendiğinde Seb dönüp omzunun üstünden bakarak merdivenlerden yukarı koştu.

Gururla, "İskoç ovalarındaki çiftlik eviniz," dedi. "Manzarayı görene kadar bekleyin."

Ellie, "Bize *ev* mi aldın?" diye sorarken Seb'in peşinden gitmek için Alex'ten ayrıldı ve ben de arkalarından yürüdüm, etekli iki çocuk –Stephen ve Donald– aniden gelip etrafımı sardı.

"Bu hayatımda gördüğüm en kızıl saç," dedi Stephen. Durun, Donald mıydı yoksa? Az önce ayırt edememiştim.

Bunun bir iltifat olduğundan emin olamasam da "Teşekkürler?" dedim.

Birisi kapı girişinden, "Hey, siz ikiniz! Kızı tekelinize almayın!" diye bağırdı, kafamı kaldırdığımda *bir tane daha* fena yakışıklı bir çocuk gördüm. Bu çocuk ise kot pantolon, ekoseli bir gömlek ve seksilik puanını en az yüz puan indirmesi gereken kolsuz bir yelek giymişti ama aynı zamanda öyle kabarık kahverengi saçları, güzel gözleri ve çekici bir gülümsemesi vardı ki kolsuz yelek bile bunları alt edemezdi.

Elimi sıkmak için aşağı inip, "Sherbourne," dediğinde bir anlığına gözlerimi kırptırdım.

Gideceğimiz kalenin ismi bu değil miydi? Öyleyse neden o...

Doğru ya. Sherbourne onun adı değil, unvanıydı. Sherbourne Markisi. Sonradan gideceğimiz kale *onundu*.

Kahretsin, bir markiye nasıl hitap ediliyordu? Ekselansları mı? Yok, o düklere deniyordu. Tanrım, Glynnis'in aptal dosyasını ciddi okumalıydım. Kaleye vardığımızda aksatmadan okuyacağıma kendi kendime söz verdim.

Cevap vermek için bir şey diyemeden, altın rengi saçları kasıtlı olamayacak kadar mükemmel bir şekilde dağılmış başka bir çocuk elinde bir şişeyle çiftlik evinin girişinde belirdi. Bu yeni sarışın çocuk, yüzümü ânında kızartacak şekilde bana göz kırparak, "Biz ona Sherbet deriz," dedi. Cidden, bu adamlar nasıl feromonlar salgılıyordu böyle?

Sherbourne –şey, Sherbet– sarışın çocuğu dirsekleyip başını bana doğru eğdi. "Gilly'nin kusuruna bakma, bir ahırda büyüdüğü için görgü nedir bilmez."

"Gilly mi?" diye tekrarladığımda sarışın çocuk da elimi sıktı.

"Andrew McGillivray," dedikten sonra hepimizi içeri davet etti.

Çiftlik evinde taştan zeminler ve gerçekten devasa mobilyalar vardı, ayrıca şömine o kadar büyüktü ki insanların içinde bir zamanlar fil pişirdiğini düşünebilirdim. Şimdiyse orada ateş mutlu bir şekilde çatırdıyordu ve odanın arkası vadiye bakan dev bir pencereden oluşuyordu.

O pencereye doğru gittim; o yeşil tepeleri, gölgelerin hare-

ket edişini, ışığın sürekli değişmesini izledim. Vadide koyunlar vardı, etrafta dolanan küçük beyaz baloncuklar gibiydi. Düğün hediyeleri açısından, bunun oldukça güzel olduğunu itiraf etmeliydim ve pencereye arkamı döndüğümde gülümsüyordum.

Veee neredeyse *başka* bir oğlana çarpıyordum. Harbiden, bu çiftlik evinde kaç tane güzel oğlan vardı böyle?

Çocuk düşmeme engel olmak için ellerini uzattı. Kahverengiye yakın koyu sarı saçları ve heykel olmayan birisinde gördüğüm en iyi elmacikkemikleri vardı. Buradaki tüm erkekler gibi, bir erkek grubuna katılmaya karar veren romantik bir şair gibi görünüyordu, gözleri bana tepeden bakarken yemyeşildi.

Bana... antipatiyle mi bakıyordu o?

Ciddiyim, üstdudağı neredeyse kıvrılıyordu, bu o kadar garip bir tepkiydi ki geri çekildim.

Sherbet ve Gilly'den uzundu ama benden o kadar da uzun değildi. Bu, ellerini kollarımdan çekerken burnunun üzerinden bana bakmasını engellemiyordu. "İyisin, değil mi?" diye sordu, sesi diğer çocuklarınkinden daha alçaktı ama her zerresi sosyektikti. Yanımdan geçip pencereye doğru bakarken bu heceler kesik kesik ve netti.

Sonra aniden, neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım.

Pat diye, "Monaco!" dediğimde kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Yok, *Monsters*," dedi Gilly, yanıma gelip elini diğer adamın omzuna vurarak. "Miles Montgomery, profesyonel salak," deyip sırtıttı ancak Miles o kadar da gücenmiş görünmüyordu.

"Sebastian'la olan olaydan bahsediyor," dediğinde o kadar utandım ki yüzümün saçımınla aynı renk olduğunu düşünüyordum.

"Biraz araştırma yaptım," demem işleri daha da berbat hâle getirdi, Gilly eğlenerek homurdandı.

"Tanrım, Seb'in skandallarını okuduysan buraya gelmene şaşırdım doğrusu."

Ama *Monsters* beni anlaşılmaz bir ifadeyle izliyordu. Burada-

ki erkeklerin hepsi yakışıklıydı ama bu çocuk özellikle... ilginçti. Yakışıklı bir yüz ve iyi bir duruş, gözleri gerçekten yeşilin güzel bir tonu. Sherbet marki olabilirdi ama bu adam hepsinden daha aristokrat görünüyordu.

Ya da sadece kibirliydi.

Miles kollarını göğsünde kavuşturarak, "Gazetelerin 'araştırma'dan sayıldığını bilmiyordum," dedi. Pekâlâ, kesinlikle kibirliydi.

Duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum. "Aslında Amerika'da okumamız için bize verilenler bunlar," dedim. "Kitap yerine gazeteler, öğle yemeği yerine plastiğe sarılmış zavallı peynir dilimleri... Gerçekten Tanrı'nın unuttuğu bir yer."

Gilly bunu duyunca ıslık çalarak Miles'in kaburgalarını dirsekledi. "Vay canına, senin ne mal olduğunu çözdü dostum."

Miles bana yalnızca bir sırtışla yüz buruşturma arasında bir bakış attığında derdinin ne olduğunu sormaya can attım.

Ama bu yapamadan, Seb bir kadeh şampanya kaldırarak uzun adımlarla odanın ortasına geldi. "Kadeh kaldıralım!" diye seslendi, Sherbet de birkaç kadeh şampanyayla yaklaştı. Bir kadeh alıp ona teşekkür ettim.

Ellie yanıma gelirken Alex geride kaldı, kardeşini hâlâ başı hafifçe eğik, ihtiyatlı ifadeyle izliyordu.

Seb, "Alex ve Ellie'ye," dediğinde geri kalanlarımız onunla beraber kadehlerimizi kaldırdık.

"Alex ve Ellie'ye," diye tekrarladık, şampanyamdan minicik bir yudum aldım. Baloncuklar burnumu gıdıklamıştı, bardağı saklamak için göze çarpmayan bir yer ararken yüzümü buruşturdum.

Ön kapı gürültüyle açıldığında kanepenin yanındaki küçük masaya doğru yeni dönmüştüm.

"Neler oluyor burada be?"

En azından kapıdaki adamın böyle dediğini *sandım*. Yüzü kıpkırmızıydı, bir şapkanın altından dışarı fırlayan beyaz saçları ve neredeyse göğüs kafesine kadar ulaşan beyaz bir sakalı vardı

ve aksanı o kadar koyuydu ki kelimeler çoğunlukla bir dizi yuvarlanma, homurtu ve biraz da tükürme sesi gibi çıkıyordu.

Yine de *sahiden* kızgın olduğunu görmemeye imkân yoktu.

Odanın ortasındaki Seb sırtıp parmağını salladı. Müzikal ama anlaşılır İskoç aksanıyla, "McDougal," dedi. "Bugün burada olmaman gerekiyordu."

Ellie, bir Seb'e bir adama bakarak, "Ne?" diye sordu, Alex omuzları gergin bir şekilde öne çıktı. "Sebastian..." diye söze başladı.

Adam –McDougal– hâlâ konuşuyordu, kelimeler hızlı ve öfkeli çıkıyordu, beyaz sakalının üstündeki yanakları kıpkırmızı olmuştu ve sürekli birilerini gösterip muhtemelen çokça küfür ediyordu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da kulağa pek de arkadaş canlısı gelmiyordu.

Stephen –Spiffy– şampanyasını hızlıca içerek, "Sakin ol dostum," dedi. "Evin parasını ödemeyecek değil ya."

Ellie, Seb'e bakmak için başını yana çevirdi. "Bir dakika, ne? Bu evi satın aldığını söylediğini sanıyordum."

Seb içini çekerek ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde yaylandı. "Eh, elbette *alacağım*," dedi. "Bu beyefendi biraz makul davranırsa."

Çiftlik evine bakarak, "Eee... biz... *mülke izinsiz mi girdik*? Şu anda olan şey bu mu?" diye sordum.

Seb bana bir bakış attı ve hafifçe gülümsedi. "Tabii ki hayır aşkım," dedi ve istemeden bir suça ortak olsam da bu sevgi ifadesi karşısında midemin titrediğini hissettim.

Adam, "Girdiniz ya!" diye böğürdü. Pekâlâ, onu mükemmel bir şekilde anladığım için aksan konusunda gerçekten daha iyiye gidiyor olmalıydım.

Artık öfkeden alev alev yanan McDougal'a yaklaşırken Sebastian hâlâ çekiciliğini koruyordu. Bunun birkaç dakika içinde "süper çekici karşılama partisinden" "mülk hırsızlığına" nasıl dönüştüğüne emin değildim ama olan olmuştu. O kaba çocuğa, Miles'a baktım.

Hâlâ pencerenin yanında duruyordu ve şampanyasını içmemişti. ifadesi sınırlı ve sıkılmış arasında bir yerdeydi. Belki de yüzü hep böyle görünüyordu, söylemesi zordu.

Seb, Bay McDougal'a, "Geçen hafta teklifimi kabul etseydiniz böyle bir karışıklık yaşamayacaktık," dedi. Sonra dönüp omzunun üzerinden Ellie'yle Alex'e baktı.

"Bu evi geçen sefer Sherbourne'a gittiğimde buldum, manzarası kaçınılmayacak kadar güzeldi. Ama Bay McDougal evi satmadığından..." Omzunu silkeli. Ellie'ye bakarken muhtemelen kaşlarını saç çizgime kadar kalkmıştı.

Kıskık bir sesle. "Hadi be," dedim, Ellie ise sadece, "Şimdi ol-
-un Daisy," diye tısladı.

McDougal Seb'in göğsünü dürterek, "Sırf arazinin manzarasını beğendin diye," dedi, "evimi sana satmayacam, seni kendini beğenmiş piç. Sırf hoşuna gitti diye birilerinin malını çalamas-
-sın!"

"*Outlander*'da gibiyiz sanki," diye fısıldadım El'e. "Bu gerçekten umduğumdan çok daha fazlası."

El, en güzel prenses gülümsemesiyle ilerlemeden önce bana bir bakış atarak tekrar, "Daisy!" dedi, Alex de yanına geldi.

"Bay McDougal, bu yanlış anlaşılma için çok üzgünüz," dedi, sesi o kadar yatıştırıcıydı ki işitsel olarak başını okşuyor gibiydi. "Güzel bir eviniz var ve..."

Bay McDougal, "Haneye tecavüz bu be!" diye devam ettiğinde Seb omuzlarını silkerek iç çekti.

"Hanenize girdim ama tecavüz etmedim."

"Eve girmene kim izin verdi, he?" Bay McDougal artık nefes nefese kalmıştı, çıkık göğsü kalkıp iniyordu. Omzumun üzerinden baktığımda Spiffy ile Dons'un duvarın yanında durup kıkırtılarını bastırdıklarını gördüm. Ne yapıyorlardı...

Miles yanımda, "Kahretsin," diye mırıldandı, başımı kaldırdığımda onun da Spiffy ve Dons'u izlediğini gördüm.

Seb, Bay McDougal'a sınıtıp, "Burada yaşayan güzel hanım bana bir anahtar verdi," derken gözlerim duvara sabitlenmiş

çapraz kılıçlara takıldı. Abartılı, masum bir ifadeyle, "Sanırım sizin torununuz olduğunu söylemişti," diye ekledi.

Bay McDougal'ın daha önce öfkeli görüldüğünü düşünüyordum, şimdi karşımda gördüğüm ifadeyi nasıl tanımlarım bilmiyordum. Yüzü morararak gürültülü bir çığlık atıp Seb'e doğru hamle yaptığında Spiffy ve Dons kılıçları duvardan çekti, kılıçların uçları yerde sürüklenirken metal, taşları sıyrıyordu.

Spiffy, "Düello!" diye bağırdı, ilk kez onun ve kardeşinin ne kadar sarhoş olduklarını fark ettim. *Körkütük* sarhoştular.

Şimdiyse en son yaklaşık üç yüz yıl önce kullanılmış gibi görünen kılıçlarla donanmış durumdalar.

Alex kılıcı ondan kapmak için adım atarken, "Stephen!" diye seslendi ama adım atamadan Dons kendi kılıcıyla ileri atıldı.

Doğrudan çiftçiye ve Seb'e.

9. Bölüm

BU ÖĞLEDEN SONRA YAŞANAN BAZI GÜZEL ŞEYLER şunlardı:

1) Bay McDougal şikâyetinde bulunmadı ve hem Alex'in içten özrünü hem de Kanada'dan döndükten sonra Kraliçe'yle tanışma teklifini kabul etti.

2) Sherbourne Kalesi'ne büyük bir sağanak başladığın sırada varmayı başardık, yağmur gök delinmiş gibi yağıp her şeyi sırlıklam ederken ön basamakları tırmanıyorduk.

3) Kimse kılıçla yaralanmadı. Dons havalı bir manevrayla kılıcı Seb'e atmayı deniyordu ama kılıç birine zarar vermeden patırtıyla yere düştü.

4) ...

Yok, bu kadar. Bugün olan güzel şeyler bu kadardı ve gerisi tamamen faciaydı.

Ancak kale muazzamdı. Şey, bazı kısımları öyleydi. Arka tarafının tamamı bir harabe gibi görünüyordu ama çocukken prenses ve kale olayını sevseydim ana binayı tam olarak böyle hayal ederdim. Rüzgârda dalgalanan bir bayrağı olan bir kule bile vardı ve orada durup mavi suratıyla özgürlük hakkında bağırırken savaşta atını süren Cesur Yürek'i izlediğini hayal etmek çok kolaydı.

Ellie'yle şatonun büyük çift kanatlı kapılarından içeri adım

atarken ona yaklaşıp, "Şey, Alex'in erkek kardeşinin ve tüm arkadaşlarının tam bir ayaklı felaket olduklarını söylememenin bir nedeni var mı?" diye fısıldadım.

Ellie, "Şşş!" diye tıslayarak etrafına bakındı ama Alex, Miles'la konuşuyordu ve Kraliyet Belalıları'nın geri kalanı salona geri dönüyor, gülerek birbirlerine yumruk atıyorlardı, resmen yürüyen kötü kararlar reklamıydılar.

Hâlâ fısıldayarak, "Sorunlu olanın Flora olduğunu sanıyordum," diye ekledim. "O burada mı?"

Bana dönüp elleriyle saçlarını düzeltti, muhtemelen mistik parlaklığından güç alıyordu. "Okulu bittiğinde onu göreceğiz," dedi Ellie. "Seb ve arkadaşlarına gelince, biraz kontrolden çıkabileceklerini biliyorum ama..."

"Kontrolden çıkmak mı?" diye fısıldadım. "Ellie, bu tam anlamıyla çılgınlıktı. Neredeyse düello yapacaklardı! Seb bir adamın evini çalmaya falan çalıştı! Sen ise *bizim* ailemiz utanç verici olacağından mı endişelendin?"

"Öncelikle kimse ailemizin beni utandıracağından endişelenmiyor," dediğinde dudak büktüm.

"Kesin öyledir."

Dediğimi duymazdan gelip devam etti. "Ve onlar Seb'in arkadaşları, Alex'in değil."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Baktığımda Alex'in erkeklerin yaptığı gibi Miles'ın omzuna vurduğunu gördüm, Miles diğer Belalıları'la aynı yöne gitmeden önce bana hızlıca baktı. Ana antrede sadece Ellie, Alex, Sherbet ve ben kalmıştık, ben Ellie'ye Seb hakkında daha fazla şey sormak isterken Alex bir elini uzatmış hâlde ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

1930'lu yıllarda geçen, cinayetle ilgili bir televizyon dizisindeymişiz gibi, "İçki, sevgilim?" diye sordu.

Ellie iç çekip elini tuttu. "Evet, lütfen," dedi ve gittiler, muhtemelen kafalarının içinde film müziği olarak kemanlar çalıyordu.

Onların gidişini izlerken şunu merak ettim: Ellie *bu* yüzden

... bu kadar ayrı tutuyordu? Bizi yeni gösterişli ailesini
... ahkoymaktan çok, yeni hayatının o kadar da mü-
... asla öğrenmememizi sağlamak için miydi?

Bu ilginç bir düşünceydi.

Sherbet eileri ceplerinde bana yaklaştı. "Sana odanı göstere-
... mi?" diye sorduğunda başımla onayladım. Özel bir odada
... fena olmazdı.

Sherbet başıyla ana merdiveni göstererek, "Beni takip et,"
dedi.

Yürüdüğümüzde ayak seslerimiz basamaklardaki kalın halı
... yutuluyordu, tekrar etraftaki eşyalara baktım. Duvar-
... tüm boşlukları tablolar dolduruyordu; saatlerle, porselen
... minyatür portrelerle dolu küçük masalar dört
... yandaydı.

"Bir şeyin kaybolduğunu nasıl anlıyorsunuz?" diye sordu-
ğunda Sherbet döndü, sanki evinin eşyalarla dolu olduğunu
... yeni fark etmiş gibi önce bana sonra etrafına baktı.

Uzun parmaklı eliyle tırazı tutarak, "Hah," dedi. "Anla-
... pek de sanmıyorum," diye devam etti. Sonra güldü,
... renk saçlarının bir kısmı alına düşmüştü. "Böyle evlerin
... kadar doludur," diyerek merdivenleri çıkmaya de-
... etti.

"Sanırım bir eve binlerce yıldır sahip olunca böyle oluyor,"
diye cevapladığımda sahanlığa adım atarak tekrar güldü.

"Evet, haklısın ama aynı zamanda bizim gibi aileler, ziyaret
... saraylıların gözüne bir şey çarparsa diye etrafta her
... fazladan hediyelik eşya bulundurulardı."

Hemen arkasında durdum, bir sürü ıvır zıvırla dolu bir seh-
paya baktım: Mücevher saplı bir büyüteç, başparmağı büyük-
lüğünde yaramaz bir çoban kadın heykelciği, eskiliğinden sırtı
soyulmuş, deri ciltli bir günlük. "Ne demek istiyorsun?" diye
sorduğunda kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ah, Kral veya Kraliçe evini ziyaret ederse, istedikleri bir şeyi
görüp alabilirdi. Bu yüzden ev sahiplerinin evlerini fazladan süs

eşyaları veya sanat objeleriyle doldurmaları gerekiyordu, böylece daha az değerli veya daha az anlamlı bir şey verebilirlerdi.”

Birinin evimi ziyaret ettiğini ve öylece... ne isterlerse aldıklarını hayal etmeye çalıştım.

“Peki ya onların almasını istemiyorsan? Ya fazladan eşyaya kanmadılarsa ve mesela ölmüş büyükannenin sana verdiği bir kitabı isterlerse?”

Sherbet omzunu silkti. “O zaman onlara verirdin,” dedi. “Onlar saraylı.”

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Lanet olsun, böyle insanlar için belki de açıklıyordu. Ne de olsa Seb daha az önce birinin çiftliğine el koymaya çalışmıştı.

“Umarım burada kalmaktan zevk alırsın Daisy,” diye devam etti Sherbet. “Bugünün biraz çılgınca olduğunu biliyorum ama yarın yarın, çok daha sakın geçer.”

Ah, evet. Katılacağımız yarış, yani An Reis, gösterişli, Ascot benzeri bir şeydi. *Muhtemelen* Glynnis’in benim için hazırladığı dosyanın içinde yazıyordu. Atlar veya yarışlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama ne kadar zor olabilirdi ki?

Sherbet bir kapıda duruncaya ve hafifçe selam vererek kapıyı açana kadar koridorda ilerledik. “Eğer hoşuna gitmeyen bir şey olursa lütfen bana haber ver,” dedi ve sonra koridordan aşağı inip merdivenlere ve eminim ki daha fazla içki içmeye gitti.

Oda beklediğimden daha küçüktü, belki de yatak dev gibi olduğu için çoğu yeri kapladığı için öyle gelmişti. Çiçekli bir yatak örtüsüyle örtülmüştü, hoşuma giden bir gölgelik de vardı ama bunun dışında çoğunlukla... garip geliyordu. Yatağın ayakucundaki eski görünümlü bir bagaj rafında duran çantam dışında her şey çok yabancı ve hatta biraz da soğuktu. Duvarlar taştandı, mülkün sınırlarından geçen bir dereye doğru bakan iki pencere olmakla birlikte cam o kadar eğrilmiş ve bozulmuştu ki suyun içinden dışarıya bakıyormuşum gibi geliyordu.

Oda aynı zamanda soğuktu, pencerenin altında radyatör vardı ama vanasını ne kadar çevirip çeksem de hiçbir şey olmadı.

Bozguna uğramış gibi yatağa devrildim, küf kokulu yatak örtüsünü üstüme çektim ve dakikalar içinde uykuya daldım.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı, demek ki saat geç olmuştu. Epey geç. En azından 10'u geçiyordu; sersemlemiş bir hâlde doğruldum. Elbisem ve hırkamla uyuyakalmıştım, ikisi de korkunç derecede kırıkmıştı ve odanın serinliğine karşı etkisizdi.

Akşam yemeğini kaçırmış olmalıydım ama karnımdaki gurultu bile aşağıda olanlarla yüzleşmemi sağlayamazdı, bu yüzden çantamı açıp kıyafetleri çıkarmaya başladım. Bir pijama altı (ekoseli, çok uygun), bir kolsuz bluz, onun üzerine eski bir uzun kollu tişört, bir süveter ve fazladan önlem olarak kafama sardığım bir atkıda karar kıldım. Kat kat giyinmeme rağmen hâlâ ısınmamıştım.

Titreyerek kollarımı sıvazladım. Bu yer *haziran* ayında nasıl bu kadar soğuk oluyordu? Evdeyken bu aylarda klimayı durmadan çalıştırıyorduk. İskoçya'da havanın ılık olmasını falan beklediğimden değildi ama buraya daha önce geldiğimizde mevsim sonbahar ve kıştı. O zaman soğuk olmasını beklemiştim ama bu saçmalıktı.

En yakın pencerenin altında gizlenen radyatöre geri döndüm ancak alttaki vanayı çevirmek yalnızca bir sürü yüksek gümlleme ve akan su sesiyle sonuçlandı. Açıkçası oldukça korkutucuydu.

Vanayı tekrar çevirince sesler kesildi ama oda hâlâ buz gibiydi, iç çekerek Glynnis'in benim için hazırladığı dosyayı çıkarıp yatağa geri döndüm.

Yamuk yumuk şilteye yerleşerek, bu gece aşağı inmeyeceksem en azından yarına hazırlanmaya karar verdim.

Dosyayı karıştırdım ve donarak ölmek üzere olmama rağmen sırtıp başımı sallamadan edemedim. El'in bu Glynnis denen kadını bu kadar çok sevmesine şaşmamalıydı. Süslü yazı tipi ve küçük taç resimleriyle bu bilgi paketi kesinlikle Ellie'nin tarzıydı. Hiç kimse organizasyonda ablam kadar başarılı olamazdı.

Glynnis rehberini bölümlere ayırmıştı ve "Kraliyet Konutla-

rı” başlıklı kısma atlamak için can atsam da en çok ihtiyacım olan kısmın “Soylular: Unvanlar ve Saygınlıklar” olduğunu düşünüyordum.

Sherbet –pardon, Sherbourne– bir dükün oğluydu, hem de ilk oğlu. Yani onunla konuşuyorsam “Lord Sherbourne” ya da “lordum” demem gerekiyordu ama ona yazıyorsam “Lordum Marki” diyecektim. Ayrıca, bir markinin sosyetik insanlar listesinde oldukça üst sıralarda yer aldığını ve düklerin gerçek kraliyet dışında en üst sınıftan insanlar olduğunu öğrendim. Gerçi bazı dükler *aynı zamanda* kraliyettendi, örneğin Alexander’ın hem İskoç Prensi olması ve hem de Rothesay Dükü olması gibi. Bana sorarsanız bu biraz açgözlülüktü. Her şeyi kapmaya gerek yoktu...

Kapım çalındı ve şaşkınlıkla yukarıya baktım. Sonra ısıtmayı hatırladım ve birinin radyatöre vurduğunu duyup duymadığını merak ettim. Daha da iyisi, biri bana yemek getirmiş olabilirdi.

İki kat giyindiğim ve kafama bir atkı sardığım için pijamalarımın üzerine bir şey giyme zahmetine bile girmeden yataktan fırladım.

Kardeşçe ve iyi niyetli davranıp elinde tepsiyle Ellie’nin geldiğini umarak kapıyı hızla açtım.

Karşımdaki Ellie değildi.

Kapımda duran, koyu renk pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş, ceketini podyumda yürüyecekmiş gibi omzuna atmış Prens Sebastian’dı.

Seb.

Ve bana gülümsüyordu.

10. Bölüm

EKLEMLERİYLE KAPIMA VURUP GÜLÜMSEYEREK, “Tık tık,” dedi, bense donup kalmıştım.

Bu öğleden sonra yakışıklılığına alıştığımı sanıyordum ama görünüşe göre böyle bir yakışıklılık, onu her gördüğünüzde yüzünüze tokat gibi çarpıyordu.

Ancak sonra, bavulumdaki hemen hemen her şeyi giymiş olarak kapımın eşiğinde durmuş ona baktığımı hatırladım.

Çok yüksek sesle, “Selam,” dedim. Bir adım geri çekilip içeri girmesi için işaret ederken aynı zamanda başımın etrafındaki atkıyı çekip kendimi boğar gibi görünmediğimi umuyordum. Kendimi boğmak *istiyordum* ama konumuz bu değildi.

Seb elleri ceplerinde odama girerken çabucak, “Pek konuşma fırsatımız olmadı. Gelip bir merhaba diyeyim, sabahki şamata için özür dileyerek tımarhanedeki ilk gecenin nasıl geçtiğine bakayım dedim,” dedi. Yürüyüşü ise... Bakın, kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama hayatımda hiçbir erkeğin böyle hareket ettiğini görmedim. Okulumdaki çoğu çocuk, sanki sırtlarında görünmez kaplumbağa kabukları taşıyorlarmış gibi kambur kambur yürürlerdi. Ama Seb omuzları geride, çabasız zarafeti ve yumuşak hareketleriyle yatağımın yüksek basamağına yaslanıp bana sırtıttığında sanırım gerçekten bayılabilirdim.

“Burası o kadar da kötü değil,” dedim. Giydiklerimi gösterek, “Birazcık soğuk,” dediğimde Seb kıkırdadı.

Radyatöre doğru yürüyerek, “Ne yapabileceğime bir bakayım,” diye mırıldandı.

Çömeldiğinde ona, “Ben denedim,” dedim, hâlâ donuyor olmama rağmen yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Daha önce hiçbir erkeği süzmemiştim ama Seb garip bir şekilde süzülesi biriydi ve bu pozisyonda pantolonu gerçekten dar...

Pekâlâ, yo, hayır, böyle bir şey olmuyordu, *şu andan* itibaren kendime geliyordum.

Seb’in radyatöre yumruk atmak gibi maço bir şey yapmasını bekliyordum, radyatör ezici erkekliğinin gücüne boyun eğerek bundan sonra sihirli bir şekilde çalışacaktı.

Bunun yerine, alt kısımdaki bazı düğmelerle oynadı ve sonra odaya ısının geri geldiğini gösteren yumuşak bir tıslama sesi çıktı.

Seb ayağa kalkıp arkasını dönerek, “Tamamdır,” dedi.

Gözleri giydiğim maymun çoraplarına kaydı, sonra yavaşça yüzüme doğru çıktı.

Sonunda, “Ablana pek benzemiyorsun,” dedi, bunun bir eleştirisi mi yoksa iltifat mı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yakışıklı yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, kıpırdanma isteğimle savaştım. Bu öğleden sonra Seb’in etrafında olmak ayrı bir şeydi; yanımızda bir sürü kişi vardı, bir de gaydacılar, ayrıca anlaşılmaz çiftçi, İskoç etekleri, şampanya ve kılıçlar... oldukça seksi bir prens bile onca heyecan verici şeyle boy ölçüşemezdi. Ama şimdi odamdaydı ve gece olmuştu, lambadan gelen yumuşak altın rengi ışık her şeyi samimi, romantik hâle getiriyordu ve durumun boyumu yaklaşık 9 bin fersah aştığımı hissediyordum.

Sonunda, “Sen de abine pek benzemiyorsun,” demeyi başardığımda Seb bana göz kırptı.

“Tanrı’ya şükürler olsun, değil mi?”

Sonra dönüp odanın köşesindeki, üzerinde bir dolap olan gösterişli masanın yanına giderek dolabı açtı. İskoç aksanıyla, “Ah, işte buradasın güzelim,” dedi.

O bir şişe kehribar rengi sıvıyı kupağına alırken, karyola direğine tutunarak kalın halının üstünde ayak parmaklarımı kıvırdım. "Arkadaşının evine içki mi sakladın?"

Seb, şişenin tepesindeki mantarı çekip küçük bir selam verirken bana doğru kaldırdı. "Aslında bu şişeyi ben saklamadım, bilmeni isterim," dedi. "Sherbet'in babasının işiydi."

"Yani içkiyi saklamak yerine çalışıyorsun," diye karşılık verdim.

Yaklaşıp karşıdaki karyola direğine yaslanmak için durdu, şişeyi dudaklarına götürüp içinde ne varsa gerçekten büyük bir yudum aldı. Midem ilgiyle guruldadı.

"Çalamam," diye beni bilgilendirdi Seb, "bu ülkenin prensi olduğumdan *teknik olarak* bu evdeki her şey bana ait."

O çocuksu sırtış tekrar ortaya çıktığında gözlerimi devirmek üzereydim. "Şaka yapıyorum tabii ki," diyerek beni rahatlatmış. "Sahiden de Sherbet'in babasının kaliteli viskisini çalışıyorum."

Kulağı kendimmiş gibi gelmeyen bir sesle nefes nefese güldüm. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar gülünç olduğum için suratıma yumruk atmak istiyordum ama şu anda ileri seviyede hayranlık uyandıran bir durum yaşıyordu.

Sonra Seb şişeyi kaldırıp o büyük yudumlardan bir tane daha aldığı anda ürperdim. Böyle sek alkol içmek muhtemelen deli gibi kusmama neden olurdu. O... bu tür şeylere alışkın mıydı? Bugün erken saatlerde arkadaşları resmen aklını kaçırmışken, tamamen çekici ve terbiyeliydi. Yani arkadaşlarının çoğu aklını kaçırmışken. Uzun boylu çocuk yeterince ayık görünüyordu.

Seb karaciğerine zarar vermeyi bitirdikten sonra, "Demek benim yeni kız kardeşim olacaksın," dedi. "Şimdiye dek aile hakkında ne düşünüyorsun?"

Gerçekten merak mı ediyordu yoksa sadece havadan sudan mı konuşuyordu anlayamıyordum ama her iki durumda da artık gitmesini istiyordum. Tekrardan yorulmaya başlamıştım ve Seb'le konuşmanın şu anda kullanabildiğimden daha fazla beyin gücü gerektireceğini düşünüyordum. Yatağın ucunda hafif bir battaniye vardı, onu alıp omuzlarıma sardım.

“Harika,” dedim. “Alex... harika.”

Seb burnundan derin bir nefes aldı. “Harika,” diye tekrarladı. “Gerçekten öyle.”

İkimiz de sessizliğe büründük. Kesinlikle garip türden bir sessizlikti ama sanırım sadece benim açımdandı. Seb daha çok halının desenlerini inceliyor gibi görünüyordu.

Sonra tekrar şişeyi kaldırdı, Isabel’i aramak ya da en azından onun için Seb’in kısa bir videosunu çekmek gibi garip bir istek duydum. *Bu çocuk sandığın kadar mükemmel değil,* derdim ona. Ama sonra yine Seb’e baktım. Peki, sarhoş oluyordu ve olacağını hayal ettiğim gibi gösterişli değildi ama görüntünün bunu karşı tarafa aktaracağını sanmıyordum. Gevşek yakası ve harika pantolonuyla aslında şu anda gayet iyi görünüyordu.

Bir süredir ona baktığımı fark ettim, bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde beni izliyordu. En iyi arkadaşıma aklımdan onun nasıl da hayal kırıklığı olduğu hakkında bir mesaj yazdığımı anlamamış olabileceğinin farkındaydım.

Hatta, şey bile düşünebilirdi...

Seb karyola direğini bırakıp biraz önce hayran olduğum aynı zarafetle bana doğru ilerlerken düşüncemi bitirememiştim bile. Şimdi hayran olma sırası değildi gerçi, bir anda üzerime çullarken dudakları benimkilerle buluştu.

ŞAŞKINLIKLA İÇ ÇEKMEMİ BİR DAVET OLARAK ALGILAMUŞ olmalıydı çünkü şimdi beni gerçekten öpüyordu. Sebep yoktu, soru yoktu, sadece ağzımda bir kraliyet dili vardı ve *aman Tanrım*.

Her iki elimi de göğsüne koyup onu sertçe ittim.

Seb beni ânında bıraktı, birkaç adım geriye sendelemiş, kaşlarını çatmıştı. “Ne?” diye sorduğunda ağzım beş karış açıktı, viskinin tadı –ki hiç hoşuma gitmediğini fark ettim– hâlâ dilimi yakarken öylece durdum.

Ona, “Beni öptün,” dedim, bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi baksa bile başını sallayarak onayladı.

Yavaşça, “Öptüm... evet,” dedi. “Çünkü bana böyle bir şeye istekliymiş gibi bakıyordun.”

Şok olmuşum ve hâlâ biraz jet lagın etkisindeydim, bu yüzden cümleyi kavramam birkaç saniyemi aldı, kavradığımdaysa yüzüm alev alev oldu.

Küçük battaniyeden pelerinimi vücuduma daha da sıkı sarak, “İstekli *değildim*,” diye belirttim. “Sana bakıp pek de umduğum gibi çıkmadığını düşünüyordum.”

Bu, öfkesinin bir kısmını almış gibi görünüyordu. Birkaç adım daha gerileyerek yatağın kenarına oturdu, viski şişesi hâlâ bir elinde sallanıyordu. Beni öperken bile elinden bırakmamıştı.

Omuzları çökerek, "Umduğun. Gibi. Çıkmadım," dedi ve bir anlığına kendimi kötü hissettim. Duygularını incitmek istemiştim.

"Teselli olacaksa hâlâ çok yakışıklısın," diye iltifatta bulundum ve hafifçe gülümseyerek başını kaldırdı.

"Oldu, teşekkürler." Sonra şişeyi dudaklarına geri götürmeden önce tekrar iç çekti.

İçmeyi bitirdiğinde, "Üzgünüm," dedi. Vay canına, o şişe birkaç dakika öncesine göre çok daha boştu. Gözleri de puslu görünmeye başlamıştı, yüzüme odaklanmaya çalışırken o kadar parlak değildi. "Ben sadece... O röportaj. Şu lanet erkek arkadaşının yaptığı."

Ona bakakaldım. "Michael mı?" diye ciyakladım. Bir şekilde, Seb gibi birinin o şeyi gerçekten *okuyacağı* hiç aklıma gelmemişti. Kraliyet ailesi için çalışan insanların, işi bu tür şeylere göz kulak olmak olan insanların bunu bilmesini anlıyordum ama Prens'in kendisinin bilmesine ne demeliydi?

"Benimle yatmak için onu terk ettiğini söyledi," diye devam etti Seb ve battaniyeyi bu kadar sıkı tutmasaydım ellerimi havaya kaldırırdım.

"Yalan söylüyordu," dedim ama Seb pek de dinlemiyordu.

"Ayrıca," diye ekledi, "herkes bunu bekliyor."

Elinde sallanan şişeyle ikimizi işaret etti. "Sen ve ben. Alex'in erkek kardeşi, Ellie'nin kız kardeşi. İnsanlar Ellie'yi çok sevdikleri için şimdi Alex'i çok seviyorlar."

Mavi gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket etti, battaniyeyi etrafıma o kadar sıkı dolamıştım ki kollarımda hâlâ kan dolaşımı olması hayret vericiydi. "Yani belki insanlar seni sevecek ve ben seni seversem –tam olarak sevmek demeyelim ama ne dediğimi anlamışsındır– bu onların *beni* seveceği anlamına gelir."

Kaşlarını çattı, kumral kaşlarının arasında üç çizgi belirdi. "Sanırım çok fazla sevmek dedim."

"İnsanlar seni sahiden seviyor," dedim. "Belki arkadaşlarının

düello yapmaya çalıştıkları çiftçiler sevmiyordur ama memleketimde acayip popülersin dostum.”

Sadece başını iki yana salladı. “Belli ki araştırmanı yapmamışsın, Ellie’nin Kardeşi.”

“Adım Daisy,” diye hatırlattım ama omzunu silkti.

“Her neyse, bu işi aradan çıkarabileceğimizi düşündüm.” Sonra başıyla yatağı işaret etti ve bu sefer, az önce söylediklerini sindirmemi güçleştiren şey süslü cümle yapısı ya da güzel kelimeler değildi. Şoktu.

“Buraya şey yapmaya mı geldin?..” O kadar dehşet vericiydi ki cümlemi bile bitirememiştim, o yüzden *başım*la yatağı işaret ettim. “Benimle mi? Seni beş dakikadır tanıyan bir kızla mı?”

Bana gözlerini kırptırdı ve onun ünlü, zengin, son derece çekici ve asil olduğunu hatırladım.

“Tamam, yani beş dakika şeyi muhtemelen senin için kural,” diye kabul ettim, “ama benim için... Hadi ama, bana gözlerini devirmene gerek *yok*.”

Ama Seb bana gözlerini devirmiyordu. Bayıldığı için gözleri geriye kayıyordu.

İskoçya’nın en seçkin bekârının yatağımın kenarından kayarak yere yığılışını izledim.

Benim şahsi Uyuyan Güzel’im.

Halının üzerine yığılmış baygın bedene bakarken, “*Şaka yapıyor olmalısın*,” diye mırıldandım. Boyu bir seksenden fazlaydı ve kesinlikle benden daha ağırdı, bu yüzden ona yardım edemezdim. Arayabileceğim biri var mıydı?

Odada bir telefon ya da eski moda bir zil var mı diye etrafa bakındım. Bu tür şeylerle ilgilenen birileri olmalıydı, değil mi? Glynnis buralarda mıydı? Çünkü Ellie’ye Seb’in neden gecenin bir vakti yatak odamda olduğunu açıklamak istemiyordum.

Kapı, Seb’inkinden daha yumuşak bir şekilde bir kez daha vurulduğunda paniğe kapılmak üzereydim ve bir anlığına yatağımla kapı arasında duraksadım, ne yapacağımdan emin değildim.

Kapı tekrar tıklatıldığında hızla ilerleyip kapıyı araladım.

Çiftlikteki gerzek, Miles, kapıda duruyordu. Onu daha önce gördüğümünden bu yana kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi kot pantolonla gri bir tişört giyiyordu. Ama o kadar dik duruyor ve bana o kadar soğuk bakıyordu ki dokuz kat kazak ve tüvit giymiş olabilirdi.

“Seb’i arıyorum,” dedi dudakları rahatsızlıkla kıvrılarak. “Odasında değil ve içimdeki en iyi arkadaş alarmı onun burada olup kötü seçimler yapabileceğini sezdi.”

Kapıyı daha da açarak Miles’in, İskoç tahtının ikinci sırasında olan adamın şu anda benim zeminimde baygın olduğunu görmesine izin verdim.

“Ah,” dedi Miles. “Demek ki alarmım hâlâ çalışıyormuş.”

Söylemem gerek, yabancı bir kızın odasına gelip en iyi arkadaşının bayıldığını gören bir adam için Miles bu durumda epey soğukkanlıydı. Bunun için ikimiz de uğraştık ama kollarını omuzlarımıza atarak Seb’i yerden kaldırmayı başardık.

“Neyse ki,” dedi Miles, Seb az çok ayağa kalktığında, “odası çok uzakta değil.”

Seb’in yüzüne hafifçe vurarak –pekâlâ, hafifçe vurmak biraz kibar kaçıyor, yumuşakça tokatlıyordu–, “Azıcık uyanman gerekecek, Seb. Ayaklarını kullan. Bir iki, bir iki, birini diğerinin önüne at,” dedi Miles.

Mucizevi bir şekilde Seb denileni yaptı ve üçümüz ayaklarımızı sürüyerek odadan çıktık.

Koridor loştu; çılgın desenli halı, duvarlardaki tablolarla paneller ve kapıların birbirine benzemesi yüzünden sanki bir eğlence evindeymişim gibi garip bir baş dönmesi hissediyordum. Bu evde insan yolunu nasıl bulurdu ki?

Ayrıca, Miles’in “çok uzakta değil” tanımı benimkiyle uyuşmuyordu. Seb’i koridorda yarı taşıyıp yarı sürükledik, sonra başka bir koridora döndük. Bir noktada kemerli bir kapıdan geçtik ve girdiğimiz koridor tam olarak az önce yürüdüğümüz koridora benziyordu.

Seb uykulu uykulu, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Kelimeleri ağzında yuvarladığı için kulağa daha çok, "Neryegidyruss?" gibi geliyordu, ama belli ki Miles, Sarhoş Seb'in dilinden anlıyordu.

"Yatağa, güzel dostum," dedi. "Bu sefer kendi yatağına."

Seb başını yavaşça öne doğru salladı. "İyi fikir Monters."

Tam üst vücut gücümün beni tamamen terk edebileceğini düşündüğümde Miles duraksadı ve benimkinden çok daha büyük ama yine de bir kalede görmeyi beklediğimden biraz daha sıkıcı bir odanın kapısını açtı. Yumuşak bordo ve altın renklerindeydi ve zamanda geriye gitmişiz gibi hissettim.

"Bunun için seni zindana attırabilirdim," diye geveledi Seb ama Miles sadece gülüp Seb'in yanağını okşadı.

"Tehdit etmeye devam et dostum. Belki bir gün sahiden yaparsın."

Seb başını bana doğru çevirdi, mavi gözleri pusluydu. "Asla yapmazdım," dedi bana fısıltı olduğunu sandığını düşündüğüm bir sesle. "Monters olmadan yapamam."

Miles'ın Seb'i şiltenin kenarına oturtmasını izlerken, "Orası belli," diye yanıtladım. Bunu yıllar içinde kaç kez yaptığını merak ediyordum çünkü Seb, Miles kadar uzun ve muhtemelen oldukça ağır olmasına rağmen, Miles sanki buna epey alışmış gibi işini yumuşak bir şekilde yapıyordu.

Seb tekrar yatağa düştü, ayakları hâlâ yerdeydi ve derin bir iç çekti. Yatağa doğru, "Yine yaptım, değil mi?" diye sorduğunda Miles bacağına hafifçe vurdu.

"Her zamanki kadar kötü değil. Kimse yumruklanmadı, kimse tutuklanmadı, telefonla fotoğraf bile çekilmedi."

Gözlerimi büyüterek, "Ah, koridorda yürürken bir tane çektim. Çekmemeli miydin?" dediğimde Miles bana pis bir bakış fırlattı. Cidden, dudaklarını küçümsemeyele ısırıldığı o mimiği nasıl yapıyordu? Artık hangi gösterişli yatılı okula gidiyorlarsa, orada bunun dersini mi veriyorlardı?

"Şakaydı," dedim ona. "Biz kolonistler arada yaparız."

Miles'ın zamanına değmediğim belliydi çünkü dönüp Seb'e baktı.

"Uyu hadi," dedi, Seb de bu mantıklı bir fikirmiş gibi başıyla onayladı.

"Yatak," diye mırıldandı kendini bırakarak. "Yatak vakti."

"Aynen," dedi Miles ve bir saniye sonra Seb'in gözleri kapandı.

Tam yataktan kalkıp kapıya doğru gitmek üzereydim ki Seb birdenbire hafifçe doğruldu, gözleri açıldı. "Ellie'nin kardeşi!" diye seslendiğinde bir elimi sallayarak iç çektim.

"Daisy," diye hatırlattım ona ama o sadece uykulu mavi gözlerini bana dikti. "Ellie'nin kardeşi," dedi. "Özür dilerim. Seni öptüğüm ve sevişmemizi önerdiğim kısım için. Kabaydı ve..." Konuşmakta zorlandı, bir elini havaya kaldırıp sanki aradığı kelime tam önündeymiş gibi bir işaret yaptı.

"Uygunsuzdu," dedim, yüzüm alev alev yanıyordu. Miles bana bakmıyordu ama o kadar çok kasılıyordu ki gıcırdadığını duyabildiğime oldukça emindim. "Ayrıca iğrençti ve biraz da cinsiyetçiydi."

"Hepsindendi," diye kabul etti Seb içini çekerek. Sonra gözleri tekrar kapandı ve İskoçya'nın en gözde bekârı çok geçmeden süslü yatak örtüsünün üzerinde horlamaya başladı.

Miles yavaşça yataktan kalktı ve onu takip etmem için başıyla işaret etti. Odadan çıktığımızda Miles kapıyı arkamızdan dikkatlice ve sessizce kapattı, sonra loş koridorda dikildik. Kale sessizdi, tek ışık duvarları kaplayan apliklerden geliyordu.

"Şey, eğleneliydi," demeye başladım ama Miles çenesinde bir kas seğirerek başımın üstünde bir yere baktı.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Eee," dedi. "Umduğun gibi gitti mi?"

12. Bölüm

ONA BAKAKALDIM, O KADAR ŞAŞIRMIŞTIM Kİ SESSİZ koridorda çok yüksek çıkan bir *haa?* sesi çıkarmıştım. Sesime tekrar kavuşabildiğimde, “Benim odamda olduğu kısmı kaçırdın mı? Yani, oraya kendisi geldi. Yanlışlıkla davet ettiğim havalı bir vampir gibi ortaya çıktı, sonra da gönderemedim.”

Miles kaşlarını çatınca gözlerimi devirdim.

“Bana bir bak.” Kollarımı iki yana açarak Miles’a giydiğim şeylerin ne kadar çılgınca olduğunu gösterdim. “İskoçya’da kızlar prensleri baştan çıkarmak için genelde böyle mi giyinir? Yani, buranın soğuk olduğunu biliyorum ve belki de yıllarca erkek okuluna gittikten sonra heteroseksüel olanlarınız o kadar da seçici değildir, bu yüzden kırk yedi kat pijamanın gerçekten çekici olması *mümkün*.”

Artık Miles o kadar dik ve uzun duruyordu ki, gerçekten gıcırıyor olabileceğini düşündüm. Kolları iki yanındaydı, çenesi kalkıktı ve Seb’le birlikte gittiği gösterişli okulda böyle bir kibrin öğretilip öğretilmediğini bilmiyordum ama öğretiyorlarsa Nasıl Tam Bir Pislik Olunur dersinde başarılı olduğu kesindi.

“Dürüst olmak gerekirse, özgünlüğün için sana puan verecektim,” dedi ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla kıvrılırken. Ekoseli pijamama başını salladı. “Bir de temaya bağlı kaldığın için.”

Homurdandım. "Seb'in yörüngesine giren her kız hakkında bu kadar paranoyak mısındır?" diye sordum. Sonra aklıma bir şey geldi.

Kollarımı ve tavrımı alçaltarak ona doğru eğildim. "Dur biraz... sen Seb'ten mi hoşlanıyorsun?"

Bu söylediğim üstündeki o soğuk tabakayı biraz olsun kırmış gibi görünüyordu çünkü Miles gözlerini kırpıştırıp geriye bir adım attı. Sadece bir anlığına gerçek bir genç erkek gibi görünüyordu, birinin kellesinin uçurulmasını emredecek gibi değil.

"Hoşlanmak... Hayır." Başını iki yana salladı, ah işte o asabi katman tekrar bir araya geliyordu.

Omuzlarını biraz geriye iterek, "Hayır," diye tekrarladı. "*Kıskanmıyorum*. Sadece Seb'in senin planın içine sürüklendiğini görmek istemiyorum."

Dudaklarımı aralayarak başımı salladım, tamamen aklım karışmıştı. "Hiçbir fikrim yok..." diye başladım ve sonra Seb'in odamda ne söylediğini hatırladım.

Michael'la ilgili.

O aptal röportajla ilgili.

Ellerimi başımın iki yanına koyarak, "Amaaan Tanrım," dedim. "Dedikoduları bildiğim için *bana* sataşırken siz de TMZ'nin dediklerine mi inanıyorsunuz?"

Biraz utanmış görünme nezaketini gösterdi ama çenesini kaldırıp tekrar kibirli tavrına büründü.

"Bir oğlanı başından atıp Seb'e abayı yakan ilk kız değilsin," dedi, "abayı yakmak" gibi bir şey söylediği için onunla kesinlikle alay ederdim ama hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Ve şu anda ihtiyacı olan son şey bu."

"Neden?" diye sordum. "Yani, güven bana, internette ne yazarsa yazsın Seb'le ilgilenmiyorum ama benle Seb neden bu kadar feci bir şey olalım ki?"

Cevap vermeyince, sahte bir şokla nefesim kesilerek elimi göğsüme bastırdım. "Yoksa... Amerikan olduğum için mi?"

Miles kaşlarını çattı.

“Ya da dur, bir lakabım olmadığı için, değil mi?” Abartılı bir şekilde somurttum. “Belki bir gün, benim de insanların kendi adım yerine yaptığım aptalca şeyleri kullandıkları bir şeyim olabilir *Monsters* ama ne yazık ki lakap yetersizliğim var.” İç çekerek omuzlarımı kaldırıp indirdim, Miles bu kez *bana* gözlerini deviriyordu.

“Sadece ondan uzak dur,” dedi ve dürüst olmak gerekirse, Spiffy’le Dons’u ve onların aptal etekleriyle danslarını bu pisliğe tercih ederdim.

Odama giden yol olduğunu düşündüğüm koridorda ilerlemeden önce, “Belki de *benden* uzak durmasını *ona* söylersin. Odamı kendim bulurum,” diye karşılık verdim.

Tanrı’ya şükür peşimden gelmedi ve koridordaki masaların, portrelerin ve gerçekten devasa bir saatin yanından geçerken öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Cidden yani, bu adam kendini ne sanıyordu? Beni *tanımıyordu* bile ama aptal eski erkek arkadaşımın yaptığı aptalca bir röportaj onu kendime bir prens bulmayı planladığıma ikna etmişti. Ki... yok, ben almayayım. Ellie istediği kadar kurdele kesebilirdi, ben kraliyet hayatını şiddetle reddedecektim.

Bir de sahiden, Seb’le bu kadar uzun süredir arkadaşsa, arkadaşının felaketin vücut bulmuş hâli olduğunu *bilmiyor* muydu? Neden *onunla* konuşmuyordu?

Bu ihanet değilse tabii?

Belki de ihanet sayılıyordur.

Ayaklarım taş zemine değdi, çoraplarıma rağmen soğuğu hissediyordum. Birden etrafıma bakınarak durdum. Başka bir koridordaydım, burası şeye bağlanıyordu... Daha önce kalenin bu kısmını gördüğümü hatırlamıyordum.

Kafamda Miles Montgomery’yle tartışmakla meşgulken herhangi bir yere dönüp dönmediğimi hatırlamaya çalışarak arkama döndüm ama hayır, görünüşe göre çevremi fark edemeyecek kadar kızgındım.

Veeee kayboldum.

Bildiğın kayboldum.

Bu çok saçmaydı çünkü burası bir evdi, lanet olasıca Amazon yağmur ormanları değildi. Ama gerçekten büyük bir evdi ve tahmin ettiğimden daha fazla koridor ve odayla doluydu.

Peki. Benim odamdan Seb'in odasına giderken merdivenleri kullanmamıştık, o yüzden en azından doğru katta olabilirdim? Koridorlar eğimliyse ve ben fark etmediysem tabii.

Öf be.

Battaniyeyi bedenime biraz daha sıkı sararak geldiğim yere geri dönmeye başladım. Kolayca korkan biri değildim ama geceleri bir kalenin karanlık koridorlarında amaçsızca dolaşmak bana göre azıcılık fazla gotikti. Ayrıca, odamda çekici bir zamparanın olmasıyla ve kendini beğenmiş bir züppeyle kavga etmekle de uğraşmıştım.

Gezimin daha ikinci günü dolmadan Jane Austen karakterlerine dönüşmüştüm.

Yakındaki koridor masalarından birinde bir lamba vardı ve biraz ışığın yön bulmama yardım edebileceğine karar vererek ona doğru yürüdüm. Işığı açarken lambanın üzerinde asılı olan resmin arkasında bir şey gözüme çarptı.

Bu bir... bıçak kabzası mıydı?

Belki siz bir tablonun arkasına gizlenmiş küçük bir deri kılıftan hançer gibi görünen şeyi çıkarmaya direnebilirdiniz ama ben o kadar güçlü değildim.

Bıçağı çektiğimde metal soğuktu ve tabii ki kısa, keskin bir hançerdi... sadece duvara asılıydı. Kaleler düşündüğümünden daha mı tehlikeliydi? Koridorda yürümek için yanınızda silah mı taşımanız gerekiyordu?

"Tablo için o."

Küçük bıçak hâlâ elimdeyken arkamı döndüm. Elleri arkasında kenetlenmiş, kapıda duran kişi tabii ki Miles'tı.

Tekrar bıçağa baktım. "Tablonun hançere ihtiyacı mı var?" diye sordum. "Neden? Diğer resimlerle sokak dalaşına girerse diye mi?"

Miles beni şaşırtarak tebessüm etti. Tamam, ağzının bir köşesinin minicik kıvrılması pek gülümseme sayılmayabilir ama ondan kibir ve küçümseme dışında neredeyse hiçbir şey görmediğimden bu hareket gülümsemeye yeterince yakındı.

Odanın içinde biraz daha ilerlerken “Yangın çıkarsa,” dedi, “birisi tabloyu çerçeveden çabucak kesip çıkararak güvenli bir yere götürebilir.”

Bunu anlıyordum ama aynı zamanda bana gerçekten aptalca geliyordu. Bir yangın çıktıysa tablo kimin umurundaydı ki? Gerçekten gösterişli bir tablo olsa bile.

“Zengin insanlar bir tuhaf,” deyince Miles’ın üzerinde çalıştığı o küçük bebek gülümsemesi hemen söndü.

“Bu paha biçilmez bir eser,” dediğinde bıçağı tekrar kınına koydum. Sessiz koridorda küçük bir *çink* sesi çıkardı.

“Hayatımın da paha biçilemez olduğunu düşünüyorum ama neyse.”

Yüz yüze geldik ve bir an sonra Miles derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim” dedi, kelimeler sanki biri kafasına silah –ya da küçük bir hançer– dayamış gibi çıksa da. “Sen ve Seb hakkında hiçbir şey ima etmemeliydim. O... Uzun bir geceydi.”

Daha önceki genel öküzlüğü için özür dilemediğini fark ettim ama sonra başıyla solunu işaret edip, “Sana odanı göstereyim,” dedi.

Onunla daha fazla zaman geçirmek istemiyordum ama ondan uzakta geçirdiğim beş dakika içinde bariz bir şekilde kaybolduğumdan bahsetmemesine memnun olduğum için başımla onaylayıp onu takip ettim.

Geri dönmem düşündüğüm kadar uzun sürmemiştii, bu da kesinlikle bir ya da on iki kez yanlış dönüş yaptığım anlamına geliyordu. Koridorunda yürürken, “Tamam, ciddi söylüyorum, insan bu evde yolunu nasıl buluyor ya?” diye sordum.

Miles omzunu silkti. “Çoğu insan bulamıyor. Sherbet, otuzlu yıllarda büyük büyükanne ve büyükbabasının her konuğa farklı

renkte konfetilerle dolu gümüş bir kâse verdiğini söylüyor. Bu şekilde, odana giden bir iz bırakabiliyormuşsun."

Ayağımı halıya sürterek koridorun ortasında durdum. "Uy-
duruyorsun."

Ama Miles başını iki yana salladı. "Tanrı şahit," diye yemin etti. "Tabii ki Sherbet bunun daha çok birbirlerinin odasına giden yolu bulmak için olduğunu söylüyor."

Ona, "Bana ipuçları verdiğinden korkmuyor musun?" diye sordum, sonra parmaklarımı oynattım. "Seb'i kadınsı pençelerime almak için bütün geceyi özel konfetiler keserek geçirebilirim."

Dudakları inceldi, sinirlendiğinde bunu birkaç kez yaptığını görmüştüm. Belki onu yeterince sinirlendirirsem o kadar çok yapardı ki geriye ağız falan kalmazdı. Bu, muhtemelen onun genel kişiliğini geliştirirdi.

Kapıyı açmaya gittim, açarken Miles biraz eğildi. "Biraz önce en kötüsünü düşündüğüm için gerçekten üzgünüm ama... bir rehber ihtiyacın olabileceği aklıma geldi," dedi. "Sana işlerin nasıl olduğunu gösterecek biri. Boyundan büyük işlere kalkışmadığından emin olmak için."

Ona bakıp başımı bir yana eğerek bunu düşünürmüş gibi yaptım. "Hımm," diye mırıldandım. "Hayatta olmaz."

Bana ters ters baktığında, kapıyı suratına kapatmaktan büyük zevk aldım.

AN REIS

İskoç sezonunun resmî başlangıcı olan An Reis, güney sınırı boyunca düzenlenen yıllık at yarışıdır. Kelimenin anlamı “Yarış” demektir, geleneğin ise Sekizinci Henry’nin İskoç Kraliçesi genç Mary’yi oğluna gelin olarak alma umuduyla Lowland İskoçlarına baskın yaptığı “sert flört” sırasında başladığı söylenir. Bir zamanlar binicilik sınavı olan yarış, bugünlerde güneydeki Ascot gibi daha çok sosyal bir etkinlik ve An Reis’in görevlileri, şapkalar konusunda da güneyli komşuları kadar ciddi. Stuart gençlerinin favorisi olan bu yılki An Reis, Royal Watchers’a Prens Alexander’ı yeni nişanlısı Amerikalı Eleanor Winters’la izlemek için mükemmel bir fırsat sağlayacak. Söylentiye göre Eleanor’un küçük kız kardeşi Daisy bu yıl onlara eşlik edecek ve Floridalı lise öğrencisinin ablasının bu kış adım atacağı hayatın tadına bakması sağlayacak.

(*Prattle*, “İşte Bu, İskoç Sosyal Sezonunun En İyi Etkinlikleriyle İlgili Haberleri Aldık!” *Nisan Sayısı*)

* İskoçya ile İngiltere arasında çıkan savaşa verilen isim. –çn

13. Bölüm

“BUNU GİYMEM BEN.”

Sherbourne Şatosu’nda Ellie’nin odasındaydım, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı dantel perdelerden içeri sızıyordu. Ellie ve Alex’in aynı odayı paylaşmamaları beni şaşırtmıştı ama ilişkilerinin bu kısmını düşünmek istemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylememiştim. Bir kızın ablası hakkında bilmemesi gereken bazı şeyler vardı.

Ellie uçuk pembe elbisesi ve krem-pembe topuklu ayakkabıları, gözlerini kapatan küçük pembe ağı ve tacında bir çiçek cümbüşü olan, ayakkabılarıyla uyumlu bir şapkanın altında duran parlak ve pürüzsüz sarı saçlarıyla yazın hayat bulmuş hâli gibi görünüyordu. Beni yanlış anlamayın, aptalca bir şapkaydı ama onun üzerinde güzel görünüyordu. Ona dokunan her şeyin ekstra bir sınıf parlaklığı elde etmeyi başardığı Ellie’ye Özgü O Şey’i yapıyordu.

Bende o özel yetenek yoktu, bu yüzden şu anda yatağa dokunaçlarını yayan yeşil canavar kafamda pek alımlı görünmeyecekti.

Ellie ellerini ince kalçalarına yerleştirdi, o devasa zümrüt ve pırlantalı yüzük ışığı yansıtırken beni neredeyse kör edecekti. O yüzük bana, *O senin ablan değil*, diye hatırlatıyordu sanki, *o geleceğin kraliçesi, yani o çirkin şapkayı sana giydirecek*.

Elbette, Ellie'nin ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Bu bir gelenek," dedi. "Büyük saçma şapkalar. Hiç mi *Benim Tatlı Meleğim** izlemedin?"

"Şapka" dediği şeyi dürtmek için yatağa doğru ilerlerken ona, "İzledim," dedim, aslında Loch Ness canavarının kâğıt hamurundan yapılmış bir tasviri olabileceğini düşünüyordum. Ellie'ye, "Kadın güzel bir şapka takıyordu," diye hatırlattım. "Senin taktığın güzel şapka gibi. Bu ise" –şapkanın kıvrımlı kenarını hafifçe salladım– "güzel bir şapka değil. Aslında, bu bir şapka bile değil. Sanırım biri kadife ve tülü birbirine dolayıp her şeyi göl canavarı yeşiline boyamış."

Ellie, "Bu şapka türünün tek örneği," diye bilgilendirdi beni. "Leydi Alice Crenshaw tarafından özellikle senin için yapıldı, Daisy. Kendisi sadece arkadaşım değil, aynı zamanda ailesi *yüzyıllardır* kraliyet ailesi için chapeaux" yapan biri."

"Pekâlâ, bu konuda seni dinleyecektim ama sen 'chapeaux' deyince beynim bunun ne kadar gösterişçi olduğunu görüp kapandı."

Ellie bir anlığına gözlerini kapadı. Başka bir hayatta çoktan bağırmaya başlamıştı bile. Göl canavarı yorumu buna yeterdi. Ama o, hayatının her saniyesinde izlendiğini hissetmeyen farklı bir Ellie'ydi.

Bu düşünce şapka gibi saçma bir şeye sinirlendiğim için biraz utanmama neden oldu, Ellie yatağa gidip şapkayı alarak eleştirel gözlerle incelediğinde bu duygu daha da güçlendi. "Alice'e artık kızılımsı saçların olduğunu söyledim, o da bu rengi senin için özellikle seçti."

Bunu söyledikten sonra, şapkayı kafama oturtmak için karşıma geçti. Çoğunlukla pamuk ve tüylerden yapılmış gibi görünen bir şey için şaşırtıcı derecede ağırdı. Ellie kaşlarını çatarak ağı

* Başrolünde Audrey Hepburn'ün oynadığı, sokakta çiçekçilik yapan bir kızın bir hanımefendiye dönüşme yolculuğunu anlatan film. Filmde kadın karakterin büyük şapkalar taktığı görülmektedir. –çn

** Fransızcada şapka. –çn

çekiştirip tüylerin bir kısmını düzeltmeye çalıştı. Sonunda, “Somurtmasan daha iyi görünürdün Daisy,” dedi ve ondan uzaklaşıp ellerimle uzaklaştırma hareketleri yaptım.

“Böyle bir şey taktığında surat asmamak çok zor,” diye hatırlattım ona ama aynaya baktığımda şapkanın da *çok da* şey olmadığını kabul edebilirdim... Tamam, hâlâ çok ama çok kötüydü ama Isabel’in bana gösterdiği bloglarda o kızların giydiği şeylere benziyordu. En azından uyum sağlamıştım. Elbiseme de uyuyordu.

Elbise bu sabah uyandığımda bir elbise çantasının içinde beni bekliyordu. Yüksek yakalı ve uzun kollu, tamamen sıkıcı ve hiç kişiliği olmayan bir şey göreceğimden emin olarak fermuarı aşağı indirirken korkuyla irkilmiştim.

Ama elbise gerçekten hoştu. Şapkam gibi yeşildi; kısa kolları, büzgülü beli ve geniş eteğiyle sanki ellili yıllardan fırlamış gibiydi. Yanındaki küçük beyaz eldivenler sadece güzelliğini artırıyordu, elbise sıkıcı olmayacak kadar farklıydı.

Belki de Glynnis’in zevki sandığımdan daha iyiydi.

Bir saatten kısa bir süre içinde arabalar bizi almaya gelecek ve yaklaşık otuz dakikalık mesafeye, güneyde kalan yarış sahasına götüreceklerdi. Görünüşe göre, bu özel at yarışı aşırı gösterişliydi ve Glynnis’e göre “yaz ayının sosyal takviminin hayati bir parçası”ydı.

Bu yaz *benim* sosyal takvimimdeki en önemli şey Key West, okul için yaz okumalarımı bitirmek ve belki de Perdido’daki ucuz bir golf kulübü olan Hibiscus Club’da inşa ettikleri yeni havuzu ziyaret etmektir.

Bunların yerine bir Disney Kötüsü şapkası takıyordum ve bir sürü atı izlemeye gidecektim.

Bir sürü hoş çocukla.

Bu sabah “Kraliyet Belalıları”ndan birkaçını kahvaltıda görmüştüm. Elbette Sherbet vardı, bir de gerçek isimlerini hatırlayamadığım o iki çocuk. Spiffy ve Dons lakaplarıydı, ama sıkıysa siz ifadesiz bir suratla ve yüksek sesle “Spiffy” ismini söyleyin.

Bu yüzden hiçbirisiyle pek konuşmamıştım, Miles'ı ya da Seb'i de görmemiştim.

Dün geceyi hatırlamak biraz gerilmeme neden olduğundan Ellie'ye bir bakış attım, aynaya bakıp şapkasıyla oynuyordu. Seb'le yaşadıklarımın detayına girmek istemesem de aniden Seb'in bugün bundan bahsedebileceği aklıma geldi, El yaşananı ilk ondan duyarsa çok daha kötü olurdu.

"Şeeeeey," diye başladığımda Ellie mavi gözlerini fal taşı gibi açarak hemen aynadan uzaklaştı.

"Tanrım, ne oldu?" diye sorunca iki elimi birden havaya kaldırdım.

"Sana bir şey olduğunu söyleyeceğimi nereden biliyorsun? Belki de tam o pembe tonunun üzerinde ne kadar güzel durduğunu göstermek üzereydin. Ki bu arada, ten rengine gerçekten çok güzel gitmiş ve..."

Şimdi ellerini kaldırma sırası Ellie'deydi. "Daisy..." dedi. "Hayır. Kaç senelik ablanım, ne zaman lafa 'şeeeeey' diye başlasan arkası genelde 'Felaket bir şey yaptım.' diye geliyor."

Pekâlâ, bu resmen kırıcıydı, hem kendisinininkileri okumak git-tikçe zorlaşırken benim söyleyeceklerimi biliyordu hem de felaket şeyler yaptığımı düşünüyordu. Başıma felaket şeyler *geliyordu* ama sebebi ben değildim. Dün gece bunun tipik bir örneği idi.

"Teknik olarak, felaket Seb'indi," dedim, kıyafeti sayesinde Ellie'de mükemmel duran güzel pembelik yüzünden anında çekildi.

Düz bir sesle, "Seb," diye tekrarladı, yeterince hızlı ve bıkkın bir tavırla söylersem çıldırmayacağını umarak acınası bir "Seb Yatak Odamda Sarhoş Oldu" hikâyesine başladım.

"Her neyse," diye özetledim, "sonra Henry Higgins kılıklı çocuk gelip onu alınca sarhoş Prens'le olan deneyimim bitti."

Ellie'nin mükemmel kaşları çatıldı. "Henry Higgins mi?"

İç çekerek karyola direğine yaslandım ve ayaklarımı çaprazladım. "Cidden El, daha az önce *Benim Tatlı Meleğim*'den bahsediyorduk. O kibirli herif. Miles."

Seb'i kurnaz Amerikan kızı yanlarımla tuzağa düşürmeye çalıştığımı ima ettiği ve kaybolup bıçak resimlerini öğrenmeden önce ona züppe dediğim kısma hiç girmedim. Bir dakika, resim bıçakları mıydı yoksa? Bir de şu konfeti kâsesi vardı. El konfeti kâselerini biliyor muydu? Başını iki yana sallayarak içini çektiğinde ona sormak üzereydim.

"İlk zorlu deneyime bak," dediğinde onayladım.

"Gazeteleri gözümde canlandırabiliyorum. Seb'in odamın zeminindeki fotoğrafları, tüm pijamalarını giymiş olan ben, manşetlerde 'Uyuyan Güzel' falan yazıyor..."

El burnundan bir ses çıkardı, yakında prenses olacaklar böyle bir şey yapıyorsa tabii. Sonra kaşlarını çatarak başını bana doğru eğdi. "*Tüm* pijamaların mı?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Bilmek istemezsin."

Kapı saygılı bir şekilde çalındı –Glynnis aşağı inme vaktinin geldiğini haber vermişti– kendime aynada son bir bakış attıktan sonra antenlerimi çekiştirip Ellie'nin peşinden odadan çıkmaya başladım.

Ellie kapıyı açmadan önce eldivenli elini koluma koyarak bana döndü. "İyi olacaksın," dedikten sonra gülümsedi: Patentli Ellie Winters, müstakbel Majesteleri, Rothesay Düşesi Gülümse-mesi.

Bir başka deyişle, bilinen en sahte gülümseme.

Aniden, kafama bir canavar takmanın bugün en büyük soru-num olmayabileceğini düşündüm.

14. Bölüm

HİPODROM SHERBOURNE KALESİ'NDEN ÇOK UZAK değildi, bu nedenle oraya vardığımızda midemdeki kelebeklerden kurtulmayı başaramamıştım.

Arabadan inerken El'e, "Biliyorsun," dedim. "Atları o kadar sevmem bile. Ya bunu hissedip saygısızlığa uğradıklarını düşünürlerse?"

Ellie bana bakmak için dönerek durdu. Her iki tarafımızda da koyu renk takım elbiseli iki adam vardı. Alıştığım korumalar olan David ve Malcolm değillerdi ama onlarda da insandan çok heykel olma havası vardı. Kesinlikle hem benle Ellie'ye yakın kalmak hem de söylediğimiz her şeyi görmezden gelmek için çok çalışıyorlardı.

Etkileyiciydi.

"Bu sadece bir yarış," dedi, pahalı gözlüğünden aptal şapka-
nın yansımasını görebiliyordum. "Burada yeterince insan var,
dikkatleri çekmeyiz."

"Atlardan mı yoksa buradaki diğer insanlardan mı dikkatleri çekmeyeceğiz?" diye sorduğumda Ellie yüzünü ekşitti.

"Daisy..."

"Bana rahatlayıp kendim olmamı söylediğin kısım burası mı?"

Ellie bana dönüp şapkasındaki dantelle oynadı. "Evet, rahat-

la,” dedi. “Ama kesinlikle kendin olma. Sadece...” Eldivenli elini koluma koyarak bir adım yaklaştı. “Ciddiyim Daisy. Doğuştan aklına gelen her şeyi söyleme yeteneğin olduğunu biliyorum ama sen babam *değilsin*, unutma.”

Bu söylediğine homurdanmak istedim ama haklıydı.

Görünüşe göre haklı olmaya devam ediyordu. “Sadece gülümse, kibar ol ve şaka yapmaya çalışma, tamam mı?”

Kolumu hafifçe sıktı, uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, “Moral konuşması için sağ ol!” diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine dizlerim titreyerek ve yüzüm hissizleşmiş bir şekilde onu takip ettim. İlk kez gerçekten bu insanların arasında *olacaktım*. Geçen yıl Ellie’nin olduğu her dergi kapağını, her manşeti görür gibiydim; aniden *kendi* yüzümü, *kendi* ismimi o dergilerde hayal ettim. O hayatla yaşadığım birkaç deneyim *fazlasıyla* yeterliydi.

Ancak Ellie haklıydı; arabadan gerçek piste doğru yol alırken Ellie’nin ismini haykıran fotoğrafçı ya da insan seli yoktu. Sadece... bir sürü sosyetik insan vardı.

Bir sürü diyorum.

Bu hâlâ koca evrendeki en korkunç şapka olabilirdi ama en azından uyum sağlıyordum. Hiç bu kadar çok şapka çeşidi görmemiştim. Kafasında mavi, kırmızı ve yeşil tüylerden oluşan bir karışım takan bir kız vardı, saçına bir papağanın çarpıp çarpmadığını merak ediyordum. Döndüğümde, bir sürü fırfırı ve kıvrımı olduğundan bir anatomi kitabından fırlamış gibi görünen pembe bir şapka takan, uzun siyah saçlı ve gerçekten muhteşem siyah-beyaz elbiseli başka bir kızı gördüm.

Şapkalar gerçekten o kadar gülünç ve abartılıydı ki bunun sosyetik hayatın başka bir parçası olup olmadığını merak ettim. Sırf paçayı kurtaracaklarını kanıtlamak için mi böyle şeyler giyorlardı? Bu şapkalarla yapılan bir kabul töreni miydi?

Siyah beyaz elbiseli, hafif müstehcen şapkalı kız bize yaklaştı, omuzları gergindi. Yanında tamamen açık mor giymiş olan kızıl

saçlı bir kız vardı, şapkası küçüktü ve gerçekten şapkaya benziyordu. Kızıl kız, "Ellie!" diye sesledi. Elinde bir bardak şampanya vardı ve ablama sarılırken şampanyanın bir kısmı döküldü.

Esmer kız biraz daha mesafeliydi, bana ve ablama bakarken gülümsemesi gergindi.

Ellie geri çekilirken, "Daisy," dedi, "Seni Fliss ve Poppy'yle tanıştırayım."

"Fliss" in kulağa gerçek bir isim gibi gelmediğini söylemekten kaçındım ve ellerini mi sıkmam yoksa reverans mı yapmam gerektiğini merak ederek her iki kıza da gülümsedim. Sonunda, sadece küçük bir el sallayarak, "Merhaba," dedim.

Kızıl -Fliss-, "Eğleniyor musun?" diye sorduğunda en iyi Ellie Gülümsememi sundum.

"Evet. Burası çok hoş."

En azından bu konuda samimiydim. Bu yer de dahil olmak üzere İskoçya'da gördüğüm her şey muhteşemdi. İrili ufaklı tepeler, yeşil çimenler, mavi gökyüzü... Tam kartpostallık bir gündü, parlak renkler içinde dolaşan tüm kadınlarla daha da güzelleşmişti.

Fliss gülümseyerek "Ellie'nin seni ağırladığı için çok heyecanlandığından eminim," diye yanıtladı. Esmer kız, Poppy, yüzünde tuhaf, neredeyse düşmanca bir ifadeyle beni izliyordu, *bunun* neyle ilgili olduğunu merak ettim.

Kızlar uzaklaştıktan sonra Ellie beni tribünlere doğru çekip eğilerek alçak sesle, "Leydi Felicity ve Leydi Poppy Haddon Smythe. Kız kardeşler. Fliss harikadır, Poppy ise... daha az harika. Geçen yıl Seb'le çıkmıştı ve işler biraz karışmıştı."

Ah, işte bu durumu açıklıyordu. Seb onunla benim birlikte olmamız gerektiğini (ya da en azından yatmamız gerektiğini) düşündüyse, Poppy de öyle düşünmüş olabilirdi.

Korumalarla çevrilmiş kraliyet locasına doğru ilerledik, çoğu kişi bizim olduğumuz yöne baksa da beklediğim tepki bu değildi. Belki de buradaki herkese sosyetik olduğu için yakışık almaya başladığı.

Birinin adımı seslendiğini duyduğumda bizi oturmamız gereken yere götürecek basamaklara daha yeni gelmiştik.

Glynnis yaklaşıyordu, bembeyaz olan şapkası dışında parlak kırmızı giyinmişti. Garip bir şekilde onu baston şeker gibi göstermeyen hoş bir tezat oluşturmuştu, bu yüzden Glynnis'i takdir ettim. İnsanın bu elbiseyi kendine yakıştırması kolay değildi.

Elimi salladım ve ardından Miles'in hayatımda gördüğüm en acınası gri takım elbiseyi giydiğini gördüm. Yani tamam, kafama gerçek bir deniz yaratığı taktığım için savunulacak bir yanımda olmadığını anlıyordum ama ceketinin *kuyrukları* vardı, boynuna da krem-mor çizgili bir kravat takmıştı. Tüm bunlar resmen... trajikti. Dün gece o kadar salak olmasaydı onun için üzülürdüm.

Glynnis mutlu bir şekilde, dişleri güneşte âdeta göz kırparak, "İlk büyük etkinliğin!" dedi. "Heyecanlı mısınız?"

Başparmağımı kaldırarak "Hem de nasıl," diye cevap verdiğimde Glynnis'in arkasındaki Miles kendi kendine bir şeyler mırıldanarak gözlerini devirdi.

Ne kadar da eğlenceli bir gezi olacaktı.

Glynnis, "Mükemmel," dedi, sonra geri çekilip kolunu uzattı. "O hâlde Ellie'yi götürüp seni Miles'in becerikli ellerine bırakacağım."

Bırakın Miles'in elinde olmayı, hiçbir yerinde olmak istemiyordum. "Bir dakika, ne?" diye sordum ama Ellie bakmadı bile, Glynnis ise çoktan uzaklaşıyordu. Miles'a dönmeden önce şapkasındaki kurdelerin sallanışını izledim.

"Neden senin ellerindeyim?" diye sordum, o da bu görüntüden benim kadar korkmuş görünüyordu.

"Değilsin," dedi. "Glynnis sadece yanında kendini küçük düşürmene engel olacak birinin olduğundan emin olmak istedi ve her nasılsa bu göreve beni layık gördü."

"Ne yani, altı Amerikan bayrağı sallayıp sopa döndürürken çitin üzerine çıkıp 'Yankee Doodle Dandy' şarkısını söyleyemeyecek miyim?" diyerek parmaklarımı şıklattım. "Eh, bugünkü planlarım mahvoldu."

Miles bana, geçmiş yaşamında işlediği hangi günahların onu bu âna sürüklediğini merak ediyormuş gibi baktığında bugünün aslında eğlenceli olabileceğine karar verdim.

Buz gibi bir sesle sonunda, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Cevap vermeden önce yüzümden yeşil bir anteni çektim. "Gerçekten bütün gün benimle mi takılacaksın?" diye sordum. "Bana atlarla ilgili bilgi verip içecek falan mı getireceksin? Çünkü bunu yapmana gerçekten gerek yok."

Bana bakmak için dönerek, "Ne yazık ki var," diye yanıtladı. Elinde tuttuğu silindir şapkayı gösterdim.

"Neden takmıyorsun onu? Aptal bir şapka o kıyafete uymuyor mu yoksa?"

Yeşil gözleri yüzümden başımın üstüne doğru yöneldikten sonra kaşlarını kaldırdı.

İç çekerek, şu anda bir şapka gibi görünen canavara dokundum. "Tuşe, haklısın, ne deniyorsa işte," diye kabul edince Miles gülümseyebilirmiş gibi görüldüğü o şeyi tekrar yaptı ama sonra fikrini değiştirdi. Fiziksel olarak gülümseyemiyor da olabilirdi.

Elimi gözlerime siper ederek etrafıma baktım. Pistte hâlâ at yoktu ama bence bu etkinlik at yarışından çok süslü şapkaları göstermek ve şampanya içmekle ilgiliydi. Miles'a atları –daha çok hangilerinin isimleri en saçma diye– sormak üzereydim ki yine bana dik dik bakan kızı gördüm. Poppy.

Elimi indirerek Miles'a biraz daha yaklaştığımda bakışlarımı takip etti.

"Ah. Bakıyorum Poppy'yle tanışmışsın."

"Evet," diye yanıtladım eteğimdeki ipi alarak. "Beni pek sevmedi."

Miles, "Seb ve 'Prenses Poppy' kelimelerinden başka hiçbir şeyi sevmez," diye karşılık verince tekrar ona baktım. İşte, ihtiyacım olan bilgi *buydu*.

"Masum arkadaşını tuzağa düşüren kötü bir baştan çıkarıcı olduğumu düşündüğünü hatırlıyor musun?"

“Bu kelimelerin hiçbirini kullanmadım,” dediğinde ona kulak asmadım.

“İşin özü bu ama. Demek istediğim, diğer insanlar da böyle düşünüyor mu? Seb’in peşinde olduğumu?”

Miles bana baktı. Benden o kadar uzun değildi, özellikle de topuklu giydiğim için ama sanırım insanlara tepeden bakmakta ustaydı. Sonunda, “Çoğu kız öyle düşünüyor,” deyince yüzümü buruşturdum.

“O benim bir çeşit kardeşim olacak,” dedim. “Kuzenlerinizle falan evlenmeye meraklı olduğunuzu anlıyorum ama bu pek benim tarzım değil.”

Miles hâlâ ellerinde şapkasını çevirerek kısık bir sesle, “Ensestten bahsetmek için tanışmamızın üstünden en az üç hafta geçmesini bekliyordum,” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım.

“Komik mi olmaya çalışıyorsun?” diye sordum. “Çünkü biraz komikti ve bu hoşuma gitmedi.”

Miles homurdandıktan sonra bana kolunu uzattı. “İstersen seni locaya götürebilirim,” dediğinde ablamın çoktan Alex’in yanında oturduğu ve küçük dürbünle piste baktığı tribünlerin tepesine doğru baktım. Fliss de oradaydı ama Poppy şapkalar ve şampanya kadehleri denizi içinde kaybolmuştu, Seb’in Ellie’nin diğer tarafında oturup pahalı güneş gözlüğüyle kalabalığı taradığını görebiliyordum. Diğer Kraliyet Belalıları da oradaydı, Sherbet benle Miles’a el salladı, yakışıklı yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

İkimiz de el salladık, sonra Sherbet parlak kırmızı-yeşil bir etek giymiş, şişkin göğsüne her türlü madalyayla süslenmiş bir kuşak takmış locadaki başka bir adamla konuşmak için döndü.

“Kim o?” diye sorunca Miles locaya doğru baktı. “Argyll Dükü,” diye cevap verdi. “Kraliçenin erkek kardeşi, Seb’in dayısı.”

Zayıfça, “Ah,” dedim. Yani teknik olarak bir aile üyesiydi. Ya da yakında olacak biriydi. Bir kez daha, bir dükü nasıl selam-

lamak gerektiğini tamamen unuttum. *Ekselansları* mıydı? Yoksa onu Kraliçe'ye mi diyorduk?

Miles tekrar, "Yukarı çıkalım mı?" diye sorduğunda Ellie'nin uçuk mavi elbiseli sarışın bir kadına reverans yapmasını izledim. Kimdi bu? Belli ki önemli biriydi ama tanıdığım biri değildi. O aptal dosyayı *gerçekten* okumalıydım.

Her yeri flamalarla donatılmış ve üst sınıf insanların en üst sınıfıyla doldurulmuş kraliyet locasına bakıp, "Buna hazır mıyım bilmiyorum," dedim Miles'a. Bu dünyada bir rehber ihtiyacı duyma fikrini gerçekten reddetmişim ama Miles'la –hoşlanmadığım bir çocukla– ortalıkta dolanmak, orada şansımı denemekten daha iyiydi.

Şapkam kaymaya başlayınca arkaya doğru iterek, "İçecek demiştin," dedim. Miles bana tekrar dirseğini uzattığında elimi oraya yerleştirdim.

Sanırım tanıdığın düşman yeğdi.

15. Bölüm

ŞAPKA DENİZİNİN İÇİNDEN İLERLEDİK, ELİMİ Miles'in kolundan çekmek istesem de dengemi sağlamak için ona ihtiyacım vardı. Topuklarım çimlere batıp duruyordu, gazetenin ön sayfasında çimenlerin üzerine yayılıp eteğimin başıma geçtiği fotoğrafların olduğu korkunç hayaller görüyordum.

Seksi-Olmayan-Bay Darcy'ye tutunmak *bunun* kadar kötü olamazdı.

Kristal şampanya kadehleriyle dolu bir grup yemek masasının yanından geçerken Miles, "Pekâlâ," dedi, "bu An Reis. Galce 'Yarış' anlamına geliyor, pek de orijinal bir isim sayılmaz ama..."

Antenlerimin arasından ona bakarak durdum. "Dostum."

Bana bakıp kolunu geri çekti. "Ne?"

Uzakta bir trompet tantanası yükselmeye başladı ve kraliyet locasına baktığımda, kalabalığın kibarca alkışladığı sırada ablamla Alex'in el salladıklarını gördüm. Yemek masalarında, gözleri Ellie'ye kayan birkaç kadının eldivenli ellerinin arkasında sırtıttığını fark edince kaşlarımı çattım.

"Yarışla ilgili bir şeyler bilmeme gerek yok," dedim Miles'a. "Eminim büyüleyici ve tarihsel olarak heyecan vericidir fakat bu tür bilgiler tam olarak yararlı değil. Ancak..." Şimdi masadan uzaklaşan ve nemli çimenlerde topuklarının üzerinde yalpalamalarından da biraz hoşnut olduğum kadınları başımla göster-

dim. “İnsanların ablama neden sırtıttığını bilmek? İşte bu yardımcı olur.”

Miles içini çekti ve beni şaşırtarak kravatını gevşetmek için uzandı. “Bir şeyler içmeye gidelim,” dedi.

Beni sarı-beyaz çizgili bir çadıra götürüp, “Burada bekle,” diyerek içeri daldı, girişin yanında sap gibi kalmıştım. En azından birine mesaj atıyormuş gibi yapabilmek için telefonumu getirmeliydim ama bunun yerine yüzümde sahte bir gülümsemeyle takılı kaldım ve insanların bana baktığını fark etmemeye çalıştım.

Özellikle bir kadın *sahiden* bana bakıyordu. Neredeyse gözlerini dikmişti. Benden yaşlıydı, muhtemelen ellilerindeydi ama yüzünün olması gerekenden biraz daha gergin olmasına bakılırsa ufak tefek estetikler yaptırmıştı. İnce ve uzundu, kafasındaki büyük bir sarı tüy patlaması dışında tamamen siyahlar içindeydi ve beni şaşırtarak tam önümde durdu.

Ağzı kelimeyi söylerken kıvrılarak, “Eee,” dedi, “son Amerikan işgalcisi sen misin? Ne şanssızlık.”

Miles’in kibirli olduğunu sanıyordum ama bu kadın seviye atlamıştı. Bana sanki üzerine bastığı sevimsiz bir şeymişim gibi bakıyordu; umursamamam gerektiğini, kibarca gülümseyip yatıştırıcı bir şeyler mırıldanmam gerektiğini biliyordum.

Ama boşuna Liam Winters’ın kızı değildim ben.

Neşeyle, “Evet!” dedim. “Çayınızı limana dökmek ve tüm prenslerinle evlenmek için geldim.”

Dudakları daha da büzüldü, sanırım burnundan yukarısı kıpırdayabilseydi bana gözlerini kısırdı. Söylediği şeyden başka her şey olduğumu anlamamı sağlayacak şekilde, “Büyüleyici,” dedi. “Bense ablanın son zamanlarda Baird ailesinin başına gelen en büyük utanç olduğunu sanıyordum.”

Daha da öfkelen dim. Benim buraya uygun olmadığımı kabul edebilirdim ama Ellie? Ellie gördüğüm kadarıyla tamamen mükemmeldi ve bunu yanına bırakmayacaktım.

Kadına en sevimli hâlimle gülümseyerek, “Şapkanız çok

hoş,” dedim. “Eminim Minik Kuş’un’ fedakârlığına değmiştir.”

Etrafımızda hafif mırıldanmalar duydum. Birkaç iç çekiş, bastırılan kıkırdamalar ve bir sürü fısıltı. İlk kez yanımızda insanların olduğunu fark ettim ve zihnimden kendimi tekmeledim. Bu yüzden sosyetik tiplerin etrafında bana güvenilmiyordu çünkü asla dilimi tutamıyordum.

Tıpkı Ellie’nin dediği gibi.

Kadın çenesini bir santim daha yukarı kaldırıp arkasından neredeyse bir buz kristali izi bırakarak uzaklaştı.

“Al bakalım.”

Miles iki elinde birer içkiyle geri döndü. Ağzına kadar buzlu çay, meyve parçaları ve sanırım buzla birlikte salatalıkla doluydu. Kalabalığa baktığında kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. “Ben yokken bir şey mi oldu?”

Üstü su damlacıklarıyla dolu bardağı ondan minnetle almadan önce, “Biri bana kaba davrandı, bu yüzden uluslararası bir olaya sebep oldum,” diye cevapladım.

Sonra ânında boğuldum.

Bardaktaki her neyse, buzlu çay *değildi*. Bir tür içki tadıyla birlikte aynı anda hem tatlı hem de acıydı. Bu içecek her neyse o kadar sert değildi ama sadece yarım ılık bira içmiş biri için çok fazlaydı ve Miles bana gözlerini kocaman açmış bakarken gözlerim doldu.

Bardağı ona geri vererek, “*Bu,*” diye güçlkle konuştum, “ne be?”

Bardağı alırken acele edip neredeyse her iki içkiyi de düşürüyordu, muhtemelen ölüyor gibi göründüğümünden şimdi insanlar kesinlikle bizi izliyordu.

“Pimm’s Cup,” diye yanıtladı, açıklamaya devam etmesini belirtircesine elimi salladım.

Bana boş boş bakmaya devam edince gözlerimi devirip, “Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim.

* Susam Sokağı programındaki bir karakter olan büyük, sarı renkli kuş. —çn

Sanki ona daha önce hiç köpek, kırmızı renk falan görmediğimi söylemiştim. O *derece* kuşkulu görünüyordu. “Bu bir içki. Yazları burada popülerdir, at veya tekne yarışlarında her zaman içilir.”

Artık tekrar nefes alabiliyordum, rimelimi düzeltilemeyecek kadar bulaştırmadığımı umarak eldivenli elimle yaşlı gözlerimi sildim. “İçinde ne var peki?”

“Pek çok şey.”

Bekleyerek Miles’a bakınca boğazını temizledi. “Çoğunlukla cin.”

“Çok hoş.”

Orada bir anlığına durduk, sonra Miles iki bardağı da alıp çadıra geri götürdü. Geri geldiğinde bu sefer elinde buz ve maden suyuyla dolu bir kadeh tutuyordu. Kadehi bana uzatarak, “Daha iyi mi?” diye sorduğunda başımı onaylarcasına salladım.

“Teşekkürler.”

Bir an için garip bir sessizlik oldu ve sonunda boğazımı temizleyerek soğuk su bardağını elimde döndürdüm. “Zehirlenme girişimimi aradan çıkardığınıza göre, çıkar bakalım ağzındaki baklayı.”

Miles hâlâ kaşlarını hafifçe çatmış, saçları alnına dökülmüş, elleri ceplerine sokmuş hâlde beni izliyordu. Yavaşça, “Baklayı... çıkarayım...” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Bana neden herkesin alaycı davrandığını anlat. Buradaki insanların El’i sevdiğini sanıyordum.”

Miles’ın yüzünde anlayış belirdi ve topuklarının üzerinde sallandı. “Ah. Pekâlâ.” Etrafımıza baktı, elinde tuttuğu silindir şapkanın ortadan kaybolduğunu fark ettim. Sonsuza kadar yok olduğunu umdum çünkü dürüst olmak gerekirse, kimse o şeyi takmak zorunda kalmamalıydı. Kolunu tekrar uzatarak, “Biraz yürüyelim mi?” dedi. Koluna girdiğimde neredeyse yarış pistini çevreleyen çitlere kadar giderek beni insanlardan uzaklaştırdı.

Bir bulut kısa süreliğine güneşin önüne geçince ışık değişti, Miles parlak ayakkabılarından birini çitin aşağıdaki tahtasına

dayadı. Sonunda, "Bunu kulağa adi biriymişim gibi gelmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum," deyince gözümün ucuyla ona bir bakış attım.

"Anlaşıldı, bunun için çok geç," diye mırıldandı, sonra konuşmadan önce bir anlığına gökyüzüne baktı. "Normal insanlar ablanı seviyor. Onun samimi, kibar, zeki olduğunu düşünüyorlar..."

Bir elimde bardağı tutarken kollarımı çitin üstünde kavuşturarak, "O zaten öyle biri," dediğimde Miles onayladı. "Evet. Ama bu insanlar" –başını eğerek arkamızdaki kalabalığı işaret etti– "kendilerinden birini geleceğin kraliçesi olarak görmeyi isterlerdi."

Bir yudum daha almak için içeceğimi kaldırarak, "Ya sen?" diye sorduğumda şaşırarak başını çevirdi. Her şeye tepeden bakmadığı zaman, iyi kemik yapısı ve güzel gözleriyle hoş ya da en azından estetik açıdan çekici olduğunu hatırlamak daha kolaydı.

"Ellie'yi severim," dedi, bunun tam olarak bir cevap olmadığını fark etsem de şimdilik boş vererek dikkatimi tekrar önümüzdeki piste çevirdim.

"Sen nasıl Kraliyet Belalıları'ndan biri oldun?" diye sordum. "Çünkü açıkçası, pek de belalı bir tipe benzemiyorsun."

"Bu bir iltifat mı?" diye sorduğunda omzumu silktim.

Miles derin bir nefes alıp benim gibi kollarını çite dayadı. "Seb'le okulda tanıştım. Gregorstoun'da."

"Kuzeydeki, Alex'in gittiği o korkunç yatılı okul. Ellie söz etmişti. Sabahın altısında kalktığınız, dondurucu duşları ve yulaf lapası olan yer, değil mi?"

Miles saçını geriye atmak için uzanarak hafifçe yüzünü buruşturdu. "Aynen, orası. İskoç Prensleri 1800'lerden beri oraya gidiyor. Bir de," diye ekledi ayakkabısının ucuyla çitin aşağısına vurarak, "Montgomery erkekleri."

Devam etmesini bekleyerek kaşlarımı kaldırdığımda Miles, "Sherbet gibiyiz. Saray adamlarıyız aslında. Unvanı olan, genellikle ailesinde bir ya da üç tane büyük evi olan tipler yani; bazı-

larımız zengindir, bazılarımız çulsuzdur. Hepimizin de nesiller boyu kraliyet ailesiyle iç içe geçmiş aileleri var. Sherbet'in babası mesela. Alex'le Seb'in annesiyle neredeyse evlenecekti. Ailesi, adamdan uzaklaştırmak için kızlarını Paris'e yolladı, eş durumundan prens olmaya daha uygun birine âşık olacağını umuyorlardı. Âşık oldu da. Sherbet'in babasının bunu atlattığından emin değilim. O tacı dört gözle bekliyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Ne yani, sevdiği kadınla evlenmediği için değil de prens olamadığı için mi daha çok üzüldü?"

Homurdanma sırası Miles'taydı. "Onu sevip sevmediğinden emin değilim açıkçası. Aşk kraliyet çiftlerinin büyük bir parçası değildir."

Aramıza giren sessizlik kesinlikle garip bir türdendi ve Miles, sanırım birdenbire kiminle konuştuğunu hatırlayana dek şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı.

"Elbette artık öyle değil. Alex, Eleanor için çıldırıyor; bunu herkes görebilir."

Gerçekten de görebilirlerdi, bu yüzden sadece pohpohlamaya çalıştığını düşünmüyordum. Ama yine de Ellie'nin içine girdiği bu dünyanın bildiğimiz her şeyden tamamen farklı olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Ne tür bir ailede, yirmi birinci yüzyıla kadar aşk için yapılan tek bir gerçek evlilik olmazdı?

Miles boğazını temizleyerek çitten uzaklaştı. "Eee," dedi, "umduğun türden bir 'bakla' mıydı bu?"

"Fena değildi, at yarışı tarihini öğrenmekten iyiydi ama," diye cevapladım. İşte yine olmuştu, Miles'ın sahiden gülümseyebileceğini düşündüğüm o minik an.

Ama gülümsemedi. Bunun yerine kraliyet locasını işaret etti. "Yarış başlamak üzere. Gitsek iyi olur."

Daha fazla erteleyemeyeceğimin farkında olduğumdan ben de onayladım ama bu sefer tribünlere ilerlerken koluna girmeden arkasından onu takip ettim. Yol boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama umursamadan geçerek Ellie gibi davranmaya çalıştım.

Locaya yalnızca birkaç adım kalmıştı ve bu zamanı derin nefesler almak, kendimi saygın bir görüntüye hazırlamak için kullandım.

Alex ve Ellie'nin tam yanında duran Minik Kuş Kafalı'yla yüz yüze geldim, her ikisinin de yüzlerinde, sadece hastaneleri ve mezarlıkları ziyaret ettikleri fotoğraflarda gördüğüm o ifade vardı.

Ah, olamaz.

Ah, olamazolamazolamazolamaz.

Ellie döndü. Bana gergince gülümseyerek, "Daisy," dedi. "Sana Argyll Düşesi'ni takdim edeyim." Gülümsemesi dondu. "Alex'in yengesi."

16. Bölüm

“AÇIKÇASI, ŞAPKASI GERÇEKTEN MİNİK KUŞ’UN KİÇİ-
na benziyormuş.”

Gazeteyi babamdan kaptım, kaparken de gazeteyi ona çarp-
tım. Hepimiz Baird ailesinin Edinburgh’daki sarayı Holyroodho-
use’taki bir salondaydık. Bize iki salon ve üç yatak odalı geçişli
odalar verilmişti, gerçi sadece ikisini kullanıyorduk. Ellie hâlâ
şehirdeki dairesinde kalıyordu ama biz artık otelde kalmıyor-
duk. Resmî olarak kraliyet hayatına sıkışıp kalmıştık.

Ya da bu manşetler beni sürgüne göndermezse sıkışıp kala-
caktık.

Dünün tam bir facia olduğunun farkındaydım, Argyll
Düşesi’nden bolca özür dilesem de büyük bir hata yaptığımı
şüphe yoktu. Dün geceyi Glynnis’in benim için hazırladığı dos-
yayı okuyarak geçirmiştim; ileride ağzımı açmaya karar verir-
sem, Ellie’nin gelecekteki akrabalarından birine hakaret etme-
meyi umuyordum.

Babam başka bir gazeteyi alıp bana çevirdi. Orada, ön sayfa-
da yarışta çekilmiş bulanık ama parlak renkli büyük bir fotoğ-
raf vardı, düşesin sarı tüylü şapkası kadar yeşil şapkam ve kızıl
saçlarım da özellikle göze çarpıyordu. Manşette, KUŞLAR AŞKI-
NA! diye yazıyordu, hemen altında ise şu vardı, ELLIE’NİN KÜÇÜK
KARDEŞİ KIBIRLI DÜŞESİ AZARLADI!

Yanımda kanepedeki yerinden öne doğru eğilen Ellie'ye baktım, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. El'e, söylediğim şeyleri *onu* savunmak için söylediğimden bahsetmemiştim, daha çok Alex'in yengesinin ondan hoşlanmadığını öğrenmesini istemediğim içindi. Yani muhtemelen bunu çoktan biliyordu ama bilmiyorduydu da bunu ona söyleyen kişi olmak istemiyordum.

"Glynnis ölecek," diye mırıldandı, fotoğrafı incelerken yüzümün ısındığını hissettim. Düşük kaliteli fotoğraftan dolayı yüzümdeki ifade tam belli değildi ama orada elim belimde duruyordum, bunu yaptığımı hatırlamıyordum bile. Düşes ise o kadar dik duruyordu ki ortadan ikiye ayrılacak gibiydi.

Babam gazeteyi kendine döndürüp sayfaları çevirdi. Ellie'ye, "Glynnis heyecanlanmalı," dedi. "Bu haber resmen Daisy'ye yaltaklanıyor."

Ellie'yle ben aynı anda, "Ne?" diye sorduk.

Seb pencerenin yanında durduğu yerden, "Kimse Argie'yi sevmeyiz," dedi. Bugün saraya geldiğimizde odalarımızı gösteren o olmuştu ki bu beni çok şaşırtmıştı. Daha da şaşırdığım şey onun... burada takılıp çay içmesiydi ama hiç gidecek gibi durmuyordu.

"Argie mi?" diye tekrarladım, sonra bunun düşesin lakabı olduğunu anladım. Herhalde insanların onun yüzüne karşı söylediği bir lakap değildi.

Seb çayını karıştırarak, "O züppelerin en kötüsüdür," diye devam etti. "Daisy'nin ona ağzının payını vermesi muhtemelen iyi olmuştur."

Kanepeye yaslanarak, "Ben... Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum," dedim. Odadaki her şey gül ve altın tonundaydı; her yastıkta, her abajurda, her perdede püskül vardı. Dışarıda hava öğleden sonra kapanmıştı ve yağmurluydu.

Seb çayından başını kaldırıp bana sırtı, yanağında bir gamze belirdi. "Onu azarladın demek. İskoçların ise geveze bir kızıdan daha çok sevdiği bir şey yoktur."

Babamın kucağındaki gazete yığınının bakarak yüzümü buruşturdum.

Ellie insanların onun hakkında konuştuğunu, insanların *sürekli* onun hakkında konuştuğunu ve kendisi hakkında duyabileceği hem en iyi hem de en kötü şeylerin sadece birkaç tık ötede olduğunu söyleyen zihninin gerisindeki o daimi sese nasıl dayanabiliyordu? Bu insanı nasıl deli etmezdi?

Oturma odasının kapısı sert bir şekilde vuruldu, daha kimse bir şey söyleyemeden Glynnis uzun adımlarla içeri girdi. Onun bir yere hiç yürümediğini fark etmeye başlamıştım. Her zaman uzun uzun adım atıyor, ilerliyor, geçiyordu... muhtemelen geçmiş hayatında çok iyi bir generaldi.

Neşeli bir şekilde, "Aradığım kız da buradaymış!" dedi ama gözlerini üzerime dikince sertçe yutkundum.

Parmaklarımı sallayarak, "Selam Glynnis," dedim.

Tüm odaya hitap ederken gülümsemesi azalmadı. "Yani, biraz zor bir başlangıç oldu ama madem buradayız, bence rota düzeltmesi yeterince kolay olacaktır."

Rota düzeltmesi kulağa pek hoş gelmiyordu ama sanırım beklediğimden daha iyiydi ki o da, "Zindanlarda bir süre kalmak Daisy'nin davranışları konusunda *harikalar* yaratacak!" gibi bir şeydi.

Glynnis başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırarak, "Daisy'yi bir süreliğine alsam..." diye devam etti.

"Elbette," dedim ama sesim daha çok ciyaklar gibi çıkmıştı, beni şaşırtarak El de ayağa kalktı.

"Ben de gelsem sorun olur mu?" diye sorduğunda minnettarlıkla ona baktım. Glynnis'in beni hapse atacağını ve/veya yiyeceğini *gerçekten* düşünmüyordum ama artık ne olacaksa Ellie'nin de yanımda olması hoş görünüyordu.

Babam ön yüzünde suratım olan başka bir gazeteyi açarken neşeyle, "Onları tek parça hâlinde geri getir!" dedi. Sonra düşünerek somurttu. "Şey, iki parça hâlinde. Bedenlerini ayrı ayrı yani." Bir elini salladı. "Anladın ne demek istediğimi."

Glynnis gergin bir gülümsemenin arasından, "Elbette," dedi,

kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Ellie pek eğlenmiş görünmüyordu, bana yaklaşıırken hafifçe iç çekti ve ikimiz odadan çıkıp Glynnis'i takip ettik.

"Şeye mi gidiyoruz..." diye fısıldadım ama Ellie bir elini kaldırıp lafımı kesti.

"Sus."

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun ki."

Şimdi yüzlerce yıldır ayak basıldığından ortasında sığ boşluklar oluşan büyük, geniş taş merdivenlerden iniyorduk.

"Zindanlar ya da gerdirmeyeyle ilgili bir şaka yapacaktın. Garip bir şey diyecektin. Babamın söyleyeceği bir şey."

"Hem kırıcı hem de bir bakıma doğru," diye kabul ettim.

Alex'in atalarının birkaç portresinin altından geçtik ve sonunda üstüne tek boynuzlu atların oyulduğu çift kanatlı bir kapıya geldik.

Şimdiye kadar İskoçya'yla ilgili en sevdiğim şeylerden biri, ulusal hayvanlarının tek boynuzlu at olmasıydı. Böyle bir şeyin olduğu bir ülkeden nefret edemezsiniz.

Kapılar şimdiye kadar kalede gördüğüm diğer odalardan çok daha sade olan, iyi aydınlatılmış bir odaya açılıyordu. Mümkün olan her yüzeyde duran küçük ıvır zıvırlar yoktu ve salon katındaki mobilyaların aksine sadece bir kanepe ve iki sandalye vardı.

Bir duvar tamamen aynalarla kaplıydı ve bir anlığına kendimi gördüm, çoğunlukla gri ve beyaz olan bu odada saçlarım çok parlak kalıyordu.

Sonra pencerenin karşısında duran, üzerine giysilerin serildiği masayı gördüm.

Etekler, kazaklar, kumaş pantolonlar, 1950'lerin ev kadınlarını andıran birkaç elbise...

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Değişim sahnesi."

Ellie masaya doğru yürürken, "Ne?" diye sordu.

Ama ben Glynnis'e dönmüştüm. "Değişim sahnesi, değil mi? Bu, bana bir sürü klasik kıyafet verdiğin, saçımı falan düzeltti-

ğın, biraz hareketli şarkı çaldığın ve sonunda, bu aynada kendime baktığım” –odanın arkasına doğru yürüdüm, uzanıp aynaya dokunarak gözlerimi büyütüp dudaklarımı araladım– “ve ‘Bu... ben miyim?’ gibi bir şey dediğim kısım. Sonra herkes alkışlayacak ve bana harika görüldüğümü söyleyecek, *sahiden* de harika görüneceğim ama içten içe, içimde bir şeylerin geri dönülemez bir şekilde değiştiğinden korkacağım.”

Arkamı döndüğümde hem Glynnis hem de Ellie bana öylece bakıyordu.

Elimi belime koyarak “Siz ikiniz hiç film izlemediniz mi?” diye sordum.

Ellie sonunda, “Bunlar sadece yeni giysiler Daisy,” dedi, gözlerimi devirerek yanına gittim.

“Kesinlikle hiç eğlenceli değilsin,” dedim, gözlerim benim için sıralanmış kıyafetleri inceliyordu.

Hepsi... güzeldi aslında. Çoğunlukla sıkıcı renklerdi, tamamen Ellie Giysileri’ydi ama çok kötü bir şey yoktu.

Ellie, Glynnis’in masaya bıraktığı bir kataloğa göz attı ve birkaç balo elbisesi olan bir sayfada durdu. Mor, yeşil ve siyah ekose desenlerinin bir karışımı gibi görünen birini işaret ederek, “Oooo,” dedim. Eteği geniş ve kabarıktı; yeşil, dar bir şerit kemer onu mor askısız üstten ayırıyordu. Sayfaya dokunarak, “Bundan bir tane alabilir miyim?” dedim.

Glynnis, Ellie’nin omzunun üzerinden bakıp diliyle onaylamayan bir ses çıkardı. “Bir balo elbisesi giymen gereken bir etkinlik olabilir ama bu biraz... tuhaf.”

“Tuhaf şeyleri severim,” dedim ama Ellie çoktan kataloğu kapatıp elime gri bir hırka tutuşturmuştu bile.

Köşeye yerleştirilmiş paravanı işaret ederek, “Git şunu dene,” dedi ve kaşlarımı çatarak hırkayı elinden aldım.

“Hiç eğlenceli olmamaktan da betersin,” dedim ona.

Glynnis, “Eğlenceli olması *gereken* şey, arkadaşın Isabel’in ziyareti,” diye seslendiğinde, paravanın arkasına geçip başımı yandan dışarı uzattım.

“Her şey ayarlandı mı? Isa’nın gelişi, Ash Bentley’nin imzası...”

Glynnis masadan biraz daha kıyafet alarak onayladı. “Yarından sonraki gün, tam imza gününde burada olacak.” Sonra bana o yırtıcı gülümsemesini sergiledi.

“Onu yeni görünüşünle şaşırtmak hoş olmaz mı?”

Ah. Şimdi anladım. Isa’nın buraya gelmesinin karşılığıydı bu. Benim prenses dönüşümüm.

Şey, prensesin-kız-kardeşi dönüşümüm.

Hırkayı omuzlarımdan geçirip küçük inci düğmelere kaşlarımı çatarken, Isa’nın bile büyükannem gibi görünmeye değip değmeyeceğini merak ettim.

SARAY, ISABEL'İ BALMORAL'A YERLEŞTİRMİŞTİ, EDINBURGH'a geldiğimizde kaldığımız lüks oteldi. Sonunda "saray" şunu yaptı, "saray" şöyle düşünüyor demeye alışıyordum. Ellie de Glynnis de bunu öyle rahat söylüyordu ki "saray"ın, kraliyet ailesiyle az da olsa akraba olan herkes adına tüm kararları alan tuhaf bir grup insan anlamına geldiğini neredeyse unutabilirdim.

Her halükârda bu, saraydan gerçekten memnun kaldığım tek andı. Balmoral muhteşemdi ve Isabel'in buna bayılacağını biliyordum, özellikle de ona J. K. Rowling'in süitlerden birinde son Harry Potter kitabını bitirdiğini söyledikten sonra. Bu, Isa'yı *geek* cennetine gönderirdi.

Bir gece önce geldiğinde onu görememiştim ama ertesi sabah siyah bir limuzine atladım (alıştığım başka bir şey) ve doğruca otele doğru yola koyuldum.

Ön kapıdan girdiğimde kimsenin bana ikinci kez bakmamasına sevinmiştim. Yarıştan sonra yüzümün biraz daha tanıdık olabileceğini düşünmüştüm ama sonra ünlü insanların devamlı bu otelde kaldıkları aklıma geldi.

Asansörle –pardon, *kaldıraçla*– altıncı kata çıkıp Isabel'in odasına yürüdüm, aklım şimdiden planlarla doluydu. Otelden İskoç Ulusal Müzesi'ne fazla bir yürüme mesafesi yoktu, bu yüzden önce oraya gidip birkaç sanat eseri görebilir, tuhaf İskoç ıvır

zıvırlarına bakabilir, Alex'in bir ya da iki atasına selam verebilirdik. Oradan Greyfriars Kilisesi bahçesine yürümek uzun sürmüyordu, bahçe hem çok güzel hem de *aşırı* ürkütücüydü. Tam da Isabel'in ilgi alanıydı. Nando's'ta öğle yemeği olarak çay içip pasta yer, sonra da Ash Bentley'nin Victoria Caddesi'ndeki harika küçük kitapçıdaki konuşmasını ve kitap imzasını görmeye giderdik. Mükemmel Isa ve Daisy günü.

634 numaralı kapının önünde durup bir küçük vuruş, üç hızlı vuruş, iki tane de yumruğumla gürültülü vuruş yaptım. Bir dakika sonra kapı sadece birazcık açıldı, aralıktan Isabel'in yüzü görünüyordu.

Kırmızı, yaşlarla dolu, biraz da sümüklü yüzü.

"Ne oldu?" diye bağırdım.

Isa kapıyı açarak beni içeri aldı. İçeri girdiğim anda kapı arkamdan kapandı ve Isabel'in yüzü buruştu. Erkek arkadaşının adını sanki küfürmüş gibi söyleyerek, "*Sorun Ben,*" dedi. Eyvah.

Isabel'le Ben her zaman tanıdığım en sevimli, en düzenli çift olmuşlardı. Ben'in ortalarda olmamasını dilediğim zamanlar olmadı desem yalan söylemiş olurum ama bu sadece kendimi biraz yalnız ve biraz da kıskanç hissettiğim anlardaydı. Genel olarak iyi bir çocuktu, onun için ağlamak kesinlikle Isabel'e göre değildi.

"Ne olmuş Ben'e?" diye sordum, onu kollarından tutup süitteki küçük kanepeye doğru yönlendirerek. Otelin beyaz bor-nozlarından birini giyyordu, saçları duş aldığı için hâlâ ıslaktı. Masanın üzerindeki oda servisi tepsisine dokunulmamıştı, ben de gümüş kahve demliğini alıp ona bir fincan doldurdum ve sevdiği gibi bolca şeker koydum. Fincanı aldı ama içmedi, bakışları parlak turuncu ayak tırnaklarının etrafında bir yere odaklanmıştı.

Burnunu çekerek, "Bana bu e-postayı göndermiş," dedi. "Ben uçakla okyanusu aşarken, *erkek arkadaşım* bana neden bu yaz biraz ayrı zaman geçirmemiz gerektiğine dair tezini yazıyordu."

Ağır ağır kanepeye oturdum. "Ne?"

“Ben de öyle dedim!” Isa hafifçe titreyerek kahvesinden bir yudum aldı. “Şuna bak.”

Bornozunun cebinden telefonunu çıkarıp bana verdi. E-posta açık duruyordu.

Isabel, “Az önce gördüm,” dedi. Sesi hâlâ titriyordu ama artık ağlamıyordu. “Duştan çıktım, ona sağ salim vardığımı söylemek için mesaj attım, o ise bana e-postamı kontrol edip etmediğimi sordu. Söylediği tek şey buydu. Üç yıldır çıkıyoruz, benimle e-posta üzerinden ayrıldığının *farkında* ve bana, ‘Sağ salim vardığına sevindim, ama fırsatın olduğunda konuşmamız lazım,’ değil, sadece ‘E-postana baktın mı?’ dedi.” Kahvesinden bir yudum daha aldı, saçından bornozuna sular damlıyordu. “Okudun mu?”

“Eee, az kaldı,” dedim ama işin doğrusu, Isabel bunun bir tez olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Ben’in duygu ve endişelerini anlatan iki bin kelime falan vardı ve Ben’i sevsem de onunla ilgili bu kadar çok şey bilmeme gerek yoktu.

Ama asıl demek istediğini anlayacak kadar göz attım – Isabel yaklaşık bir aylığına gideceğinden, Ben ise Maine’deki büyükanne ve büyükbabasını ziyaret edeceğinden bu zamanı üniversite için bir nevi “deneme” olarak kullanmaları gerektiğini düşünüyordu, şeyden önce ayrı olmanın nasıl olduğunu görmek için... ayrılmadan önce. Bilemiyordum, Ben’in mantığını çözememiştim. Bunun, onun ve Isa’nın bir çift olarak çıkması gereken bir tür ruhani yolculuktan çok Maine’deki kızlarla yiyişmek istemesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Isabel, “Bu resmen saçmalık,” diyerek hislerime tercüman oldu. “Herhalde Bar Harbor’da bir kızla bir ilişkisi var.”

“En azından aldatmayı düşünmüyor?” dedim ama bunu söylememem gerekiyordu, ikimiz de bunu biliyorduk. Isabel derin, titrek bir nefes aldı.

Kısık bir sesle, “Peki ya çoktan *aldattıysa*?” diye sordu ve tekrar ağlamaya başladı. Geçen yıl büyükanne ve büyükbabasına yaptığı geziden sonra Ben’in ne kadar tuhaf davrandığına, Facebook’unda o geziden sonra eklemiş olduğu Carlie adında bir kız

olduğuna, kızın bir yeri etiketlemediği ama tüm fotoğraflarının kesinlikle Maine'e *benzediğine* dair bir hikâye anlatmaya başladı. Tüm bunları anlatırken, hayretler içinde kalarak orada öylece oturdum.

Sonunda Ben ve Carlie hikâyesi bittiğinde Isabel'e baktım. "Neden bunları bana anlatmadın?"

Isabel kanepeden kalkıp büyük masaya, mermer ve yaldız desenli bir kutuya konulmuş bir kutu mendil almaya giderken içini çekti. Kutuyu alarak abartılı ambalaja bakıp hafifçe başını salladı, sonra bağdaş kurarak tekrar oturdu.

"Bu yıl bir sürü şey yaşadın," dedi, burnunu silmek için durdu. "Ellie ve tüm bu gariplikler..." Odayı, dev gibi yatağı, pahalı mobilyaları gösterdi, muhtemelen süslü peçete kutusunu da. "Bu. Emin değildim hem, kendimi *aptal* gibi hissettim, anladın mı? Ben'le uzun zamandır beraberdik ve paranoyakça davrandığımı düşündüm, bundan nefret ettim. Ayrıca..."

"Yüksek sesle dile getirmek durumu gerçek kılacaktı," diye bitirdiğimde Isa başını kaldırıp koyu renk gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Aynen öyle," diye nefes aldı. Dizimle bacağını dürttüm.

"Gördün mü? Bu yüzden bana söylemeliydin. Böyle şeylerden anlarım."

Kanepeye yaslandım, neredeyse çizgili minderler tarafından yutuluyordum. "Sen benim için önemlisin, Isa ve senin için önemli olan şeyler benim için de önemli. Ablamla neler yaşadığım önemli değil."

Ablam.

Bu yaz burada olmamın sebebi.

Dolayısıyla *Isa'nın* da bu yaz burada olmasının sebebiydi. Planladığımız gibi Key West'e gitseydik Ben yine de o e-postayı gönderir miydi?

Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecektim, kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ama sonra Isa titrek bir iç çekip başını yana yatırdı.

“Ne giyiyorsun?” diye sorduğunda hırkamın kenarını çekiştirirdim. En azından yeşil olanı giyiyordum, gri olanı değil. Ama beyaz kolsuz bir bluzun üstüne giymiştim ve kot pantolonumun bacaklarında kat izleri vardı. Kulaklarıma küçük inci küpeler bile takmışım.

“İlginç bir şey değil,” diye rahatlattım onu, başını salladı ama sonra dudakları tekrar titremeye başladı.

Pekâlâ, müze ile kitapçı planı iptaldi. Beni yanlış anlamayın, eğlenceli şeylerdi ama acil durum söz konusuydu. Ayrıca elimin altında Isabel’in heyecanlanacağını bildiğim oldukça havalı şeyler vardı. Neden bunların birazını kullanmayacaktık ki?

Öne doğru eğildim. “Saraya gitmek ister misin?”

18. Bölüm

ISA'YA VERDİĞİM HOLYROOD TURU KESİNLİKLE TURISTLERINKİ kadar kapsamlı değildi. Etkileyici bölümlerin çoğu halka açıktı ama kraliyet bloglarının müdavim okuru Isabel sahne arkası gezisinden etkilenmişti. Salonlardan birinde durduğumuzda ekose yastıklarla kaplı bir kanepeye dokundu. "Yani, Kraliçe burada mı oturuyor?" diye sordu, ben de bir kapı girişine yaslandım. "Evet," diye yanıtladım. "Saraylı poposunu tam üstüne koyuyor. Buradayken yani, şu anda değil."

Alex'in anne ve babası hâlâ Kanada'dan dönmemişlerdi, açıkçası bu oldukça rahatlatıcıydı. Ama önümüzdeki hafta...

Hayır, bunu düşünme bile.

Salondan çıkıp uzun koridorlardan birine doğru ilerledik. Sherbourne Kalesi kadar karışık değildi –daha az tablo ve süs eşyası vardı ama yine de Bairdlara ait olan her şey teknik olarak ülkeye aitti, bu yüzden belki de eşyalarının çoğu müzelerdeydi –ama burası... büyüktü. Yüksek taş tavanlar kubbe şeklindeydi ve havada sanki tüm o tarih kayaya bulaşıyormuş gibi ağır bir his vardı.

İç avlulardan birine bakan geniş bir pencerenin yanında durup sessizce geçen ziyaretçileri izledik. Cam eskiydi ve sallanıyordu, tıpkı Sherbourne'daki pencereler gibi dışarıdaki her şeyi bulanıklaştırıyordu.

Isabel bana dönerek "Burası bir saray," dedi.

"Şey, evet," diye takıldım, "adından da anlaşılıyor zaten. Kendini belli ediyor."

Isabel'in çantası omuzundan kayıp dirseğine düştü. Bu kadar tanıdık bir şeyi –Isabel, siyah saçlarını dağınık bir örgüyle toplaması, kotunun dizlerinin yıpranması, farklı tüvit karelerden yapılmış çok sevdiği o aptal çanta– tamamen yabancı bir yerde görmek çok garipti. İyi türden bir gariplikti bu, beni yanlış anlamayın. Fliss ya da Poppy olmayan birini gördüğüm için o kadar mutluydum ki ağlayabilirdim. Birdenbire, yazın başlarında geldiğimde Ellie'nin böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Dünyalarımız falan iç içe giriyordu.

Isabel, sanki bunu şimdi fark ediyormuşçasına, "Ablan bir prenses olacak," dedi.

"Evet," dedim omuz silkerek. "Ve sonra bir kraliçe olacak, bir gün kral ya da kraliçe olacak bir çocuk doğuracak ki aslında tüm bunların en tuhaf kısmı bu."

Isabel gözlerini kırparak bunun üzerine düşündü. Gözleri büyüyerek "Kahretsin, evet," dedi. "Kendi kız ya da erkek yeğenine reverans yapmak zorunda mı kalacaksın? Sence Ellie ve Alex onları kucağına almana izin verir mi?"

Gözlerimi devirerek elini tuttum ve onu özel dairelerimize giden yan merdivene doğru çektim. "Evet, ister inan ister inanma, avam tabakanın kral bebeğe dokunmasına izin veriyorlar."

Bu dediğim onu güldürdü, sarayın başka bir yerine doğru ilerlerken duvardaki hiçbir tablodan, tuhaf şekilde gür halılardan ya da altın varaklı *olabilecek* her şeyin öyle olduğundan, şaşırtıcı derecede loş ışıkların altında altının donuk görüldüğünden bahsetmedi. Ellie, Alex'in babasının paradan tasarruf etmek için en düşük voltlu ampulleri kullandığını söylemişti, bu insanların birden fazla kalede yaşadığını ve lüks araçlardan oluşan gerçek filolarının olduğu görünce bu bana hiç de mantıklı gelmemişi.

Sonra Isabel dönüp kolumu tuttu. "Pekâlâ, yaşasın saraydayız, kale falan çok havalı, yaşasın lüks hayat. Şimdi bana Seb'i anlat."

Isabel'in muhtemelen bu adamın gerçekte ne kadar şapşal olduğunu bilmemesi gerektiğini hatırlayınca dek neredeyse gülecektim. Bildiğim kadarıyla Derbyshire'da gününü gün edip hovarda asillerin yaptığı her şeyi yaptığı için onu görmesine bile gerek kalmayacağını umuyordum. Muhtemelen kostüm ve kan içeren tuhaf bir parti veriyordu. Eğlencesine yirmi poundluk banknotlar yakıyordu.

Ben almayayım, sağ olun.

İsa'ya, "Onu pek görmedim," dedim, çoğunlukla doğruydı bu. Sadece bir kez odamda sohbet etmiştik ama o da sayılmazdı. Yarışta onunla konuşmamıştım bile, biz döndükten kısa bir süre sonra da Edinburgh'dan ayrılmıştı.

"Tamam ama bana *her şeyi* anlatmak zorundasın," dedi Isabel. "Nasıl görünüyor, fotoğraflardaki kadar yakışıklı mı, nasıl kokuyor..."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl mı *kokuyor*?"

İsa bana dik dik baktı. "Bak kızım, kalbim kırık ve hassasım. Ağzıma bir parmak bal çal ve bana seksi bir prensin erkeksi kışkırtıcı ve deri gibi koktuğunu söyle, tamam mı?"

Seb genellikle pahalı parfüm ve o anda boğazından hangi alkol geçiyorsa onun gibi kokuyordu ama Isabel'in hayallerini yıkmaya gerek yoktu. "Hepsi ve daha fazlası," dedim ona, gözlerini kapatıp başını arkaya eğdi.

"Evet. Teşekkürler."

Kıkırdarak ona omuz attım. "Gel hadi."

Başka bir koridorda yürüdük, burası diğerlerinden daha az mobilyalı ve daha soğuktu, ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyordu. İsa kollarını göğsünde kavuşturarak "Ee," diye sordu, "nasıl gidiyor? Kraliyet ailesiyle ve diğerleriyle kaynaşiyor musun?"

Ona bir bakış attım. "Blogları takip etmedin mi hiç?"

İsa başını iki yana sallayarak kaburgalarımın dirsek attı. "Hayır, *sadıktım*," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse en iyi arkadaşının neler yaptığını okumak çok... iğrenç geldi."

“Bir de ablanla ilgili bir şeyler okuduğunu hayal et,” diye yanıtladığımda İsa durdu, spor ayakkabıları hafif bir ses çıkardı.

“Şimdi anlıyorum,” dedi, sonra etrafımızı gösterdi. “Neden tüm bunlar yüzünden kafayı yediğini.” Sonra bana gamzeleri ve bembeyaz dişleriyle klasik Isabel Gülüşünü gösterdi.

“Yine de biraz havalı yanı.”

Mesele şu ki, haksız sayılmazdı. *Havallıydı*. Lüks arabalara ve güzel kıyafetlere itirazım yoktu. Pimm’s Cup’ı asla sevmeyecektim ama geri kalanı? Şey... o kadar da kötü değildi.

Gerçi tüm bunları Isabel’e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden sadece omuz silktim. “İyi yanları var.”

Hafifçe sıçrayarak bileğimi tuttu ve beni biraz sarstı. “Tıpkı Declan Shield’i görecektir ve muhtemelen tanışacak olmamız, benim durumumdaysa sonbaharda onunla evlenecek olmam gibi.”

Gülerek ondan kurtuldum. “Dur biraz, senin Seb’i beğendiğini sanıyordum.”

Isabel omzunu silkip saçını omzunun üzerinden attı. Burnunu havaya kaldırarak, “İkisiyle de başa çıkabilirim,” dedi, koridorun köşesini dönerken hâlâ gülüyorduk.

Yukarıya çıkan birinin sesini duyduğumda merdivenlerden aşağı iniyorduk. Isabel’in bileğini tutup, bir uşak ya da kraliyet ailesinin etrafta dolaştırdığı 9 bin sekreterden birini görmeyi umarak bizi bir kenara çekti. Ama bunun yerine, kumral bir saçın parıltısını gördüm ve ne oluyor demeye kalmadan Seb merdivenin köşesini döndü.

Kahretsin.

Onu ilk gördüğüm zamanki kadar iyi giyinmemişti –bugün yalnızca kot pantolon ve önü düğmeli bir tişört giyiyordu– ama bu Isabel’in olduğu yerde donup kalmasını engellemedi, serbest eli bileğine kenetlediğim parmakları tutmak için yukarı kalkmıştı.

Seb orada dikildiğimizi görüp Isabel’in yüzündeki ifadeyi açıkça fark ederek –ve bundan hoşlanarak– aniden durdu.

Harika.

"Ah, Daisy," dedi ama gözleri hâlâ Isabel'deydi. "Sarayda kaldığını bilmiyordum."

Bir adım inip Isabel'i arkama çekerek, "Kalmıyorum," dedim. "Arkadaşımı gezdiriyordum. Isabel, bu..."

Isa tek nefeste, "Kimolduğunubiliyorum," dediğinde inleme dürtüme karşı koydum. Tabii ya. Elbette Seb'le, Isabel'in kalbinin erkek arkadaşı tarafından kırıldığı gün karşılaşacaktık. Ve elbette Seb hem aşırı yakışıklı görünecek hem de her zamanki gibi göz korkutucu derecede asil görünmeyecekti. Ah, bu kötü olmuştu. Bu gerçekten kötü olmuştu.

Özellikle de Seb, Isabel'in bariz vurulmuşluğunu görüp gevşemeye başladığı için.

"Isabel," diye tekrarladıktan sonra uzanıp elini tuttu. Elini sıkmadı (ya da öpmedi, Tanrı'ya şükür) ama sadece tuttu, mavi gözleri parlıyordu, gülümsemesi ise çekiciliğin ve yaramazlığın başarılı bir karışımıydı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. "Evet, başımıza ne gelirse gelsin muhtemelen kötü bir fikir olacak ama eğlenceli olmayacak mı?" diyen bir bakıştı.

Fakat buna izin vermeyecektim.

Isa'nın elini elinden çekme isteğimi bastırarak, "Biz de tam gidiyorduk," dedim ona.

Ama Seb elini bırakmadı, bana da bakmıyordu. Ona, "Nereye gidiyordunuz?" diye sordu.

Isabel hâlâ büyüüne kapılmış bir hâlde bir alt basamakta duran Seb'e gülümsediğinden iç çekip gözlerimi devirerek, "Müzeler. Kitapçılar. Diğer saygın kuruluşlar," dedim.

Seb'in sırtışı genişledi. "Eh, bu hiç de eğlenceli değil," diye mırıldanmaktan başka bir şey yapmadı ve aman Tanrım, Isa nasıl olur da işin nereye gittiğini göremezdi?

Kendime, *Çünkü erkek arkadaşı onun kalbini kırdı, geri zekâlı,* diye hatırlattım, *ve şimdi dünyanın en gözde genç erkeği onunla konuşuyor, elini tutuyor ve onun için çaba sarfediyor.*

Isa'yı uzaklaştırmaya hazırlanırken, "Aslında birazdan kitap

imzasına gideceğiz,” dedim ama o gözleri hâlâ Isabel’de tırabza-
na yaslandı.

“Yazar kim?” diye sorduğunda Isa, “Ash Bentley,” diye cevap
verdi.

Seb beni şaşırtarak kaşlarını kaldırıp doğruldu. “Ciddi mi-
sin?”

“Sakin bana onun kim olduğunu bildiğini söyleme,” dedim
ama Seb bana baktı.

“*Finnigan’s Falcon*’ı çıktığı yıl beş kez okudum. Hatta birkaç
ay önce Finnigan olarak kıyafet partisine gitmiştim. Çocuklar-
dan birine sor, sana söylerler.”

Saraylı çapkın Prens Sebastian’ı uzay büyücüsü Finnigan
Sparks’ın maceralarını okurken hayal etmek çok zordu ama ger-
çekten... heyecanlı görünüyordu. Gözleri parlıyordu, sırıtıyordu
ve bu aslında her zamanki prens taktiğinden daha *kötüydü*. Se-
vimli, asil ve rağbet görmeyen bir kitap serisini mi seviyor?

Hiçbir kız buna karşı koyamazdı.

“Ben de geleceğim,” dedi ama elimi kaldırıp itiraz ettim.

“Pekâlâ, hayır çünkü A, erkekler gelemes ve B, bir kitapçıya
gidersen tam bir olay yaratacaksın. Orada olursan kimse yazarla
ilgilenmez.”

Seb bunu düşünürken alnı kırıştı. Sonra yüzü aydınlandı ve
bana işaret ederek konuştu.

“Endişelenmeyin, hanımlar,” dedi ama o, “bir planım var,”
diye eklerken *tamamen* endişeliydim.

19. Bölüm

ISABEL'LE SEB'İN ARASINDA CADDEDE YÜRÜRKEN,
"Bu," dedim, "şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey."

Ash Bentley imzasına gidiyorduk –arabaya binmektense yürümekte ısrar etmiştim çünkü arabalar fazla dikkat çekerdı– ve her an biri, yanımızdaki paltolu ve uzay başlıklı uzun çocuğun Prens Sebastian olduğunu fark edecek diye korkuyordum.

“Tarçın Meydan Okuması’na bir değil, iki değil, tam üç kez katıldığını göz önünde bulundurursak bu gerçekten çok şey anlatıyor,” diye yanıtladı Isabel, gözünün ucuyla Seb’e bakıp dururken çantasını omzundan yukarı çekti.

Yüzünün hiçbir yeri görünmüyordu, palto ise onu boynundan ayak bileklerine kadar kapatıyordu ama birinin anlayacağına ikna olmuşum. Nasıl anlamazlardı ki? Tamamen saklı olsa bile kendini belli ediyordu. Aşırı uzundu, aşırı kasıntıydı...

Ve Isabel’le aşırı ilgileniyordu.

Ona, "Palto gözlerimi belirginleştiriyor mu?" diye sordu. Cidden, sorarım size, bir *uzay başlığı* takmışken nasıl flört edebiliyordu?

İsa kıkırdayarak ona baktı, hafifçe gözlerini kısmıştı. "Gözlerini pek göremiyorum," diye hatırlatınca Seb başını ona doğru eğdi.

"Yeterince çabalamıyorsun," dediğinde bu büyüleyici cadde- nin tam ortasında kusacaktım.

“Az laf çok iş,” dedim Seb’e. “Yüzün tanınmıyor olabilir ama sesin tanınıyor.”

Başlığının içinde dudak büktü. “Sesim sokaktaki diğer erkekler gibi çıkıyor. İşte, izle şunu.”

Seb biraz önümüze ilerleyip siyah paltosunu dalgalandırarak kollarını iki yana açtı, başını geriye atıp başlığın içinden bağırdı, “EDINBURGH’UN GÜZEL İNSANLARI! KARŞINIZDA BEN! PRENSİNİZ!”

Kot ceketli bir adam ona yan yan bakıp birkaç küfür mırıldandı, okul üniformalı bir grup kız ise yanımızdan geçerken birbirlerini dürtüp gözlerini devirdi.

Seb kollarını indirdi, o başlıkla bile (ki kabul etmem gerek, Finnigan Sparks’ın *Finnigan’s Moon* kitabının kapağında taktığı başlığın mükemmel bir kopyasıydı) yemin ederim ki sırtıttığını hissedebiliyordum.

“Gördün mü? Kimsenin umurunda değil.”

Isa omuz silkerek “Kimsenin umurunda değil Dais,” diye tekrarladı, sonra yine kıkırdayıp Seb’e yetişmek için biraz koştu, ayağımı yere vurmamak için kendimi zor tutarak onları izledim.

Kıskanmış, geride bırakılmış veya şu anda içimi bulandıran her neyse öyle hissetmem gerçekten çok saçmaydı. Yalnızca, Isa’yla bugünü geçirmek için sabırsızlanıyordum fakat şimdi Seb gününe dönüyordu.

Sonra kendime, Isabel’in eğlendiğini ve Ben’le yaşanan onca şeyden sonra bunu hak ettiğini hatırlattım. Ayrıca Seb’in gerçek bir Finnigan Hastası olduğunu öğrenmek güzeldi. Buraya gelirken, Jezza Takımı için kitaptan örneklerle desteklediği oldukça iyi bir savunma yapmıştı ve şimdi kitapçıya giderken Isabel’e, “Miranda *Finnigan and the Starhold*’da mükemmeldi. En çok onu sevdim,” dediğini duydum.

Isabel, “Çünkü bütün kitabı kazara yapılmış bir aşk büyüünün etkisinde geçirdi,” dedi, “bu yüzden bir kereliğine Finnigan’a âşık.”

Seb onu dirseğiyle dürterek, "Aaaa, hadi oradan," dedi. "Onca zaman ondan hoşlanıyordun."

En iyi arkadaşımın kostümlü bir prensle dışarı çıkmasını izlemek kesinlikle bir sonraki seviyede gerçeküstülük olsa da artık kitapçıya yaklaştığımız, bu yüzden Isa'nın bana attığı bakışı görmezden gelerek aralarına girdim.

"Pekâlâ, şöyle yapacağız," dedim. "Glynnis, Ash Bentley'nin Birleşik Krallık'taki yayıncısını bu imzayı yapması için resmen zorladı çünkü ben ve Isa şey yüzünden Key Con'u kaçırdık... tüm bunlar yüzünden." Elimle Seb'i, İskoçya'yı, her şeyi gösterdim. "Bu da hepimizin son derece nazik davranması gerektiği anlamına geliyor, *hepimiz* derken Seb'i kastediyorum."

Seb bana bakarak omuzlarını geriye itti ama başlık niyetli olduğu her türlü gözdağı teşebbüsünü mahvetmişti.

İnsanlara nasıl davranmaları gerektiğini hatırlatınca, aniden yarış günündeki Ellie gibi olduğumu fark ettim ama bu kitap imzası benim için önemliydi, yarış ise...

El için önemliydi.

Peki, belki de saraya döndüğümüzde birkaç kez daha özür dilemem gerekiyordu.

Şimdilik, kitapçının hemen dışında durdum. Üzerinde bir çan bulunan parlak mavi bir kapısı vardı ve bitişiğindeki pencerenin çerçevesi canlı bir pembeye boyanmıştı, renkler tüm koyu taşlara ve gri gökyüzüne nazaran inadına parlaktı. Daha yağmur yağmamıştı ama bütün gün ha yağdı ha yağacak gibiydi. Keşke bir şemsiye getirmeyi akıl etseydim.

"Tamam," dedim ceketime daha sıkı sarınarak. "Bu Ash Bentley'in Şovu, Kim Olduğunu Bilirsin'in Şovu değil." Başım-la Seb'i gösterdim. "Peşimize takılmana izin veriyoruz çünkü... Şey, pek de emin değilim. Demek istediğim, eğer bu kadar büyük bir hayranıysan, şimdiye kadar yüzlerce kez imzasına gitmiş olamaz mıydın?"

Seb başıyla onayladı. "Evet, tüm serinin imzalı ilk baskıları

bende var.” Sonra kollarını açıp avuçlarını yukarı kaldırdı. “Ama bu eğlenceli.”

Benim için çok da eğlenceli olmadığından bahsetmedim çünkü Isabel ona tekrar gülümsüyordu, belli ki bugün kendi kraliyet rüya randevusunu yaşıyordu, açıkçası hak ettiği bir şeydi bu.

Böylece mağazanın kapını açıp en iyisini umdum.

Mağaza şimdiden oldukça kalabalıktı ama tarih çok geç açıklandığı için pek de dolu sayılmazdı. Yine de tüm sandalyeler dolmuştu ve kostümlü olanın sadece Seb olmadığını hemen gördüm. Bir sürü mor Miranda peruğu, Seb’inkine benzeyen bir sürü başlık ve sayamayacağım kadar çok büyücü cübbesi vardı.

Onları görünce yüzümde bir gülümsemenin yayılmaya başladığını hissettim. Tamam, bu mu? Bu bir yarıştan, bir kaledeki partiden ya da İskoçya’da yapmam gereken diğer çılgın şeylerden çok daha fazla benim ortamımdı. Burada, bazı şeyleri oldukça iyi bildiğimi sahiden hissediyordum ve odanın ortasına yakın bir yerde Finnigan Sparks kitaplarının olduğu masaya giderken hâlâ gülümsüyordum.

İşte o zaman ilk çılgılığı duydum.

Beni ürküten tiz, ıslığa benzeyen bir sestti. Seb’i aptal başlığı çıkarmış, aptal gülümsemesiyle aptal bir insan gibi gülümserken bulmayı bekleyerek arkamı dönmeye başlamıştım.

Ama Seb hâlâ kapının yanındaydı ve hâlâ başlığını çıkarmamıştı, Isabel de yanındaydı. Kafam karışmış bir şekilde etrafıma baktım.

Ve çılgılık atan kişinin *bana* baktığını fark ettim.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” diye mırıldanarak gelip önümde durdu, neredeyse titriyordu. Herhangi bir kostüm içinde değildi, sadece siyah taytın üzerine bir tişört ve kot şort giymişti ve ellerini çırparak bana gülümsüyordu.

“Daisy!” diye devam etti. “Sen Daisy Winters’sın! Aman Tanrım!”

Aksanı hoş ve akıcıydı ama sesi *yüksekti*. Bir anda bir sürü kafa benim olduğum yöne dönmeye başladı ve sonra da... Bakın,

“izdiham” demek aşırıya kaçabilirdi ama birçok kişi bana doğru yürümeye başladı ve aynı anda birçok ses konuşmaya başladı.

Bir kızın, “Saç rengini değiştirmişsin!” diye inlediğini duydum, bir diğeri ise gittikçe yaklaşıyordu, Miranda peruğu hafifçe kaymıştı. “An Reis’te o düşese ağzının payını verdiğinde neredeyse ölecektim. Olayı görmedim tabii ama okudum ve...”

Başka biri, “Prens Sebastian’la çıktığın doğru mu?” diye sorduğunda o tuhaf panik ânında yapabileceğim en kötü şeyi yaptım.

Dönüp Seb’e baktım.

Belki orada otuz kadar değil de birkaç kız olsaydı bir şey anlamazlardı ama tek bir ses, “*Bu o mu?*” diye haykırdı.

Düşünmedim bile. Başımı iki yana sallayıp geri çekilerek harekete geçtim. “Yok, yalnızca Birleşik Devletler’den iki arkadaşım. Her neyse, sadece kitaplara bakmaya gelmişim ve” –başımı o tarafa doğru çevirerek gösterdim– “işte... orada bir sürü var gibi görünüyor, o zaman size kolay gelsin millet!”

Dünyanın en tuhaf başparmak işaretini yapıp, Isabel ve Seb’i neredeyse arkamdan sürükleyerek döndüm, caddeye çıktığımızda kapının üstündeki zil neşeyle çalıyordu.

Seb başlığının altından gülüyordu, hatta Isabel bile gülümseyordu.

“Bir de sorun çıkaran *ben* olacaktım, değil mi?” diye sordu Seb ve Isa da bir kolunu omzuma doladı.

“Neden burada ünlü olduğundan bahsetmedin?” diye sordu. Bense az önce olanlar yüzünden hâlâ kafam karışmış hâlde başımı iki yana sallamaya devam ettim. İnsanların benimle ilgilenmediğini bilmediğimden değildi ama benimle hep *Ellie* yüzünden ilgilenmişlerdi, bir birey olarak gerçekten benimle ilgilenmemişlerdi. Ama bu kızlar sanki... *hayran* gibiydiler. *Benim* hayranlarım. Hayranlığa layık bir şey yapmadığım için bu çok tuhaftı.

“Sadece hiç düşünmedim...” diye başladım fakat sonra sustum, bu cümlelerin geri kalanında ne diyeceğimden emin değildim.

Sonra kaşlarımı çatarak Isabel’e baktım. “İçeri girebiliriz. Ya da sen gidebilirsin. Üzgünüm, sadece korktum sanırım ve...”

Bir eliyle ağzımı kapatan Isabel başını iki yana salladı, koyu renk gözleri parlıyordu. "Ash Bentley'nin konuşmasını başka bir zaman izleyebilirim," dedi. "En iyi arkadaşımın ünlü olduğu günü görmek mi? İşte *bu*, yolculuğa değdi." Sonra bakışları omzumun üzerinden Seb'e kaydı. "Günün başka güzel yanları da vardı tabii."

Öğğğ.

En sevdiğimiz yazarın kitap imzaladığını görmek yerine öğleden sonranın geri kalanını dolaşarak geçirdik. Seb hâlâ kostümünün içindeydi ve garip bir şekilde sandığınız kadar çok kişinin ilgisini çekmiyordu. Royal Mile caddesinden Edinburgh Kalesi'ne çıktık, sonra tekrar aşağı, Holyroodhouse'a doğru yol aldık. Yaz ayındaydık, bu da turizm sezonu demekti. Bu yüzden sokaklar kalabalıktı, gaydalar birbiriyle yarışlıyordu ve izin verilmesi gerekenden daha fazla Cesur Yürek gibi giyinmiş adam vardı.

Belki Alex'le bu meseleyi konuşurdum.

Saraya döndüğümüzde akşam olmuştu ama güneşin batmasına daha çok vardı. Umarım bu gece Isabel'i biraz hazır yemek ve kötü İngiliz televizyonu için ikna edebilirdim ama Seb aile evinin girişindeki ana koridora girip başlığını çıkardığında Isa'nın ona bakışına bakarsak... pek de umut verici değildi.

Seb'in en iyi arkadaşına gülümsediğini ve onun da gülümsemesine karşılık verdiğini izlerken, "Glynnis'i bulup ona günün tam olarak planlandığı gibi gitmediğini söylemem gerek," dedim.

Seb, "Ben Isabel'e eşlik ederim," diye önerdiğinde yüzümü buruşturdum ama ne diyebilirdim ki? Bu yüzden, aksini düşünmememe rağmen onları antrede bırakıp dar merdivenlerden Glynnis'in ofisinin bulunduğu arka koridora çıktım.

Ancak Glynnis orada değildi ve başka yerlere –oturma odasına, küçük özel mutfaka– bakınsam da Isa ve Seb'i çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyordum.

Fakat antreye geldiğimde çok geç kaldığımı gördüm. Seb'in başlığı ve paltosu kapının yanındaki portmantoda asılıydı, peki ya Seb ve Isabel?

Ortada yoktular.

20. Bölüm

ISABEL’İ TELEFONLA ARAMAYI DENEYİM AMA CE-
vap vermiyordu. Sonra Facebook’umu açıp ona mesaj atmaya
başladım.

Hâlâ cevap yoktu.

Aslında neredeyse beni bilerek görmezden geldiğini düşü-
nüyordum, bu hiç de iyi *değildi* ve arkadaşlığımızın kutsallığını
ihlal ediyordu, *onu bulur bulmaz* bunu ona söylemeyi planlıyor-
dum.

Ki bunun da Seb’i bulmak anlamına geldiğini fark ettim.

Saray, Sherborne Kalesi’nden daha küçük, kafa karıştırıcı sa-
lonlar ve odalardan oluşuyordu, ayrıca bazı bölümlerinin turist-
lere açık olması, diğer kısımlarının ise özel ve sadece aileye ait
olması gibi fazladan bir sorunu vardı.

Teknik olarak artık “aileden” olduğumu biliyordum ama yine
de sarayın koridorlarında dolaşıp odalara dalarak Seb’i ve en iyi
arkadaşımı aramak garip geliyordu. Yakında ortaya çıkmazsa bu
unvan üzerindeki hakları elinden alınabilecek en iyi arkadaşımı.

Merdivenlerden birinde Spiffy’ye –ya da Dons’a (hâlâ onları
birbirinden ayırmakta zorlanıyordum)– rastladığımda rahatla-
dım.

Normal ve hiç de korkmamış görünmeye çalışarak, “Hey...
sen!” dedim. Spiffy-veya-Dons, elleri ceplerinde bana sırtarak

durdu. Genç bir erkekten ziyade kırk yaşlarında bir bankacı gibi giyinmişti: polo gömleği, haki pantolon, parlak ayakkabılar. Miles'in yarı normal görünmeyi başaran tek kişi olup olmadığını merak ettim.

Spiffy-veya-Dons, "Leydi Daze," dedi. Harika, görünüşe göre benim de bir lakabım vardı. İnsanlar burada kiminle konuştuğunu nasıl anlıyordu? "Çevreye alışmaya mı çalışıyordun?"

Elimi korkuluğa koyarak, "Sayılır," diye yanıtladım. "Seb'i görmedin, değil mi? Yanında bir kızla falan?"

Çok garipti, ama Spiffy-veya-Dons'un ifadesinin donuklaştığını gerçekten *görebiliyordum*. Sanki yüzünde bir kapı kapanıyor gibiydi.

"Gördüğümü söylemeyem," diye cevap verdiğinde yalan söylediğini anlamıştım.

Daha fazla zorladım. "Arkadaşım Isabel onunla birlikte olabilir, bu akşam için planlarımız vardı. Anne ve babasıyla."

Bu kısım yalandı –İsa'nın anne ve babası hâlâ Londra'daydı ve yarın öğleden sonra geleceklerdi– ama ebeveyn kartına başvurmanın onu biraz ürküteceğini umdum.

İşe yaramadı.

Başını yeniden iki yana salladı ve hayatımda gördüğüm en sahte mahcup bakışı attı. "Belki de otele dönmüştür," dedi.

Ona gülümsedim. Ya da büyük ihtimalle dişlerimi sıktım. "Olabilir," dedim ama öyle olmadığına çok emindim. Seb onu nereye götürmüş olabilirdi?

O anda kimin bilebileceğini çözdim.

Ve kimin Seb'in karışacağı herhangi bir skandalı önlemekle ilgilendiğini.

"Miles buralarda mı?" diye sordum.

Spiffy-veya-Dons sırtıttı. "Burada bir şeyler dönüyor olabilir sanki," dedi ve ardından dirseğiyle kaburgalarımı dürtüp göz kırptı.

Başımı iki yana salladım. "İyy, hayır."

Spiffy –artık emindim, Spiffy'di bu– topuklarının üzerinde

yaylandı, yüzü düşmüştü. "İyy mı?" diye tekrarladı. "Bence Monters içimizde en az *ıyy* diyeceğin kişi."

Buna elimde olmadan gülümsedim ama uzanıp kolunu tuttum. "Spiffy. Odaklan. Miles *nerede?*"

Görünüşe göre Miles'in saraydan çok uzakta olmayan bir dairesi vardı –*kendi* dairesi, bu bana göre çılgıncaydı– ve birkaç dakika içinde sarayın arabalarından birinde oturup Edinburgh'un "New Town" denilen kısmına doğru ilerledim. On sekizinci yüzyılda yapılmış olması, burayı "yeni" yapmaya yetiyordu anlaşılan.

Şoför, "Burada bekleyeyim mi hanımefendi?" diye sordu, insanın ona hizmet eden bir şoförü olmasının ve onun sizi beklemesinin ne kadar garip olduğu üzerine pek düşünmeden başımla onayladım.

Sarıım insan böyle şeylere çok çabuk alışıyordu.

Miles'in kapısı koyu maviye boyanmıştı ve zili yoktu, bu yüzden evde olduğunu ve Seb'in Isa'yı nereye götürdüğünü bilebileceğini umarak kapıyı tıklattım.

Birkaç saniye sonra yaklaşan ayak seslerini duydum, sonra her zamanki kot pantolonu ve tişörtüne geri dönen Miles karşımdaydı, evine geldiğim için şaşırdığı belliydi.

Pat diye, "Edinburgh kentindeki her türlü günah yuvasının listesine ihtiyacım var," dedim.

Miles ciddi ciddi gözlerini kırpmadan önce bir an bana baktı.

"Bende... böyle bir liste yok?" Eliyle ensesini ovarak bir anlığına düşündü. "Gerçi şimdi keşke olsaydı diyorum."

Gözlerimi devirdim ve beni içeri aldı. Ev şaşırtıcı olmayan bir şekilde yetişkin ve resmiydi. Ağır deri mobilyalar, kitaplar, bolca ahşap vardı. Ön kapının hemen içinde sıralanmış iki çift ayakkabı vardı ve onlara baktığımda ikisinin de içinde sedir ayakkabı kalıbı olduğunu fark ettim.

Ayakkabı kalıpları. Hangi genç erkek bunların ne olduğunu bilir, bir de üstüne kullanırdı?

* İngilizce Yeni Şehir anlamına gelen söz öbeği. –çn

Ama sonra bir görev için burada olduğumu ve Miles'in 1812'den kalma bir zaman yolcusu olabileceğine hayret edecek zamanım olmadığını hatıradım. Bu yüzden, onu oturma odasına kadar takip ettim ve önce kitapçada sonra sarayda olanları elimden geldiğince çabuk anlattım. Bitirdiğimde Miles kollarını göğsünde kavuşturmuş, alnı kıışmıştı. "Tamam, yani arkadaşın Amerika'dan ziyarete geldi ve erkek arkadaşı da onu sepetledi."

"Sepetlemek' 'terk etmek' demekse evet, aynen öyle oldu," diyerek kanepesinin koluna yaslandım, aman *Tanrım*. Deriyi nasıl bu kadar yumuşak yapmışlardı? Miles oturma odasını mutfaktan ayıran bara doğru yürümek için dönerken kanepeyi okşamaktan kaçındım. "Şimdi ise arkadaşın Seb'le dışarıda –senin de kabul ettiğin gibi olmak istediği yerde–, sen de gidip onu... kurtarmamızı mı istiyorsun?" Bir su şişesini alıp kapağını açtı ve bana kaşlarını çatı. "Tam olarak neyden acaba?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Seb'den elbette. Senin bütün amacın bu değil mi?"

Su şişesiyle oynarken hâlâ bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Seb'le kendi isteğiyle birlikteyse neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu tam olarak anlamadım. Bak, Seb tam bir salak olabilir, biliyorum." Uzun bir nefes verdi. "Güven bana, biliyorum. Fakat... Seb'in kadınları kaçırmaya pek de gerek yok. Onunla bir akşam geçirmeyi seçen genç hanımlar bunu gayet isteyerek yapıyorlar."

Ona bakakaldım. "Pekâlâ, ne?"

"Ne?" diye cevap verdi ama gözlerini benden kaçırdı.

"Ne'ne ne diye karşılık verme," dedim ayaklarımı çaprazlayarak. "Önce ben ne dedim, neden ne dediğimi *biliyorsun*."

Miles yine dudaklarını birleştirdi, o cevap vermeyince devam ettim. "Benle Seb konusunda kafayı yedin, şimdi de ben sana arkadaşımın onla gittiğini söylediğimde 'Ah, önemli değil, Seb işte' mi diyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Bu yüzden 'ne' diyorum."

Miles bir eli hâlâ su şişesini tuttuğu hâlde ellerini salladı. "O başkaydı," dediğinde başımı eğdim.

"Çünkü o zaman bendim," dedim. "Ellie yüzünden mi?.. Biz-zat benim yüzümden mi?"

"Birçok şey yüzünden," dedi ama ben daha bunun ne demek olduğunu kavrayamadan, "Mesele şu ki, Seb'in onu kaçırdığını düşünmüyorsan ki bu Seb için bile biraz aşırı, arkadaşının neden kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu anlamıyorum," diye ekledi.

Sinirlenerek başımı salladım. "Hayır, onunla isteyerek gitti. Sorun bu değil, sadece... Isa iyi seçimler yapmıyor ve arkadaşı olarak elimden geldiğince onu bu kötü seçimlerden kurtarmak benim işim." Miles'a bir bakış attım. "İçimden bir ses bunu en iyi senin anlayacağını söylüyor."

Miles içini çekti ve göğsü... siyah tişörtünün altında ilginç şekillerde genişledi. Öf, bunu niye fark etmek zorundaydım ki? Miles'ın zihnimde "erkek" kategorisi altında olmasından hoşlanmadım, hem de hiç.

"Tanrım, şövalye yaveri kuralını hatırlatmak zorundaydın, değil mi?" deyince kaşlarımı çattım.

"Neyi?"

"Şövalye yaveri kuralı. Şövalyelerimiz ortadan kaybolduğunda gidip onları bulmalıyız."

"Bu gerçek bir şey mi yoksa pislik gibi mi davranıyorsun?"

"Pislik gibi davranıyorum," diye kolayca kabul etti ve yakındaki bir bar taburesinin üzerine attığı ceketini almak için döndü.

"Ama sana yardım edecek olan bir pisliğim."

21. Bölüm

BİNDİĞİM ARABAYI ŞEHRİN BİRAZ DAHA İÇLERİNE götürdük, şoför sonunda Miles'in yaşadığı yerden çok da farklı olmayan bir dizi yüksek binanın önüne park etti. Arabadan indik, Miles'in beni götürdüğü ev, cadde boyunca sıralanan diğer evlerin hiçbirinden farklı görünmüyordu. Kaldırımındaki serse-rilerle aralarında bariyer görevi gören sivri uçlu siyah ferforje çitleri, beyaz taştan yapılmış uzun, dar binalarıyla hepsi aynıydı.

Miles tam ortadaki binalardan birine yürüdü ama geniş mer-mer merdivenlerden çıkıp mavi ön kapıya gitmek yerine arkası-nı dönüp farkına bile varmadığım bir dizi basamağı *indi*.

Alttaki küçük girinti o kadar dardı ki ikimiz zar zor sığabili-yorduk. Orada birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki Miles balık istifi gibi sıkışmamızı engellemek için bir kolunu belime dolamak zorunda kaldı.

"Seb'in uzay adamı gibi giyindiği ama ilgi çekenin *sen* oldu-ğun kısma geri dönebilir misin?" diye sorunca kıpırdayarak on-dan uzaklaşmaya çalıştım. Miles'a hem evinde hem de arabada yaptığımız kitapçı ziyaretimizin ayrıntılarını anlatmıştım ama hâlâ anlamakta zorlanıyordu.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, diğer elini kaldırıp kapıya vurmadan önce sırtığına yemin edebilirdim. Mors kodu gibi bir

tür gizli vuruş bekliyordum ama anladığım kadarıyla bu sadece normal bir vuruştı. Melodili vuruş bile değildi.

Ayrıca kapıda kayan, sadece bir çift gözü gösteren ve yüksek sesli parola emrini veren havalı bir pencere de yoktu. Bunun yerine kapı açıldı ve koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam görüldü. Kulaklığından ve takımının genel sıkıcılığından, onun Seb'in korumalarından biri olması gerektiğini anlamıştım.

Miles, "O burada mı?" diye sorduğunda adam başıyla onaylayarak içeri girmemiz için kenara çekildi.

Adam Miles'a, "Bu gece iyi," dedi, gözleri kısa bir süre üzerimde gezindi, kaşlarının arasında hafif bir kırısklık oluştu. Kim olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Biliyor olmalıydı, değil mi? Bu tür şeyler hakkında bilgilendirilmeleri gerekiyordu.

Daha sonra Ellie'ye burada olduğumu söyleyip söylemeyeceğini merak ettim.

Yine de bunun için endişelenecek zaman yoktu ve söylese bile El'e sadece Isabel'e yardım etmek ve muhtemelen bir skandalı önlemek için burada olduğumu söyleyebilirdim. Bu hoşuna giderdi, değil mi?

Miles korumaya, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi, o ilk gece odama gelmesini düşündüm. Seb'i aramaya giden hep o mu oluyordu? Korumanın, Seb'i kontrol etmek için geldiğini düşündüğü belliydi.

Miles, "Aşağıda mı peki, Simon?" diye sordu, koruma onayladığında Miles ona hızlıca gülümsedi.

"Mükemmel," dedi ve sonra beni kapıdan uzaklaştırıp odanın derinliklerine doğru yönlendirdi.

"Burası neresi?" diye sordum. Yanıp sönen ışıklara, gümbür gümbür müziğe, bir parça umutsuzlukla karışmış genel bir çapkınlık havasına hazırdım. Ama bu yer güzeldi. Lükstü de. Tablolar neredeyse duvardaki tüm boşlukları doldurmuştu, her yerde ağır mobilyalar ve loş ışıklar vardı. Odanın bir ucunda devasa bir maun bar bulunuyordu, arkasında uzun bir ayna asılıydı. Botlarımın altındaki halı üzerine kırmızı, altın ve mavi bir tür

desen işlenmiş soluk krem rengiydi ve o kadar kalındı ki içine batabilirmişim gibi hissettim. Burası bir parti mekânı değildi. Büyükanнем burada çay içebilirdi.

Sonra Kraliyet Belalıları'ndan birini –sarışın çocuk Gilly'yi– damasko bir kanepede otururken gördüm, kızın biri bildiğin üstünde uzanıyordu. Yaklaşık %80'i bacadan yapılmış gibi görünüyordu ve bu bacakların neredeyse %100'ü kısa ve ısıltılı bir mini elbise içinde sergileniyordu.

Biz geçerken Gilly sırtıp kadehini kaldırarak kafasını kaldırdı. “Monsters, güzel dostum!” diye bağırdı. Yüksek sesle konuşması için bir neden yoktu gerçi, burası neredeyse bir kütüphane kadar sessizdi. “Bu gece evde kalacağını sanıyordum.”

Miles ellerini cebine sokup Gilly'nin kanepesinin önünde durarak, “Kalıyorum,” diye yanıt verdi. “Ya da kalıyordum. Sadece Seb'i arıyorum.”

Gilly'nin üzerinde yatan esmer, elbisesinin askısını dar omzuna çekerek oturdu. “Seb burada mı?” diye sorunca Gilly içini çekti. “İlla adını söylemen lazımdı.”

“Burası onun kulübü, dostum,” diye yanıtladı Miles, sonra Gilly'ye selam verip belimi dürterek beni odanın daha da içine ilerletti.

Başka bir merdiven boşluğuna geldiğimizde Miles, “Bu sadece sıradan bir evdi,” dedi, bu bir kat bordo halıyla kaplıydı ve loş bir alana iniyordu. Aşağıya indiğimizde duvara konulan aplikler yolumuzu aydınlattı. “Seb burayı iki yıl önce, sevdiği restoran La Flamina'ya yakın olduğu için satın aldı,” diye devam etti Miles, “bir de arkadaşlarıyla takılabileceği özel bir alan istiyordu.”

“Kızlarla da,” diye eklediğimde Miles hemen altımdaki basamakta durdu. Saçları hâlâ nemliydi ve kulaklarının altında kıvrılıyordu. O açık kahverengi buklelerden birine dokunma isteğiyle savaştım ama bu hem tuhaf hem de uygunsuz olurdu, bu gece ikisinden de yeterince yaşamıştık.

“Evet,” diye kabul etti. “Kızlarla da.”

“Üst kat *tam olarak* günah yuvası değildi,” diye onaylayınca

Miles birkaç basamak altımda tekrar durdu. Bir eli cebindeydi, diğer elini de hafifçe tırabzana koymuştu. Bir anlığına, bir şey söyleyeceğini sandım.

Sonra sadece başını iki yana salladı ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Isa'nın ruh hâlini anlamaya çalışarak onu takip ettim. Pervasız olmak onun yapacağı bir şey değildi ama Seb'in her kızın duyularını etkisiz kılabileceğini düşünüyordum. Birden ona Seb'in Beyaz Atlı Prens değil de daha çok Ayaklı Felaket Prens olduğuyla ilgili bir şey söylemediğim için kendimi suçladım ama sonra gerçek bir günah yuvasına girdiğimizde kafamdaki pek de düşük sesli olmayan çığlık çığılğa düşünceler ânında sessizleşti.

Burası bir anlığına bana yarış gününü anımsattı. Aynı parlak saçları, aynı incecik bedenleri, yüksek ayakkabıları ve pahalı elbiseleri görüyordum. Ama o günün Harikalar Diyarı versiyonu gibiydi. Bu sefer şapka yoktu ve kesinlikle edep de yoktu.

Ancak bolca içki vardı.

Tüm oda çiçek aromalı, alkollü cin gibi kokuyordu ve müzik o kadar yüksek sesle gümbürdüyordu ki göğsümde hissedebiliyordum. Bunca gürültüye rağmen insanların seslerini duyurmak için bağırdığını, güldüğünü duyabiliyordum ve barda duran kafasına çizgili bir kravat sarmış bir adam, şu anda hoparlörlerden yankılanan şarkıdan tamamen farklı bir şarkı söylüyordu.

Bir gece kulübü gibiydi ama gerçek bir kulüpte olmasını hayal ettiğim loş mavi ışık yerine, tepedeki avizeler tarafından her şey oldukça iyi aydınlatılıyordu.

Bir şekilde, ortam daha da kötü olmuştu.

Koyu mor elbiseli bir sarışın bir yandan kokteyl bardağına yanan bir kâğıt parçası atıp bir yandan da gülerek başını geriye atarken Miles'a, "Bu, *Sineklerin Tanrısı* teması gibi bir şey mi?" diye sordum.

Miles'ın iç çektiğini duyamadım ama etrafımızdakilere bakarken omuzlarının kalkıp indiğini gördüm.

"Burası Seb'in yeri," dedi ve başımla onaylayarak yaklaştım.

“Tamamen bir *Sineklerin Tanrısı* teması, anladım. Yuha astımına!” diye sarışına seslendim ama hâlâ gülüyordu ve beni duymadı.

Ama Miles duymuştu ve sanırım beni odanın derinlerine çekerken kendi kendine biraz gülmüş olabilirdi.

Burada *o kadar* çok insan yoktu –kesinlikle gerçek bir kulüp kadar kalabalık değildi– ama Isa’yı ya da Seb’i göremeyeceğim kadar çok kişi vardı.

Miles’a, “Burada olduklarına emin misin?” diye sordum ama o cevap veremeden bir kızıl yakındaki bir kanepeden fırlayıp doğrudan onun üzerine atladı.

Kelimeyi uzata uzata, “Monnnnnnteeerrrrrrssss,” dedi, oldukça yüksek ince topuklarının üzerinde sallanıyordu. Muhtemelen ipoteğimizden daha pahalıya mal olan bir kot pantolon ve Ellie’nin sürekli giydiği, üç ila kırk yedi kat şeffaf malzemeden yapılmış gibi görünen bluzlardan birini giyyordu. Miles’a sarılırken çeşitli kumaş kıvrımları etrafında uçuştı, sonra iki eli de omuzlarında, yüzüne bakarak bir adım geriye çekildi.

Gözlerini hafifçe kısarak, “Daha seksi görünüyorsun,” dedi. “Daha mı seksileştin sen?”

Dudak bükmek istemiyordum ama bükmemek zordu. Miles tipik olarak yakışıklı falandı ama seksi miydi? Hayır, seksilik ayakkabı kalıbı *olmayan* erkeklere mahsustu, üzgünüm...

Miles kıza, “Bu yıl seksilikte zirveye adayım,” dedi, ağzının bir köşesi sırtma ile gülümseme arasında bir yerde kalkmıştı. “Yaptığım değişikliklerin işe yaradığını gördüğüme sevindim.”

Orada öylece durdum, sanki biri az önce göğsüme yumruk atmış gibiydi. Miles pek seksi değildi ama az önce yaptığı şey? O flörtöz, esprili şey... her neydiyse?

İşte *bu* biraz seksiydi. Bu da burasının sadece gizli bir kulüp değil, aslında Miles Montgomery’nin kızların ilgi duyduğu bir adam olduğu paralel bir evren olduğu anlamına geliyordu.

* William Golding, *Sineklerin Tanrısı*, Çeviren: Mina Urgan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

Kız, "Uuu-ah," dedi, bu ya bir tür saçma sapan kelime ya da muhtemelen sosyetik insanların şifresiydi. Sonra tekrar Miles'ın omuzlarını sıktı ve bana baktı.

Gözleri biraz büyüdü, yarıştaki kızlar gibi onun da aynı anda hem güzel olduğunu hem de pek güzel olmadığını gördüm. San-ki para ve yüzyıllarca süren güç sıradan özelliklerini parlatmış gibiydi.

"Sen Eleanor'un kız kardeşisin," dedi ve ardından gülümseyip omzuna bir tokat atmadan önce Miles'a baktı. "Monsters, seni ahmak. Flora biliyor mu?"

Flora mı? Seb'in ikiz kız kardeşi Prenses Flora'dan söz ediyor olmalıydı ama Flora neden Miles'la ilgilensindi ki?

Miles bana bakarak bunu görmezden geldi ve "Missy, Daisy ve ben Seb'i arıyoruz. Onu gördün mü?" dedi.

Bana bir bakış attıktan sonra tekrar Miles'a baktı, ağırlığını bir ayağından diğerine o kadar hızlı verdi ki devrileceğinden endişelendim.

"Ya," dedi çünkü görünüşe göre sadece o sosyetik insan şifresiyle konuşabiliyordu ya da aslında bir korsandı. "Bir kızla, elbette. Güzel bir kız hem de. Barın yanında."

Miles ona göz kırptı –Göz kırptı! Neler oluyordu ya?!– ve "Teşekkürler," diyerek beni nazikçe uzaklaştırıp odanın arkasına doğru yönlendirdi.

Kendisinden on santim daha uzun görünen bir kızı öpen pembe polo tişörtlü bir adamın etrafından dolaşırken alçak sesle, "Leydi Melissa Dreyfuss, Missy olarak bilinir," dedi. "Drummond Dükü'nün en küçük kızı. Dük, ahırdaki seyislerden birini öldürmeye çalıştıktan sonra yaklaşık on yıl önce ortadan kayboldu, doğal olarak skandal yarattı. Missy'nin, dükün unvanını alabilmesi için adamı ölü ilan etmeye çalışan bir amcası var ve... Daisy?"

Ona baktım, Missy'yle flört ederken ne kadar sevimli göründüğünü hâlâ hatırlıyordum. Ne kadar *tuhaf* olduğunu.

Sonra ne söylediğine ve daha doğrusu ne yaptığına dair bilgi istedim.

“Dedikodu,” dedi bana çok ciddi bir şekilde, ben de onayladım.

“Kesinlikle dedikodu. Cinayet ve ortadan kaybolma mı? Dedikodu kazanı kaynıyor resmen.”

Kendinden memnun olan Miles ilerlemeye devam etti ve ben onu dinlemeye, sevimli *olabileceği* gerçeğini sindirmeye, Isa’yı aramaya ve yanlışlıkla bir seks partisine kapılmamaya çalışarak onu takip etmeye devam ettim.

Açıkçası zor bir görevdi.

Ama sonunda, kalabalık biraz dağılıp arka taraftaki bir barı ortaya çıkardı ve onun önünde duranlar ise...

“Aman Tanrım.”

22. Bölüm

BİRİYLE ISABEL'LE BENİM KADAR UZUN SÜRE DOST olduğunuzda –on yıldan fazladır– birbirinizin yüz ifadesini okumakta çok iyi oluyordunuz. “Utandım ve berbat bir şaka yaparak durumu daha da kötüleştireceğim” yüzümü yaptığımda Isabel anlıyordu. Onun “Belki de tüm gerçeği söylemiyorumdur” yüzünü biliyordum. Ve *kesinlikle* onun “Bu aptal çocuğa dersini vermek üzereyim” yüzünü biliyordum çünkü sınıftayken yaklaşık yüz kez görmüştüm.

Isa'nın yüzündeki ifade tam olarak buydu.

Onları birbirine sokulmuş hâlde, Isabel'in yüzü Prens'in ilgiyle ıslıl ıslıl parlarken bulacağımı sanmıştım. Öpüşüyor da olabilirlerdi ki bu daha kötüydü.

Görmeyi beklemediğim şeyse onların barın yanında durup birbirlerine dik dik bakarken Isabel'in müziği bastırarak “Tam bir pisliksin, biliyor musun?” diye bağırmasıydı.

Seb tıpkı benim hissettiğim kadar şaşırılmış görünüyordu ve Miles yanımda aniden durdu.

“Bunu... beklemiyordum,” diye mırıldandı.

Seb, “Efendim?” diye sordu. Ne o ne de Isabel bizi fark etmişti, hangi konuda tartışıyorlarsa ona dalmışlardı.

Isabel, “Bir pislik,” diye tekrarladı, ürkmemişti bile. Omuzla-

rını dikleştirip çenesini kaldırmıştı. Offfff, durum kötüydü. “Ya da burada hangi sözcüğü kullanıyorsunuz.”

“Terime aşınayım,” diye yanıtladı Seb. Şaşkınlığının bir kısmı yerini, El’in yaptığını gördüğüm o soğuk küçümseme ifadesine bırakmıştı. “Sadece neden bana söylediğini anlayamadım.”

İşler daha da berbat bir hâl almadan, Miles’ı da hemen hemen yanımda sürükleyerek öne çıktım. “Hey, siz ikiniz!” dedim, sesim o kadar yüksek ve tiz çıkmıştı ki yüzümü buruşturdum.

“Neler oluyor?”

Seb ve Isa bize bakarken biraz irkildi.

Seb kafası karışmış bir hâlde, “Monsters?” diye sorduğunda Miles, Seb’in yanına gidip omzuna vurdu. Ben de aynısını Isabel’e yaptım –şey, testosteron gösterisi hariç– ve Miles’la birbirimize bakarken tek yaptığımızın kavga eden kankalarımızı birbirine yaklaştırmak olduğunu fark ettik.

Orada olmamız bile bu tartışmayı durdurmayacağından bu bir sorundu.

Seb, “Bu cinsiyetçi değil, ima etmeye çalıştığın şey buysa,” dedi Isabel’e, belli ki kaldıkları yerden devam ediyordu. “Kadınlarla kesinlikle bir sorunum yok ama Gregorstoun onlara göre bir yer değil. Bu...” Bir elini kaldırıp sanki cevap orada olabilir miş gibi tavana baktı. “Dikkat dağıtıcı olurdu,” diye karar kıldığında Miles başını geriye atarak inledi.

“Seb,” dedi, “bunu konuşmuştuk.”

Seb, Miles’a dönüp bakarak, “Haklıyım ama!” diye ısrar etti. “Haklı olduğumu biliyorsun. Orası kâbus gibi bir yer Monsters, *sence* kızlar orayı sever miydi?”

“Bir saniye, sizin korkunç yatılı okulunuzda gerçekten hiç kız yok mu?” diye sordum, bakışlarım Miles’la karşılaştığında yüz ifadesi özür diler gibiydi.

“Hayır, yok, bu da bir tür sorun hâline geldi. Bazılarımız yirmi birinci yüzyılda yaşıyor ve karma eğitimin kötü bir fikir olmadığını düşünüyor. Diğerlerimiz ise...”

“Mantıklı,” diye bitirdi Seb, Miles’ı hafifçe ittirerek. “Cidden

Monsters, bunun cinsiyetle alakası yok, gelenekle alakası var. Bir de... bir de *güvenlikle*."

Isabel'in gözleri resmen öfkeyle parlıyordu. "Neden kızlar okulunuzda" –kollarını kavuşturmadan önce havada tırnak işareti yaptı– "'güvende' olamasın?"

Seb o kadar afallamış görünüyordu ki onun için neredeyse üzülecektim, Isabel'in ne demek istediği kafasına dank ettiğinde gerçekten dehşete düşmüş göründü. "*Bizimle* güvende olmayacaklarını kastetmiyorum. Tanrım, benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?"

Isa tereddüt bile etmeden "Senin şımarık, bencil, cinsiyetçi bir pislik olduğunu düşünüyorum," deyince Seb'in diğer yanındaki Miles'ın gözleri büyüdü. Kimsenin –ve elbette hiçbir kızın– Seb'le bu şekilde konuşmadığı belliydi.

Sonunda, "Ben bir prensim," diye tısladığında Isa bu her şeyi açıklıyormuş gibi diliyle şaklama sesi çıkardı.

Başını hafifçe sallayan Seb yere baktı. Etrafımızdaki arkadaşları –ya da sadece onun arkadaşı olmak isteyen insanlar– hâlâ dans edip içiyordu ve muhtemelen daha ateşli konuşmalar yapıyordu ama biz karma eğitim yapan okullar hakkında konuşuyorduk. "Gregorstoun تنها bir yerde ve uzak. Bizi... korkunç havalarda tekneyle açılmaya, lanet dağlara tırmanmaya ve dondurucu soğukta koşmaya zorluyorlar. Demek istediğim buydu, kısacası... kadınlar için fiziksel olarak aşırı zorlu."

Bunu söyledikten sonra sağındaki tezgâhı eliyle yokladı ve ona ait olan veya olmayan bir viski bardağını kaptı. Bardağı kafasına diktikten sonra Miles'a baktı.

Miles yalnızca başını salladı. "Seni kazdığın çukurdan çıkaracak kadar büyük bir kürek yok, dostum."

Seb içini çekerek artık boşalan bardağını tezgâha geri koydu. "Bu gece hiç de beklediğim gibi gitmiyor," diye mırıldandı, Isabel ise bana dönmeden önce burnundan soludu.

"Hislerimiz karşılıklı," dedi ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

Ama kalabalık onu yutmadan önce dönüp omzunun üstünden Seb'e bakarak, "Bilesin diye söylüyorum, *grup geekleri*yle daha iyi öpüşmüştüm," diye seslendi.

Sözleri dans pistindeki bazı insanların dikkatini çekti ve uzun, düz sarı saçlı bir kız eliyle ağzını kapadı, gözleri kocaman olmuştu.

Bunun üzerine Isabel çekip gitti ve beni Miles'la Seb'in yanında bıraktı. Seb'in yüzü kasılmıştı, Miles ise başka bir yerde olmayı istermiş gibi görünüyordu.

Bu hissi biliyordum.

Isabel'in arkasından koşarken son birkaç dakika içinde bir şekilde daha da sarhoş olan ve arkamdan, "Monsters hâlâ burada mı?" diye seslenen Missy'yi geçtim.

"Barın yanında!" diye bağırdım. "Keyfine bak!"

Burnunu kırıştırdı ama ben çoktan merdivenlere ulaşmıştım.

Merdivenlerin yarısına geldiğinde kolundan tuttum.

Az önce aralarından çarpa çarpa geçtiğim sarhoş zengin insanlar yüzünden nefes nefese, "Onu öptün mü?" diye sordum. Omuzlarını oynatarak içini çekti.

"Ne yazık ki evet."

Duraksayarak başını yana yatırdı, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Grup *geek*'i kısmında da yalan söyledim. Aslında oldukça harikaydı ama o tam bir geri zekâlı olduğu için geçmişe dönük puanları geri alıyorum."

Merdivenlerden yukarı çıktık. Kulübün ana bölümü artık boştu, Gilly ve uzun bacaklı kız ortalıkta görünmüyordu. Korumaya hâlâ kapının yanındaydı, Isabel çantasını diğer omzuna alarak durdu.

"Özür dilerim," dediğinde kafam karışarak ona baktım.

"Seb'e geri zekâlı dediğin için mi? Özür dileme, biraz öyledir. Sana daha önceden söyleyecektim ama senin şeyini mahvetmek istemedim..."

“O yüzden değil,” dedi Isabel başını sallayarak. “Seni ektiğim için. Ben sadece... Ben’le yaşadıklarımın üstüne bir de biraz uzaklaşmak isteyip istemediğimi soran bir *prens* çıkınca karşıma... gözlerim kamaştı.”

Yüzünü buruşturdu. “Hiç benim yapacağım bir şey değildi ama bu yer bir garip.”

Bu bütün gün duyduğum en doğru şeydi, kollarımı iki yana açıp Seb’in kulübünü, Seb’in kendisini, bütün günü göstererek onayladım. “Dünyama hoş geldin.”

Isa hafifçe titreyerek ellerini arka ceplerine soktu. “Sağ ol ama ben almayayım. Bundan böyle blogları okumaya devam edeceğim.”

Kapıya doğru ilerlediğimizde Isa bir kez daha içini çekti. “Okulunu sorana dek her şey gayet iyi gidiyordu. Yani, *iyi* değil, muhabbet biraz garip gibiydi ama öpücük umut vadediyordu.” Sonra yüzünü ekşitti. “Kadınların onun değerli yatılı okuluna gitmemesi gerektiğini düşünen bir adamı öptüğüme inanamıyorum.”

Acaba kendi Seb öpücüğümünden bahsetmeli miyim diye düşündüm ama hayır, bu gece yeterince şeyin olduğuna karar verdim.

Isabel, “Yalnızca son birkaç saatin yaşandığını unutmak istiyorum,” diyerek onayladı.

Koruma bizim için ön kapıyı açarken, “İyi fikir,” diye katıldım.

Ama binlerce flaş yüzümüzde patlarken bu gecenin yaşandığını unutmaya dair tüm düşünceler silindi.

23. Bölüm

DAHA SONRA KULÜBÜN DIŞINDA SADECE DÖRT FOTOĞRAFÇI olduğunu öğrenecektim ama o anda sanki düzinelerce gibiydiler. Hatta yüzlerce. Flaşlar kör ediciydi, deklanşör sesinin ardı arkası kesilmiyordu. Bir şekilde Mile'daki günden daha kötüydü, belki hava karanlık ve flaşlar çok parlak görüldüğündendi ya da Ellie ve diğer çocuklarla, bir de bir sürü korumayla birlikte olduğumdandı. Şimdiye ise yalnızca ben vardım ve insanların adımı söylediğini duyabiliyordum.

"Daisy, Seb'le mi çıkıyorsun?"

"Daisy, ablan burada olduğunu biliyor mu?"

"Arkadaşın kim, hayatım?"

Devamlı soru yağmuruna tutuluyordum ve dirseğimde bir el hissedene kadar donup kalmış bir hâlde sorulara gözlerimi kırptırıyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Miles'ın yanımda durduğunu gördüm, Seb tam arkasıdaydı.

Miles sakince, "Pekâlâ beyler, bu kadar yeter," dedi ve garip bir şekilde flaşlar kesildi. Şey, en azından duraksadılar, sonra Seb önce çıktı.

"Sakin bir gece mi, çocuklar?" diye takıldı. "Müstakbel kardeşimle vakit geçirmemin piyasası ne kadar hayal bile edemiyorum."

Seb gülümseyerek bir adım daha yaklaştı ve Isabel resmen onun arkasına saklandı, Miles hemen sağdaydı. Garip bir şekilde, *beni* sakinleştiren Seb'in sakinliği idi.

Belki de fazla sakinleşmişim çünkü bir fotoğrafçı, "Seb'in kulübü hakkında ne düşündün Daisy?" diye seslendiğinde kendimi tutamadan dudaklarımdan bir cevap döküldü.

"Hayal kırıklığı," diye yanıtladım. "Neredeyse hiç çıplak kadın yoktu ve sadece bir şempanze vardı."

Bunun üzerine bir kahkaha tufanı koptu ve kameralar yeniden çalışmaya başladı.

Seb de gülerek elini dostça omzuma koydu ama bunun gösteriş için olmaktan çok beni bekleyen arabaya nazikçe ama dosdoğru ilerletmek için olduğunu fark ettim. Koruması şimdi kulüpten çıkmış, bizim için arabaya doğru yol açıyordu. Dördümüz içeri girerken Miles'in elini sırtımda hissettim. Deklanşörler yine çalışıyordu ama kapı *küt* diye kapandığında dışarıdaki kaosun sesi kesildi.

Elimi alnıma koyup derin bir iç çekerek koltuğa sırtımı yasladım.

Miles, "Şempanze mi?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Panikledim."

Seb arka koltuğa yerleşip araba kaldırımından uzaklaşırken Miles'in ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı.

Isabel o kadar korkmuş görünmüyordu, sadece kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyordu. "Demek böyle bir şey," diye derin derin düşünürken Seb ona sert bir bakış attı.

"Genellikle daha kötüdür," dedi kumral saçlarını gözünün önünden çekerek. "Bu hiçbir şeydi, hayatım."

"Bana hayatım deme," diye karşılık verdi Isa, sonra çantasında telefonunu aradı.

Arabadaki ortamın garip olduğunu söylemek yetersiz kalıyordu, boğazımı temizledim ve Isa'ya, "İlk gecen iyi geçmediği için üzgünüm," dedim ama bana gülümseyip omuz silkti.

“Aslında eğlenceliydi. Yani, bu adama dek.” Başparmağıyla ona ağzı bir karış açık bakan Seb’i gösterdi.

“Bu adam mı?” diye tekrarladı ama Isa hâlâ bana bakıyordu.

“Yarın kitapçılara ve müzeler gidiyoruz, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedim rahatlayarak. Pekâlâ, eski hâlimize dönmüştük. Birazcık yoldan sapmış, potansiyel bir skandala ucundan karışmıştık ama iyiydik ve hepimiz bu gecenin yaşandığını unutabilirdik.

Yolculuğun geri kalanında sessizdik, Balmoral’a geldiğimizde ise otel epey boştu. Fotoğrafçı yoktu, gözünü dikip bakan biri yoktu. Isabel’i odasına götürmek için dışarı çıkmaya başladım ama daha çıkamadan elini dizime koyup, “İyiyim, gerçekten. Yarın kitapçılar, değil mi?” dedi.

“Evet,” diye cevapladım, “bekle bizi ineklik, biz geliyoruz.”

Isabel bunu duyunca sırttı, sonra, “Hoşça kal Miles, seninle tanıştığım sevindim,” diye ekledi.

Bariz bir biçimde Seb’i görmezden gelerek arka koltuktan kalktı ve arkasına bile bakmadan otele ilerledi.

Seb gözlerini devirdi ama sonra o da arabadan çıkmaya yelteneince kolundan tuttum.

“Hey, peşinden gitmiyorsun,” dedim ama burun kıvrırarak elimden kurtuldu.

“Elbette gitmiyorum. Ama eve gitmeden önce bir içkiye ihtiyacım var ve en iyi martiniyi Balmoral yapıyor. Siz ikiniz geri dönün.”

Sözünü bitirince beni ve Miles’ı sessizlik içinde bırakıp kapıyı çarparak kapattı. Araba sisli bir yağmur yeniden yağmaya başlarken sokağa çıktı, derin bir iç çekerek deri koltuğa daha da gömüldüm. “Ne gündü ama.”

Miles bir şey demeyince ona baktım. Arka koltukta kaskatı oturuyor, başını çevirmiş pencereden dışarı bakıyordu.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama teşekkür ederim,” dedim ona. “Günü kurtardık, bunu yardımın olmadan yapamazdım.”

Hiçbir şey söylemedi ve arka koltuktan kolunun dürtmek için uzandım, kolu parmak ucumun altında şaşırtıcı derecede sertti. "Hey, kibar olmaya çalışıyorum burada. Hem de bana fiziksel olarak acı vermesine rağmen."

Sonunda bana baktı. "Yarın sabah o fotoğrafların her gazete-
de olacağını biliyorsun."

Çenesinde yine o kas seğirdi, ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda döndüm. "Kesinlikle *benim* suçum olmayan bir durum," diye hatırlattığımda zarif elini sallayarak bu düşünceyi sanki bir böcekmiş gibi def etti.

"Bunun farkındayım ama demek istediğim, sen buraya gelmeden önce Seb'in kulübünde hiç fotoğrafçı olmazdı. *Birisi* senin burada olduğunu haber verdi."

Sanırım şimdi de benim çene kasım kımıldıyor olabilirdi çünkü ona bakarken dişlerimi oldukça sert sıkıyordum. "Yine mi bu mesele?" dedim. "Çünkü tamamen yabancı biri olduğum için Sherbourne'da olanları neredeyse affedebilirdim ama tüm o aptal yarışı benimle geçirip ve *yine de* Seb'le ilgilendiğimi ya da fotoğrafımı gazetede yayınlamak istediğimi düşünüyorsan, ya da istediğimi sandığın şey neyse..."

"Seb'i elde etmeye çalışmadığını biliyorum," diye araya girdi Miles, "ama gazetelere çıkmak istemediğini iddia eden birine göre geçtiğimiz hafta kesinlikle yeterince gazetelerdeydin." Duraksadı, gözleri yüzümü inceliyordu. Önceden biraz sevimli olduğunu düşündüğümü hatırlayınca zamanda geriye gidip kendimi yumruklamak istedim.

"Tekrar söylüyorum, belki de bu konuşmayı Seb'le yapmalısın," dedim. "Çünkü bu gece sorun Seb'di, ben değildim."

O sırada Miles gözlerini kaçırdı ve söylemediği bir şey varmış gibi hissettim. Söylemek *istediği* bir şey.

Ama sonra geri dönüp, "Annenle baban olabilir mi?" diye sordu.

Resmen tokat yemiş gibi hissettim. Başım geriye savruldu. "Ne *dedin?*"

Avuçlarını uyluklarında ovuşturan Miles omuz silkti. "Fotoğrafçıları arayanlar. Gazetelerde yer almak istemeyebilirsin ama onlar isteyebilir. Babanın eskiden şey olduğunu biliyorum..."

Bir elimi kaldırarak, "Orada bir dur bakalım," dedim. O kadar kızgındım ki titriyor olabilirdim.

"Bir an için bile beni Ellie'yle birlikte şöhret basamaklarından yukarı çıkarmaya çalışacaklarını düşündüysen, ben ya da ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Bir grup iğrenç, statü meraklısı insanlar olduğumuzu düşünmenin hepinize kendinizi daha iyi hissettirdiğini biliyorum çünkü o zaman *belki* Alex'in Ellie'yi Fliss ve Poppy gibi insanlardan daha çok sevdiği gerçeğiyle uğraşmanıza gerek kalmaz."

"Hiç de böyle bir şey..." diye söze başladı Miles ama tekrar lafını kestim.

"Gerçekten görüldüğün kadar büyük bir adi *olmayabileceğini* düşünmüştüm ama sen dostum, resmen Hödüklük Kontu'sun."

Miles'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı ama neyse ki araba artık Holyroodhouse'a girmişti.

Şoförün benim için kapıyı açmasını bile beklemedim; yağmurlu geceye adımımı attım ve arkama bakmadım.

Başımın hemen yanındaki gümbürtüye uyandım. Gözlerimi araladığımda yanımdaki yastıkta bir iPad'in durduğunu gördüm. Zar zor hatırladığım bir rüyadan kendimi ayıltmaya çalışarak yüzümü ovdum, gerçi sanırım Miles rüyamda olabilirdi, bu ise sadece...

"Dün gece ne oldu öyle?"

Konuşan Ellie'ydi, ses tonuna bakılırsa fevkalade sinirli bir Ellie'ydi. Buradayken kullandığı o garip müze rehberi sesine alışmış gibiydim, bu yüzden eski hâline geri dönen Ellie hem endişe verici hem de biraz rahatlatıcıydı.

Sonra sorusu kafama dank etti.

Yatakta doğrulup oturdum. Dışarısı aydınlıktı, ağır kadife perdelerin aralıklarından içeri ışık giriyordu. Ellie pencereye gi-

dip perdeleri açtığında irkildim. Yatağımın yanındaki saat daha sabahın yedisi olduğunu gösteriyordu ama Ellie tamamen kırmızı bir hırkayla kaplı gösterişsiz siyah dar bir elbise giymişti, sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Hatta üzerinde mücevherler, devedikeni şeklinde şirin bir broş ve ince bir gümüş bileklik bile vardı. Mavi kuşlar sabah hazırlanmasına yardım mı *ediyordu*?

Ah, doğru, dün gece.

iPad'i alıp gazetenin internet sitesindeki manşete baktım.

Manşet, **DAISY İÇİN DELİRİYOR!** diye haykırıyordu, Seb'in kulübünün dışında eli omzumdayken çekilmiş bulanık bir fotoğraf vardı. Miles ve Isabel hiçbir yerde görünmüyordu ve bu gerçekten şey görünüyordu...

Ellie'ye bakarak, "Pekâlâ, bu bildiğin saçmalık," dedim. Çenesini sıkmış, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş hâlde yatağımın ucunda duruyordu. "Isabel dün gece Seb'leydi, ben de onu almaya gittim!"

Ellie yatağa doğru yürüyüp iPad'i benden aldı. "İnternette yazan bu değil," dedi ve önce başka bir sayfayı, sonra bir diğerini açıp bir sürü bağlantıya tıkladı.

SEB VE DAISY!

PRENS SEBASTIAN: SONUNDA YAKALANDI MI?

UUU-AH! BİR KRALİYET GECESİ!

PRENSES DAISY MI?

Neredeyse gülecektim. Bu resmen... aptalcaydı. Seb'le ben dün gece doğru düzgün konuşmamıştık bile. Nasıl olur da tek bir fotoğraf insanlara beraber olduğumuzu düşündürebilirdi?

El'e baktığımda hâlâ keyifli bir şaşkınlıkla başımı iki yana sallıyordum.

İşte o zaman tamamen solgun ve gerçekten kızgın olduğunu fark ettim.

Kafa karışıklığıyla saçlarımı gözümün önünden çektim. "El, biliyorsun..." diye başladım ama beni durdurdu.

"Tek *bildiğim* bunun şu anda İskoçya'daki tüm haber sitelerinde bir numaralı haber olduğu, belki de bütün Birleşik Krallık'ta."

Sonra gözleri benimkilerle buluştu. “Kraliçe de bu sabah buraya geldi.”

Şey, artık gülmüyordum. “Kraliçe mi?” diye neredeyse ciyakladım.

Ellie başıyla onayladı ve sonra yıllardır ondan görmediğim bir hareketle bileğindeki bileziği gergin bir tavırla çevirdi. “Seni görmek istiyor.”

24. Bölüm

BABAM, "BUNUN BİRAZ AŞIRI OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR MUSUN?" diye mırıldandığında Kraliçe'yle tanışacağımız salona giden koridorda yürüyorduk.

Annem diğer tarafımdaydı, babama doğru bir bakış attı. "Ah, Liam, kes şunu," dedi aynı zamanda neredeyse fısıldayarak. "Güzel görünüyor."

Babam, "Hediye mağazasında satacakları bir şeymiş gibi görünüyor," diye cevap verince kareli eteğime bakarak somurttum. Glynnis onaylı yeni gardırobumdaki en İskoç tarzı şeydi; parlak kırmızı, siyah, mor ve yeşil tonlarında ekose etek. Eteği uygun bir siyah bluz, siyah çorap ve bir çift kırmızı babetle kombinlemiştim.

Ama evet, belki de uyumlu ekose yelek biraz fazlaydı.

Yoksa sorun şapka mıydı?

Uzanıp kafamdan kareli İskoç beresini çıkararak anneme verdim, o da bereyi el çantasına tıktı.

"Panikledim, tamam mı?" diye tısladım. "Yarıştaki olayda zindandan kurtuldum ama bu? Bu zindan sebebi olabilir."

Annem, babam için her zaman kullandığı tonda, "Daisy," diye azarladı ama babam sadece omzumu okşadı.

"Ziyaretine geliriz hayatım, söz veriyorum."

Annem söylenerek küpelerinden biriyle oynarken, babamı dirsekleyip gergin kıkırdama nöbetine karşı koymaya çalıştım.

Yürüdüğümüz koridor loştu, eski halının üzerine, kayısı rengi ipek abajurlu küçük lambalardan ışık huzmeleri vuruyordu. Burası sarayın henüz ziyaret etmediğim bir kısmındaydı. Bunlar Kraliçe'nin kişisel odalarıydı ve sarayın geri kalanından daha yumuşak, daha kadınsıydı. Kraliçe on sekiz yaşından beri tahttaydı ve iktidara geldiğinde her yeri yeniden dekore edip etmediğini merak ettim. Ben olsam öyle yapardım. Tabii ki şeftali rengini ve maviyi tercih etmezdim. Belki... moru tercih ederdim. Neon yeşili. İnsanları diken üstünde tutmak için.

Belki de kafayı yememi önlemek için iç tasarıma odaklanıyordum.

Bu yaz yapmaya karar verdiğim tek şey dikkat çekmeyip Ellie'nin... her şeyinden uzak kalmaktı. Şimdi ise bir kraliyet rezilliğinin içindeydim ve eğlenceli tek bir şey bile yapmamıştım, bu hiç adil değildi. Seb'le kulübünde onunla kavga eden *ben* olseydim? Peki, hatamı kabul ederdim; bunu ben yaptım derdim. Ama sadece iyi ve sadık bir arkadaş olmuştum ve şimdi ise...

"Tanrım," diye mırıldandım çift kanatlı bir kapının önünde durduğumuzda. Kapılar ağırdı ve her yeri devedikenini, tek boynuzlu at ve dev *B* harfleriyle dolu süslü bir işlemeyle kaplıydı.

Onların arkasında ise en küçük oğlunu tuzağa düşüren şeytani bir baştan çıkarıcı olduğumu düşünen gerçek bir *kraliçe* vardı. Ölecektim.

Üçümüz bir anlığına orada durup kapılara baktık. Kapıların kendi kendine açılmasını mı yoksa üniformalı havalı adamların gelip onları bizim açmasını mı bekliyorduk bilmiyordum ama ne biz ne de kapılar kıpırdadık.

Babam dalgın dalgın, "Bir keresinde bir kraliçeyle tanışmıştım," dedi. "Elini pantolonuma sokmaya çalışmıştı." Babam bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Eminim bundan daha kötüsü olamaz."

Önümüzdeki kapılar açılıp İskoçya Kraliçesi Clara kayısı rengi kadife bir kanepeden ayağa kalkarken hem inliyor hem gülüyordum.

Kahkaha boğazımda tıkanıp, Ellie çizgili bir koltuktan kal-

karken yanaklarım alev alev olmuştu. Alex solundaki Glynnis’le birlikte arkasında duruyordu, pencerenin yanında ise...

Miles mıydı o?

Gerçekten de Bay “Sanırım Kalitesiz Ebeveynlerin Paparaz-zileri Çağırdı” bir eli cebinde, üstünde güzel bir takım elbiseyle pencerenin yanında duruyordu. Dönüp annemle ve babamla birlikte odaya girişimi izledi. *Onun* burada ne işi vardı?

“Bay ve Bayan Winters,” dedi Kraliçe Clara gelip önümüzde durarak.

Annem reverans yaptı ve babam eğildi. Ben ise yarım saniye geciktim. Miles’in burada olmasına o kadar şaşırmıştım ki bir kraliçenin önünde olduğumu neredeyse unutmuştum.

Neyse ki çok fazla titremeden reverans yapmayı başardım, başımı kaldırıp Kraliçe’nin tam pek de “vurun kellelerini” havasında görünmediğini gördüğümdeyse cidden rahatlamıştım. Hâlâ gülümsüyordu ve parlak mavi gözleri Alex ve Seb’inkilerle aynıydı. Saçları bir zamanlar Seb’inki gibi kumraldı ama şimdi biraz daha açık renkliydi, gümüş teller yüzünü çevreliyordu. Kı-yafeti koyu yeşildi, sade ama muhteşemdi. Layıkıyla dikilmişti, o kadar iyi taşıyordu ki üzerine dikilip dikilmediğini merak ettim.

Yine de onun kraliyet mensubu olduğunu açıkça gösteren sadece seçkin saçları ve muhteşem kıyafeti değildi. Başının tepesine bir ip bağlanmış gibi tüm vücudunu dik tutuyordu ve yaptığı her hareket, tüm hayatını pratik yaparak geçirmişcesine zarif ve pürüzsüzdü.

Ellie güzel ve zarifti ama onda *bu* yoktu. Dürüst olmak gerekirse, taç giymek için doğmamış birinde bu şeyin olup olmadığını bilmiyordum ve ablama baktığımda ona biraz sempati duydum. Ulaşması beklenen şeyin bu olduğunu fark ettiğimi sanmıyordum. İnsan böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Kraliçe odadaki başka bir kanepeyi göstererek “Lütfen oturun,” dedi. Bu kanepe şeftali rengi ipekle kaplıydı ama çizgileri koyu deniz mavisi rengindeydi, üzerine oturduğumda kanepeyle ne kadar uyumsuz görüldüğümün gayet farkındaydım.

Kraliçe tekrar elini salladı ve koyu renk elbiseli bir hizmetçi önümüzde duran masaya bir çay tepsisi taşıdı.

Kraliçe Clara hiçbirimize çayımızı nasıl içtiğimizi sormadı. Hizmetçi birkaç bardak doldurup bize verdi, porselen o kadar narindi ki içini görebiliyordum.

“Ah, bu çok güzel,” diye coştı annem, daha yakından bakmak için fincanı havaya kaldırarak. “Alex ve Ellie ziyarete geldiğinde çay ikram edecek bir şeyim olsun diye geçen yıl ilk porselen takımımı aldım ama bunun kadar güzel değil. Nereden aldınız?”

Annem başını kaldırdı, gözleri gözlüğünün arkasından iri iri gözükiyordu. Kişiliğimin %80’i babamdan gelirken, yaptığım gergin konuşma şeyi nereden mi geliyordu?

Tamamen annemden.

Ellie’nin diğer tarafımızda öldüğünü hissedebiliyordum ama Kraliçe sadece gülümsedi. “Sanırım bu set büyük büyükannem Kraliçe Ghislaine’e aitti.”

Fincan tabağın içinde şingırdadı, annem bardağı indirirken çay kenarından döküldü. Hızla gözlerini kırparken yanakları pembeleşti.

“Ah, elbette,” dedikten sonra zorla güldü. “Ne kadar aptalım. Eşyalarınızı süpermarketten alacak değilsiniz, değil mi? Burada süpermarket bile yoktur herhalde? Gerçekten de...”

Uzanıp annemin elini hafifçe sıktım, gözlerim Ellie’ninkilerle buluştu. Hâlâ biraz solgun görünüyordu ama muhtemelen bana teşekkür etmek için başını azıcık salladı. Annem konuşmaya devam ettiğinde bir gevezelik bombası patlamış gibi oluyordu.

Babam omuz silkerek kendi bardağını incelerken “Daha iyilerini görmüştüm,” dedi. Harika. Annem Gergin Konuşma’ya teslim olmuştu, babam ise Huysuz Rock Yıldızı gibi davranıyordu. Bu sadece otuz saniye sürmüştü.

İlk defa, Ellie’nin neden hayatının iki yarısını birbirinden ayırmaya bu kadar uğraştığını anlayabildim. Yine de sadakam bu insanlara değil, her zaman doğduğum aile oldukları için

önemli olan annem ve babama ait olacaktı. Kraliçe Clara'ya gülümseyerek daha dik oturdum.

"Sizinle sonunda tanışmak çok güzel Ekselansları," dediğimde Ellie boğazını temizledi.

"Majesteleri," diye düzelttiğinde birazcık kızarmış olabilirdim ama gülümsemeye devam ettim.

"Majesteleri," diye tekrarlardım, Kraliçe de bana gülümsedi.

"Sonunda hepinizin burada olması çok güzel," dedi ayak bileklerini çaprazlayarak. "İlk geldiğinizde burada olmadığım için üzgünüm. Görünüşe göre burada vakit geçirmekten keyif alıyorsun?"

Bunu doğrudan bana söylemişti, o yumuşak gülümsemesini sürdürse de gözleri aniden... daha soğuk mu bakıyordu sanki?

Zindanlar ve kafa kesmeler belki gündemde olmayabilirdi ama olmalarını istediğine emimdim.

O sırada Glynnis bir elinde iPad, diğerinde klasörle öne çıktı ve eğilerek Kraliçe'nin kulağına bir şeyler mırıldandı.

Kraliçe Clara bir elini kaldırıp salladı ve ardından Glynnis'e dosyayı vermesini işaret etti.

Dosyayı karıştırırken oda çok sessizdi ve parmaklarımla eteğimi kavrayarak kanepede biraz kıpırdandım. Dönüp Miles'a bakmak istedim, hâlâ neden burada olduğunu merak ediyordum. Bir şey söylememişti ama dün gece beni Seb'in kulübüne götürdüğü için başının dertte olup olmadığını düşündüm. Bir de Isabel'in tüm haberleri görüp görmediğini ve ne düşünebileceğini merak ettim.

Dosyayı kapatan Kraliçe Clara, bir kez daha gülümseyerek bana ve aileme baktı. Tırnakları, oturduğu kanepayla aynı renge boyanmıştı ve bir an için dosyaya sürtündü.

"Ne kadar da zor bir durum," dedi hafifçe gülerek. "Ama gençlerle hayat böyledir, değil mi?"

Bunu, kanepede biraz daha dik oturan ve dizimi okşayan anneme söylemişti. "Kızlarımız hiçbir zaman sorun çıkarmadı,"

dedi annem, benim açımdan bu birazcık yalandı ama bağlılığına minnettardım.

Kraliçe Clara'nın gülümsemesi, sanki biri ağzının kenarlarındaki vidaları az önce çevirmiş gibi gerildi. "An Reis hakkında duyduklarımı göz önüne alırsak, Daisy'nin kaybettiği zamanı telafi ettiğini söyleyebilirim," dediğinde midem altüst oldu.

Ellie hâlâ o sandalyede oturuyordu, parmakları bir dizine kenetlenmişti. Alex onun yanındaydı ve elini hafifçe omzuna koyarak sıkıştığını gördüm.

"Olanlar için çok özür dilerim..." diye başladım ama Kraliçe sözlerimi sanki başının etrafında uçuşan bir sivrisinekmiş gibi savuşturdu.

"Özür dilemen gereken kişi erkek kardeşimin karısı, ben değilim. Zaten şu an ilgilenilmesi gereken çok daha büyük bir sorun var."

Pekâlâ, bu resmen saçmalıktı. Herkes kulübünden çıkarırken çekilen birkaç bulanık fotoğrafım yerine sanki Edinburgh Kalesi'nin tepesinde Seb'le öpüşürken fotoğraflarımız falan çekilmiş gibi davranıyordu.

Bunu az kalsın söylüyordum –şey, öpüşme kısmını es geçecektim– ama Glynnis öne çıkıp, "Tüm bunların sana biraz saçma geldiğine eminim Daisy ama şu anda toplum algısı konusunda çok dikkatli olmalıyız," dedi.

Doğru. Toplum algısı.

Glynnis iPad'ine dokunarak devam etti. "Seninle Prens Sebastian arasındaki şeyle ilgili her türlü dedikodunun düğünü gölgede bırakma ihtimali var, ayrıca kaçınmaya çalıştığımız türden bir dedikoduya da sebep oluyor."

"Bunu Seb'e söyleyen oldu mu?" diye sormadan edemedim. Kraliçe'nin gülümsemesi kaybolurken Glynnis bana baktı.

"Sebastian yapması gerekeni biliyor, merak etme," dedi. Evet, bu odadan başım hâlâ omuzlarımin üstünde çıkarsam kendimi şanslı sayacaktım.

Kraliçe Clara, Glynnis'e elini salladı. "Montrose," dediğinde

bunun beni buradan sürükleyerek çıkaracak bir tür şifreli sözcük olup olmadığını merak ettim ama Glynnis başını sallayarak tekrar tablete dokundu.

“Evet, Montrose Dükü’yle kızı Leydi Tamsin yazın bir bölümünde bize katılacak. Leydi Tamsin çok hoş bir genç hanım, Sebastian’ın ondan hoşlanacağını umuyoruz.”

Glynnis bunu söyledikten sonra bana göz kırptı, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Ama annemle babama baktığımda onlar sadece Kraliçe’yi izliyorlardı, babamın parmakları çay fincanının kulpuna sıkıca sarılmıştı.

“Emin değilim...” diye söze başladım ama Kraliçe Clara sözümü kesti.

Doğrudan, “Oğullarımdan biri açıkça şüpheli bir aileden gelen Amerikalı bir kızla evleniyor,” dedi ve Ellie’nin gergin bir şekilde ayağa kalktığını gördüm. Alex’in eli hâlâ onun omzundaydı ama o da aynı biçimde kaskatı duruyordu, Miles ise bizi izlemek için pencereye arkasını döndü.

Annem yavaşça iç çekti ama babam Kraliçe’ye bir zamanlar arena dolusu insanı etkisi altına alan bir bakış attı. “Şüpheli olduğumuzu düşünmeseydiniz alınırdım,” dedi.

Kraliçe onu görmezden geldi. “Eleanor hoş bir genç kadın ve onun aileye katılmasına seviniyoruz,” diye devam etti. “Ama bir oğlumun kalbinin peşinden gitmesi yeterli. Sebastian seçtiği kişiyle evlenebilir ama *doğru* bir aileden bir kız seçecek. Bu belki Leydi Tamsin olur, belki olmaz. Ama mesele şu ki, diğer kızınızla gönül eğlendirdiğine dair en ufak bir ima bile olamaz, Bay ve Bayan Winters.”

“Gönül eğlendirmek mi?” diye tekrarladım. “Ben sadece arkadaşımı onun tuhaf, sosyetik insanlar kulübünden almaya gittim. Seb daha on yedi yaşındayken neden evlilikten bahsediyoruz ki?”

Kraliçe’nin gözleri oğullarıninkiyle aynı muhteşem mavi renk olabilirdi ama bana döndüklerinde safir kadar soğuk ve serttiler.

"Anlamamı beklemiyorum," dedi. "Ama oğlumdan uzak durmamı bekliyorum."

Her iki elimi birden kaldırarak kanepenin kenarına tünedim. "Bu hiç sorun değil, inanın. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Bir gülümseme daha, bu da en az sonuncusu kadar gergindi. "Öyleyse anlaştık," dediğinde işimizin bittiğini umdum, böylece Isabel'i otelinde bulup ona bu Çılgın Kraliçe hakkında her şeyi anlatabilirdim ama sonra Kraliçe bir kez tekrar Glynnis'e bir işaret verdi.

"Elbette bu hikâyeyi olabildiğince çabuk unutturmalıyız," deyince Glynnis tekrar bir adım öne çıkarak onayladı.

"İşte burada Miles devreye giriyor," dedi.

Miles'a bakmak için kanepede döndüğümde artık pencereye arkasını dönmüştü ve benim olduğum tarafa hiç bakmıyordu.

"Dün gece o da oradaydı, bu yüzden orada Sebastian'la değil, onunla olduğunu belirtmek kolay bir şey."

Arkamı dönüp ayaklarımı çaprazlayarak, "Ah," dedim. "Evet. Şey, bu doğru, yani..."

"İnsanlar ikiniz çıktığını fark edince, Sebastian'la yaşanan tüm bu karışıklık mazi olacak," diye devam etti Glynnis sırtarak.

"Çıkmak mı?" Kelimenin ciyaklama gibi çıkmasını istememiştim ama öyle oldu, muhtemelen ağzım ya da beynim böyle bir fikri düşünmeyi reddettiği içindi.

Glynnis parmaklarıyla fiske atarak, "Sadece göstermelik olarak tabii ki," dedi. "İkinizin birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı, sağda solda birkaç imayla hikâyeyi tekrar kontrolümüz altına alacağız."

Bir kez daha Miles'a dönüp itiraz etmesini bekledim ama o ellerini önünde kenetlemiş, hâlâ dümdüz karşıya bakıyordu. Durumu zaten bildiğini fark ettim.

Onunla çoktan konuşmuşlardı ve o da... *kabul mü etmişti?*

"Bu delilik," dedim. "Buradaki herkesin nadir bulunan havayı soluduğunu biliyorum ama gerçek dünyada kimse biriyle

çıkıyormuş gibi yapmaz. Yani, kamptaki arkadaşların senin tam bir ezik olduğunu düşünmesin diye sahte bir sevgili uyduruyorsan o ayrı ama...”

Şimdi elimi sıkma sırası annemdeydi ve Kraliçe bana bakmaya devam ederken kekeleyerek sustum.

“Beni çok memnun edecek,” dedi, “kolay bir çözüm bu. Eminim ki ablanı da memnun edecektir.”

Sözleri nazikti ama Ellie gözleriyle yalvardığında işte o zaman anladım.

Nişanı atmakla tehdit etmiyordu. *Yapabileceğinden* bile emin değildim. Alex yetişkin bir erkekti ve Seb’i her ne kadar karşısına çıkan tüm istekli aristokrat kadınlara itiyor olsalar da Kraliçe’nin Alex’in sevdiği kadınla evlendiğini anladığı belliydi.

Ama bir düşese hakaret edip Seb’le görüntülenince, kefaret ödemek zorunda kalacak kadar mahvolmuştum. İşleri Ellie için daha da zorlaştırmak istemiyorsam buna razı olacaktım.

Annemle babam da durumu anlamış görünüyordu.

Annem yavaşça, “Sadece birkaç fotoğraf hayatım,” dedi, bamsa diğer yanımda içini çekti.

Alçak bir sesle, “Dediğim gibi, trene atla ya da raylarda ezil,” diye mırıldandı.

Ellie beni izliyordu, parmak boğumları bembeyazdı ve gözlerinin altındaki mor gölgeleri, yanaklarındaki çukurları görebiliyordum. Girdiği bu dünyayla ilgili hiçbir şey anlayamayabilirdim ama o burada olmak istiyordu.

Birkaç fotoğraf.

Hoşlanmadığım, benden *ya da* ailemden de hoşlanmayan bir çocukla sevgiliymiş gibi yapmak.

Tam olarak hoş bir şey değildi ama dünyanın en zor şeyi de değildi. Bittiğindeyse Ellie prensesliğe giden yolda mutlu ve güvende olurdu, ben de tüm bunları –*her şeyi*– arkamda bırakabilirdim.

“Tamam,” dedim. “Olur. Yalandan sevgili olalım.”

Arkamda Miles’in yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordum.

Annem birileriyle çıkmama müsaade ettiğine karar verdiğinden beri pek çok randevuya çıkmıştım (babam rock yıldızı geçmiş çok çapkın olduğu için birileriyle çıkmaya başladığımızda söz sahibi olmayı hak etmediğini söyledi ve annem de dahil hiçbirimiz bununla ilgili daha fazla soru sormak istemedik).

İlk randevum Perdido'nun hemen dışındaki açık hava alışveriş merkezindeydi. Matt Rivera'yla ve Matt'in yedi arkadaşıyla dışarı çıkmıştım, ha bir de Isabel'le, bu yüzden bunun bir randevu sayıldığından *pek de* emin değildim. Ama kesinlikle randevuymuş gibi düşünmüştüm, çeşmeye atmam için bana bozuk para verirken elini benimkine sürttüğü yaklaşık üç saniye günlüğüme çok fazla mürekkep harcatmıştı. Sonra Daniel Funderburke'le film izledim, Heath Levy'yle yedinci sınıf dansına gittim, Aidan Beck'le tüm yazı çeşitli otoparklarda takılarak geçirdim. Bir de Emily Gould'la o zamanlar randevu olduğunu düşünmediğim ama şimdi düşününce randevu gibi gelen bir şey yaşamıştım.

Sonra da elbette Michael. Michael'la bir sürü randevuya çıkmıştım. Okul dansları, filmler, arabayla amaçsızca dolaşmalar...

Demem o ki, randevu işlerine epey hâkim olduğumu düşünüyordum ama bu? Bu benim ilk sahte randevumdu ve şimdiden iyi gitmeyeceğini söyleyebilirdim.

Birincisi, saat *erkendi*. Resmen sabahın körüydü. Yalnızca balık tutmaya giden veya amfetamin bağımlılığının pençesinde olan insanların uyanık olduğu saatlerdi. Glynnis'i çakıllı avluda takip ederken adımlarımız sakın sabah havasında yüksek ve gürültülüydü, güneşe karşı gözlerimi kısarak gölge yaptım.

"İnsan bu saatte inandırıcı derecede romantik olur mu?" diye Glynnis'e seslendim, omzunun üzerinden bana sırtıttı.

"Kraliyet ailesi ilk buluşmada her zaman biner," dedi, "fotoğrafçılar işte o zaman ortaya çıkar."

Öyle ani durdum ki taşlar spor ayakkabılarımın etrafından sağa sola fırladı. "Binmek mi?" diye tekrarladım. "Lütfen bana

bisikleti kastettiğini söyle, atları değil. En son baktığımda bisikletler ısırmıyordu.”

Glynnis başını iki yana sallayarak yalnızca güldü. Koyu kızıl saçları gün ışığında parladı. “Hiç bu kadar komik olacağını düşünmemiştim Daisy!”

“Çok ciddiym,” dedim yürümeye devam ederken. Glynnis’in Fitbit takmaması gerçekten utanç vericiydi çünkü her gün muhtemelen binlerce adım atıyordu.

İç çekerek, onu ahırlar olduğunu fark ettiğim yere doğru takip ettim. Ağır taş ve kayrak çatılı bina çok gösterişli olduğu için olduğu için burayı insanların yaşadığı bir yer sanmışım, atların değil.

An itibariyle binmemin beklendiği atların.

Güneşten çıkıp loş, çimen kokulu ahıra girerken, “Sizin atlarla olayınız ne?” diye sordum.

“Onlarla akrabayız,” dedi Miles, gözlerim onun ahırlardan birinin yanında durduğunu görecektik kadar içeriye alışmıştı. “Çenelerimiz bu yüzden böyle görünüyor.”

Neredeyse kahkaha atacaktım çünkü kemik yapısı tanrıları tarafından kutsanmamış olsaydı, bir de ondan nefret etmeseydim iyi bir şaka olabilirdi. Ama kutsanmıştı ve ondan nefret ediyordum, bu yüzden gülmedim.

Elleri ceplerinde bize doğru yürüdü ve kısmen normal giysiler giydiği için rahatlardım; beyaz bir tişört, kot pantolon ve bir çift kahverengi deri çizme. O süper dar beyaz pantolonları ve kadife ceketleri giymek zorunda olsaydık, Kraliçe’nin düğünü iptal etmesine ve ailemi utandırmasına izin verirdim. Hiçbir şey o pantolonun içindeki kışımın magazin dergilerine kapak olacak fotoğraflara değmezdi.

Kot pantolon ve Glynnis’in benim için seçtiği tişörtlerden birini giyiyordum, Ellie’nin giyeceği bir şeye benzeyen avcı yeşili bir bluzdu. Ben de çizme giymiştim ama itiraf etmeliyim ki Miles’inkinden çok daha sevimlilerdi. Baldırlarımı kaplayan deri o kadar yumuşaktı ki bütün sabah kendi bacağımı okşama dürtüsüne direnmek zorunda kalmışım.

Ben, sahte sevgilim ve her şeyi ayarlayan kadın; bir anlığına hepimiz orada dikildik.

Sonra Glynnis ikimize birden gülümseyerek ellerini çırpı. “Bu çocuk oyuncacı,” dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Miles’a bakma riskini aldım ama gülümse-miyordu bile. Daha çok sıkılmış görünüyordu, sanırım Dr. Seuss gibi konuşan insanlara alışmıştı. Kulüpte uzata uzata “yaaa” di-yen kızı hatırladım.

Ama sonra, Miles’ın sevimli davranarak uzay-zaman süre-kliliğini bir saniyeliğine nasıl kırdığını da hatırladım. O kadar tu-haftı ki bu düşüncüyü tekrar kafamdan uzaklaştırdım. Muhteme-len halüsinasyon görmüştüm. Isa için o kadar endişelenmişim ki beynim yanmıştı, olan bu olmalıydı.

Ayrıca arabada tam bir pislikti ve bu, herhangi bir sevimliliği ve olası bir bağı ortadan kaldırıyordu.

“İkinizin tek yapması gereken parkın etrafında bir iki tur atmak, birbirinize gülümsemeye, ara sıra gülmeye falan dikkat etmek...”

“İngilizlerin ilişkideki üçüncü seviyesi,” diye mırıldandığım-da bunun Miles’ta bir tepki *yaratmasına* şaşırdım. Tam olarak gülmemişti ama öksürükle kapattığı bir boğulma sesi çıkardı, Glynnis ikimize bakıp durdu. Kaşları bu sabah özellikle gergin-di, belki de bu onun için sandığımdan daha önemliydi. Bunlar oldukça ciddi kaşlardı.

“Fotoğrafçılar birkaç fotoğraf çekecek, geçen gece Seb’in ku-lübünden ikinizin fotoğraflarını bulabilir miyiz bakacağız, sonra da bitti gitti, her şey tamam!”

Bir elimi kalçama yerleştirerek “Bu kadar mı?” diye sordum. “Bizim at sürüp gülümsediğimizi gördüklerinde bütün ülke bir anlığına ‘Sebaisy’ etiketini kullandığını unutacak mı?”

Miles yüzünü buruşturarak, “Kulağa deri hastalığı gibi geli-yor,” dedi, sonra kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı. “O za-man bizim de mi etiketimiz olacak?”

“‘Maisy’ ya da hiç,” diye cevapladığımda bu sefer gerçekten gülümsedi. Dişleri falan göründü.

Bu canını acıtmış olmalıydı ama hoş görünüyordu.

Sonra Glynnis kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı. “Diles’e karar vermiştik ama ‘Maisy’ daha iyi, bir saniye.”

Ekranında bir şeyler yazarken tekrar Miles’a baktım ve gözlerimiz buluştu. Tıpkı kulüpte olduğu gibi, aramızda bir... uyum vardı. Bir cadı tarafından gerçek bir oğlan olarak yaşamak üzere lanetlenen bir çaydanlık örtüsü olmadığına tam olarak ikna olmadığım bir erkekten geldiğini düşünürsek, oldukça garip gelen ufak bir anlayış anıydı.

Glynnis telefonunu hoş, küçük Chanel ceketinin cebine koyarak muzaffer bir edayla, “Tamamdır!” dedi. “İşimize dönelim mi?”

Atların ahırlarında kışneyip dolaşarak at gibi davrandıklarını duyabiliyordum. Daha önce hiç ata binmediğimi söylemek için şimdi iyi bir an gibi görünüyordu ama amacımdan biraz saptım.

“Bunu neden zaten orada olan fotoğrafçılar için yapıyoruz?” diye sordum. “Onları arayamaz mıyız? Hollywood’da öyle yapmıyorlar mı? Öğle yemeğine gidebilir, orada fotoğraf çekmelerini sağlayabiliriz. Öğle yemeğinde kalıcı sakatlama için çok daha az olasılık var. Yüzünle o şeyi yapmazsan tabii,” diye ekledim Miles’a. “Eğer yüzünle o şeyi yaparsan seni sakatlama sorumluluğunu üstlenemem.”

Miles tam da o şeyi yaparak, “Neymiş yüzümdeki şey?” diye sordu. Çenesini kaldırıp sıkması, onu bazı köylülere eziyet etmek üzereymiş gibi gösteriyordu. Onu işaret ettim.

“O şey.”

Miles bana gözlerini dikerek biraz daha yaklaştı. “Yüzüm öyle görünüyor.”

“Ne yazık,” dediğimde Glynnis tekrar ellerini çırpı.

“Pekâlâ!” diye şakıdı. “Ne kadar erken başlarsak, o kadar çabuk biter.”

Beni bir bölmeye götürürken ekledi, "Bu kadar hassas bir konuda, diğer türlü olmasındansa fotoğrafçıların bize gelmesi en iyisi. İşler bu şekilde çok daha... inandırıcı görünüyor. Ve bu durumun ne kadar hassas olduğu düşünülürse, inandırıcılık bizim dostumuz."

"Tamam ama atlar benim dostum değil," dedim.

Glynnis güldü ve sonunda Livingston adında gri bir kısırağın sırtına bindim. Dişi bir at için garip bir isimdi ama beni duyar da sırtından atmaya karar verir diye bunu belirtmek istemedim.

Miles elbette devasa siyah bir aygıra bindi ve sadece birkaç dakika içinde ikimiz sarayın arkasındaki Holyrood Park'ta, tampon reklamındaki âşık insanlar gibi at binmeye başladık.

Bu çok saçmaydı.

Ama burası aynı zamanda çok güzeldi. Altımda yüzlerce kiloluk bir hayvanın olmasının ne kadar korkutucu olduğunu görmezden gelirimse bunu kabul edebilirdim. Gökyüzü masmaviydi ve neredeyse hiç bulut yoktu; park ise yeşil ve güzeldi, koşu yapan birkaç kişi ve delicesine sevimli küçük, beyaz bir köpeği gezdiren bir kız dışında neredeyse boştu.

Bir de fotoğrafçılar vardı tabii. Onları parkın kenarında gördüm; kazaklar, bol kot pantolonlar ve spor ayakkabılarla neredeyse birbirinin aynısı görünen üç adamdı.

Onları aklımdan uzaklaştırmak için kendimi Miles'a gülümsemeye zorlayarak, "O zaman, bu senin ilk normal buluşman mı?" dedim.

Eyerde benden çok daha rahat oturuyordu, dizginler ellerinde gevşekçe dururken ben kendiminkini o kadar sıkı tutuyordum ki eklemlerim bembeyaz olmuştu.

"Seni odana geri götürmemi, yarışı ve geçen geceki kulübü sayarsak, bu aslında dördüncü buluşmamız," dedi ve eyerde daha dik oturdum.

"Onları sayıyorsak, sen şimdiye kadarki hemen hemen en kötü sevgilisin."

“Bunu ilk kez duymuyorum,” dediğinde ona bakmak için başımı çevirdim.

“Daha önce sevgilin mi vardı?” diye sordum. “Hem de bir insan kız?”

Miles başıyla onaylayarak dizginlerini bir elinden diğerine geçirdi. “Bunu beşinci buluşmamıza saklayalım, olur mu?”

Atı biraz ileri gidince ben de onu yakalamak için atıma topuklarımla hafifçe dokundum. Atım onu yakaladığında rahatladım ve Miles’ın yanına giderken o kameraların sallanmalarımı yakalayabileceğini düşünmemeye çalıştım.

“Beşincisi mi olacak?” diye sordum. “Sadece bunu... yapıp bitiremez miyiz?”

Miles bana baktı, koyu sarı saçları alnına düşüyordu ve gözleri bu sabah özellikle yemyeşildi. Belki de Glynnis en yakışıklı hâlinde görünmesi için parkı seçmişti. Kim bilir?

Fotoğrafçılar için genişçe gülümseyerek, “Birlikte baloya gitmemizi isteyeceklerini sanıyorum,” dedi.

Ona aynı şekilde gülümseyip başımı eğerek, “Balo mu?” diye tekrar ettim. Harika bir iş çıkarmıştım ve en azından bir tane ön sayfada yer alsa iyi olurdu. Dişlerimi yıllardır bu kadar çok göstermemiştim.

Elleriyle bir saniyeliğine elimi tutmak için uzanırken küçük bir kıkırdamayla, “Yarıdan sonraki gün kuzeye gidiyoruz,” diye yanıtladı. “Baird Evi’ne. Eleanor ve Alex için bir balo verilecek ve Glynnis bunu bize orada yaptırmazsa, bu eyeri yerim.”

Saçlarımı omuzlarıma atarak, “Ooo, boğulabilirsin, izlemesi çok eğlenceli olur!” dedim.

Bir kez daha güldü, şu an gözlerinde samimi bir sıcaklık olduğuna yemin ederdim. Neredeyse daha önce böyle bir şey yaptı mı diye merak etmişim.

Sağımdan ani, telaşlı bir havlama sesi geldi. Dönüp baktığımda daha önce gördüğüm o sevimli, küçük beyaz köpeğin parkın karşısından, tam önümüzdeki patikadan geçen bir kuş sürüsüne doğru kana susamış gibi son sürat koştuğunu gördüm.

Hiç tehditkâr bir köpek değildi ama Livingston böyle düşünmüyordu. Aniden, önceden nazik ve aşırı rahat olan atım titreyerek toynaklarıyla yeri dövdü. Köpek gittikçe yaklaşırken atım tamamen aklını yitirdi ve panik içinde kişneyip ön toynaklarını havaya kaldırdı.

Çığlık atarak paniğe kapıldım ve dizginleri tutmak yerine parmaklarımı yelesine gömerek sımsıkı tutundum. Tüm dünyam panik hâlinde bir havlama, kişneme ve kendi tiz çığlıklarından oluşan bir bulanıklık hâline geldi, gelecekteki manşetleri şöyle hayal ediyordum, **MÜSTAKBEL PRENSESİN KIZ KARDEŞİ, SAHTE RANDEVUDAKİ AT KAZASINDA ÖLDÜ!**

Sonra Livingston toynaklarını yere indirdi, hâlâ titreyip dövünüyordu. Uzun parmaklı bir elin uzanıp dizginlerini tuttuğunu gördüm.

Miles.

Atı benimkinin hemen yanındaydı, Livingston'ı kontrol altına almaya çalışırken dizlerimiz birbirine çarpıyordu. Atın yelesini ölümüne tutmayı bırakmayı başardım, ellerim beceriksizce dizginlere, eyere, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu.

Hemen bu attan inmek istiyordum.

Bir anda *sahiden* indim.

Güçlü bir kol belime sarıldı ve Miles'ın atına çekildim, sırtım acıyla eyere çarpıyordu.

Şaşırarak ona baktım, ellerim omuzlarına indi. Resmen onun önünde oturuyordum, eyerin çıkıntısı kalçama batıyordu ve lanet olsun, *beni az önce atımdan çekip kendi atına mı almıştı o?*

Almıştı.

Tam bir ileri seviye aşk romanı sahnesiydi ve bununla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Miles'ın bir kolu hâlâ bana dolanmıştı, eliyle kendi atının dizginlerini tuttu ve sonra Livingston'ın dizginlerini almak için eğildi.

Sanki büyük bir korsan manevrası yapmamış gibi, "İyisin,

değil mi?" diye sorduğunda sadece başımı sallayarak onaylayabildim.

Sanırım bu onun için yeterliydi çünkü iki atı da çevirip bizi saray ahırlarına doğru götürdü.

Hâlâ omuzlarına tutunuyordum –yapışmıştım aslında– ve arkasındaki fotoğrafçıları görebiliyordum. Kollarımı ona sarmış, Miles'ın atının önüne tünemiş hâlimi ardı ardına çekerken deklanşör seslerini neredeyse duyabiliyordum.

Çenesine bakarak, oradaki küçük altın renkli sakal parıltılarını inceledim ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Kalbim hâlâ Livingston'ın çılgınlığı yüzünden küt küt atıyordu ama dürüst olmam gerekirse, bundan biraz daha fazlası olabilirdi.

Sonunda, "Glynnis sevinçten havalara uçacak," dediğimde Miles gülmeye yakın bir ses çıkardı.

"Biri bitti," diye mırıldandı, ilk –ya da dördüncü– buluşmaya göre, bunun kesinlikle hatırlanmaya değer olduğunu kabul etmek zorundaydım.

25. Bölüm

“KİMSE BİR ŞEY VURMAMI İSTEMEYECEK, DEĞİL Mİ?” diye sordum muhtemelen üçüncü defa.

Arabanın arka koltuğunda karşımda oturan El iç çekerek ayak bileklerini çaprazladı. Araba Holyrood Sarayı’ndan ayrıldığından ve bizi kuzeye, Highlands’e götürdüğünden beri, Ellie bana İç Çekiş, Yan Bakış ve *ufacık* bir Çene Eğiş hareketi yapıyordu.

Onun için bir erkekle sevgiliymişim gibi yaptığım düşünülürse bunların hepsi saçmaydı, bu yüzden bana biraz daha az sinirlenmiş olabileceğini sanırdınız. Özellikle de haklı olduğum için; Miles’in beni 19. yüzyılda geçen bir aşk romanındaymışız gibi atına bindirdiği fotoğraflar gerçekten çok iyi olmuştu. O çekimin en az beş farklı açısını görmüştüm ve ben bile romantik görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldım. Olabilecek en sahte şeydi ama yine de romantikti.

“Ateş etmek yok Daisy,” diye beni temin etti Alex, El’in dizine hafifçe vurarak. “Sezon ağustosa kadar başlamaz ve ben bile bu kuralı bozamam.”

Azıcık öne eğilerek “Bozarsan ne olur?” diye sordum. “Seni tutuklayabilirler mi? Yoksa bir tür kraliyet dokunulmazlığı mı var? Eğer...”

“Daisy!” diye patladı El aniden, bana bakmak için başını çe-

virdi. "Bu dört saatlik bir yolculuk, yol boyunca saçma sorular soracaksan aklımı kaçıırırım bak."

Ellerimi kaldırarak tekrar koltuğuma yaslandım. "Üzgünüm," diye mırıldandığımda Alex bir bana, bir de ablama bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Büyürken Seb ve Flora'yla bu tür küçük kavgalar yaşamış olmalıydı ve ona soru sormamam gerektiğini hatırlamadan önce neredeyse bunu soracaktım. El'in tek istediği tüm bunlara ilgi göstermemdi ve ilgi gösterince de sessiz olmamı istiyordu.

Her zamanki gibi.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse biraz arkadaşça sohbet etmenin oluşan gerginliğin bir kısmını gidermeye yardımcı olacağını düşünmüştüm. "Sarayın" planına uymanın Ellie'yi mutlu edeceğini düşünmüştüm ama belli ki bu yeterli değildi, onunla bu konuda bir tartışmaya girme dürtüsüne karşı koymam gerekiyordu. Sadece... onun için Winchester Gizem Evi'nden vazgeçmiştim, Key Con'dan vazgeçmiştim, At Olayı'ndan sonra kişisel itibarımdan vazgeçmiştim ve o *hâlâ* bir şekilde her şey benim suçumuş gibi davranıyordu.

Ama Alex'in önünden kavga etmek kötü olurdu, bu yüzden doğru olanı yapmaya karar verdim.

Yanımdaki koltukta duran omuz çantamı kendime çektim, parmaklarımın altındaki derinin yumuşaklığı *hâlâ* hoşuma gidiyordu. Bu Glynnis'in işlerinden biriydi, fotoğrafçıların ortalıkta olması ihtimaline karşı rüküş sırt çantamı taşımaktan vazgeçip daha güzel bir şey almam gerektiğini söylemişti. Prensip olarak itiraz etmek istemişim ama sonra bana bu güzel, esnek ve pahalı çantayı vermişti, üzeri muhteşem yeşil-mor bir ekoseyle kaplıydı ve önüne devedikenini amblemi işlenmişti. Dostum, bayılmışım.

Çantamdan *Bir Kadının Portresi*'ni çıkardığımda Alex elimdeki kitaba başını sallayarak gülümsedi. "Henry James mi? Beğendim."

Bu yaz okuması içindi ve ejderhâlârla ilgili bir şeyler okumayı tercih ederdim ama karşılığında Alex'e gülümseyerek kitabı ona doğru salladım.

"Bilirsin, Winters ailesi olarak her zaman kendimizi yükseltmenin yollarını ararız."

"Bu da ne demek oluyor?" Ellie şimdi koltuğunda dikilmişti, saçları omzuna dökülüyordu. Saçları o kadar gergindi ki üstünde taş kırabilirdiniz.

El'e, "Şaka yapıyordum," diye karşılık verdim, Alex'in kendini kız kardeş kavgasına hazırladığını hissedebiliyordum. Ama o doğuştan diplomattı, bunun onun için kullanışlı bir yetenek olduğunu tahmin ettim çünkü boğazını temizleyip, "Eleanor sana gittiğimiz yerle ilgili bir şey anlattı mı Daisy?" dedi.

Bir elimi sallayarak "Kuzeyde," diye yanıtladım. "İç bölgeler. Dağlar. İskoç etekleri. Özel inekler."

El hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu ama ağzının bir köşesi havaya kalktı, Alex ise kıkırdadı. "Bunlar önemli kısımlar, evet. Ama gideceğimiz ev ailemiz için oldukça özel, daha çok *bizim* olduğu için."

Kitabımı indirerek ona kaşlarımı kaldırdım. "Holyrood Sarayı'nın aksine, değil mi?"

Alex başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Holyrood ve Edinburgh Kalesi gibi yerler İskoçya halkına aittir. Elbette orada yaşıyoruz ama biz sadece vekilharçlarız. Baird Evi özel bir mülktür. Büyük büyükbabam Alexander onu otuzlu yıllarda geri aldı, böylece ailesi gidip normal insanlar gibi hissedebilecekleri bir yerde inzivaya çekilebilecekti."

Pat diye, "Petit Trianon," dediğimde kaşlarını kaldırma sırası Alex'teydi.

Ellie bana doğru baktığında omzumu silktim. "Marie Antoinette döneminden geçmiştim," diye açıkladım. "'Pasta yesinler' kısmıyla değil –bu arada böyle bir şey söylememişti bile–sadece... şey, yaşananların tarihiyle ilgilendim. Petit Trianon, Marie'nin Versailles yakınlarında kullandığı küçük bir evdi, orada sıradan bir insanmış gibi davranabiliyordu. Keçileri sağıyor, koyunları besliyor, köylülerin yaptığını düşündüğü ne varsa yapıyordu."

Alex kahkahaya boğularak, bunu şimdiye kadar duyduğum

en sahte öksürüğe dönüştürdü. “Pekâlâ, evet ama şundan emin olabilirsin ki oraya köylü numarası yapmak için gitmiyoruz.”

“Etek giyiyor musun?” diye karşılık verdiğimde Alex başıyla onayladı.

“Giymesek Kuzey İskoçya’ya girmemize izin vermezlerdi.”

Omzumu silkerek “O hâlde sanırım yeterli,” dediğimde Alex bana gülümsedi. Ondan ya da El’den o kadar sık görmediğim türden gerçek bir gülümsemeydi ve güzeldi. Tüm bu tuhaf kralliyet zırvaları yokken, Alex’in ablamı mutlu eden ve benden hoşlanıyor gibi görünen iyi bir adam olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Araba kuzeye doğru gitmeye devam ediyordu, kitabımı okumaya çalışsam da manzara değişirken pencereden dışarıyı seyretmekten kendimi alamadım. Yolculuğun ilk kısmı için her şey oldukça normaldi. Otoyollar, yol işaretleri, fast food dükkânları. Ama sonunda inişli çıkışlı tepeler yükselip sarplaştı. Daha yüksek dağların doruklarında kar bile vardı ve çok geçmeden burnumu neredeyse cama yapıştırdım. İşte beklediğim İskoçya buydu. Daha önce ziyaret ettiğimizde sadece şehirlere gitmiştik. Edinburgh, Glasgow... Gerçek İskoçya’yı hiç görmemiştim.

Çok geçmeden araba yavaşlayıp uzun, çakıllı bir araç yolunda sarsıldı ve köşeyi döndüğümüzde bir ev görüş alanımıza girdi.

Araba durduğunda önümdeki evi inceledim. Alex’in özel mülk olduğunu söylediğini biliyordum ama yine de bu kadar... yuva gibi bir şey beklemiyordum.

Bu elbette normal bir ev olduğunu anlamına gelmiyordu. Kocamandı, kırmızı kiremitleri ve çakıllı araç yolu falan vardı ama Sherbourne Kalesi veya Holyrood kadar görkemli değildi, Edinburgh’dayken kaldığımız büyük otel kadar bile gözalcı değildi. Kuzey İskoçya’da gizlenmiş olan bu ev, diğer yerlerden çok daha izole gibiydi.

Buraya geldiğimden beri ilk kez biraz nefes alabildiğimi hissettim ve derin bir nefes aldım. Evet, ihtiyacım olan tam da buydu. *Hepimizin* ihtiyacı olan şey. Daha az korkutucu bir ortamda ve dikkat dağıtıcı bir şey olmadan birbirimizi tanıma fırsatı.

Arabadan çıktığımda diğer Land Rover'ların park ettiğini gördüm, Kraliyet Belalıları çakıl taşlı araç yoluna dökülüyorlardı.

Pekâlâ, birkaç dikkat dağıtıcı vardı.

Kitapçıyla kulüpten beri Kraliyet Belalıları'nı görmemiştim, Seb ve kankaları eve doğru ilerlerken devamlı birbirlerinin omuzlarına vuruyorlardı.

Miles biraz arkada kalıp bana doğru baktı.

Burada da rol yapmamız gerekip gerekmediğini merak ederek ben de ona baktım. Üzerine çok düşünmemeye çalışsam da bu haftanın sonunda balo olduğunu biliyordum ama bunun el ele tutuşup bir şeyler yapmamız gerektiği anlamına gelmediğinden emindim.

Miles diğerlerini takip edip içeri girince rahatladım, tam ben de eve gidecekken başka bir araç geldi. Bu araba oğlanları bırakan Land Rover'lardan daha güzel ve şıktı. Annem ve babamın gelmediğini biliyordum –baloya gelmeden önce Edinburgh'da birkaç gün daha geçireceklerdi– ama yine de arka koltuktan çıkan kızlara kendimi hazırlamamıştım.

Onlar, şüphesiz, hayatımda gördüğüm en güzel insanlardı.

Biri koyu saçları parlak bir çarşaf gibi omuzlarına dökülen uzun bir kızdı, muhteşem deri çantasını kaldırırken güneş gözlüğünü başının üstüne itmişti. Sadece kot pantolon, çizme ve bir kazak –pardon, *süveter*– giyiyordu ama o uzun bacaklar ve çabassız şıklığıyla bir yerlerde podyuma çıkabilirdi.

Diğer kız mı?

Prenses Flora'ydı.

Onu daha önce internette ve dergilerde görmüştüm elbette ama bu yine de beni gerçekte ne kadar güzel olduğuna hazırlamamıştı. Seb'in karşısında ne kadar afalladığımı düşünürsek şaşırmamalıydım ama yine de onun *bu kadar* güzel olduğunu bilmiyordum. Yanındaki kızdan daha kısa ve daha kıvrımlıydı, koyu altın rengi saçları omuzlarına anca geliyordu. Alex'i gördüğündeyse çantasını çakılların üstüne bıraktı ve pek de prenseslere yakışmayan bir çılgılık attı.

“Ali!” diye bağırarak kendini gülen ve ona sarılıp sallayan abisinin kollarına attı.

Ellie kollarını kavuşturmuş, yanımda duruyordu. Güneş gözlüğü yüz ifadesini okuyamayacağım kadar büyüktü ama vücut dili... katıydı? Rahatsızdı?

Alex, Flora’yı bıraktığında sebebini anladım.

Prenses benle ablama doğru düzgün bakmadı bile, sonra dönüp omzunun üstünden “Tam! Yağmur başlamadan içeri girelim!” diye seslendi.

Gökyüzü tamamen açıktı, neredeyse acı verecek kadar maviydi, sadece birkaç beyaz kabarık bulut süzülüyordu.

Flora ve “Tam” –bir anda onun, Kraliçe’nin Seb’e yamamaya çok hevesli olduğu Leydi Tamsin olduğunu fark ettim– yanımdan süzülür gibi geçip eve girdi, gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde El’e baktım.

“Aman Tanrım, bizi resmen görmezden geldi.”

Ellie, “Daisy,” dedi ama kızların evde gözden kaybolduğu yeri gösterdim.

“Neler olduğunu anlayacak kadar Jane Austen okumadın mı?” diye sordum. “Sana hep böyle mi davranıyor?”

Alex öne çıkıp elini Ellie’nin beline dolayarak “Flora huysuz olabilir,” dedi. “Ama alışacak.”

Hâlâ güneş gözlüğünü takıyor olsa da, Alex onu evin taş basamaklarına doğru yönlendirmeden önce El’in bir an bana baktığını hissettim.

Şoförler valizlerimizi arabadan çıkarmaya başlarken orada durdum. Seb bir ayaklı felaketti, Kraliçe çocuklarını siyasi evliliklere yönlendiren gerçek bir buz kraliçesiydi ve Flora tam bir kaltaktı. Ellie’nin bana bu aile hakkında söylemediği başka ne vardı?

Otuz dakika sonra Sherbourne’daki odamdan hiç de farklı olmayan aşırı süslü, eski eşyalarla dolu ve buz gibi bir odaya tıklıdım. Eh, bir de tamamen ekoseli. Yatak örtüm kareliydi, gölgelik

kareliydi, halının bile soluk ekose deseni var gibi görünüyordu ve her gece burada uyuyup migrenim *tutmazsa*, bunu bir zafer sayacaktım.

Birkaç dakika içinde çaya inmem gerekiyordu ama inmeden önce yapmam gereken başka bir şey vardı.

Yatağa atlayarak dizüstü bilgisayarımı çıkarıp Skype'ı açtım.

Birkaç saniye sonra Isabel'in yüzü ekranda belirlediğinde rahatlayarak iç çektim.

"İşte buradasın!"

İsa buradayken olanlardan dolayı bana kızgın olabileceğinden endişelenmiyordum ama bir parçam İskoçya'dan (dolayısıyla da benden) biraz uzaklaşmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Geçen hafta eve dönmek için oldukça hevesli görünüyordu.

Ama hayır, odasında gülümseyip yatağının yanında yerde oturuyordu. Çarşaflarının kenarlarını görebiliyordum, her tarafında küçük sarı çiçekler olan parlak pembe bir kumaşlandı. "Yetişkinlere göre olan her şey çok sıkıcı" olduğu için onları Target'taki çocuk reyonundan almıştı.

Bir yudum almak için diyet kolasını kaldırırken, "Başka nerede olabilirdim ki?" diye sordu.

"Bilmem. Kraliyetle ilgili her şeyden uzakta mesela? Gezinin pek de umduğun gibi olmadığını biliyorum."

İçini çekerek gür koyu renk saçlarını yüzünden geriye itti. "Gerçekten eğlenceli ve heyecan verici olacağını düşünmüştüm ama bunun yerine sadece sıkıntılıydı. Korumalar, fotoğrafçılar ve tabii ki Sebastian."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, o kadarını anladım."

İsa omzunu silkerek yatağının yanına yaslandı. "Garipti. Olması gerektiğini düşündüğü gibi davrandığını hissettim, gerçekten olduğu kişi gibi değil, anladın mı?"

Anlıyordum. Ellie de ara sıra aynı şeyi yapmaya başlamıştı. Yarışta insanlarla nasıl konuştuğunu, o sahte parlak gülümsemesini, ne zaman birini dinlese başını eğdiğini, Alex'in çok kez

yaptığını gördüğüm o gergin yüz ifadesini nasıl yaptığını hatırladım.

İsa'ya başımı sallayıp, "Hepsi bir garip," dedim.

"Miles bile mi?" diye yanıtladı, bana sırtırken bir yanağında gamze belirmişti.

İç çekerek "Fotoğrafları gördün tabii," dedim, uzanıp sanki gerçekten kafama vuruyormuş gibi bilgisayar ekranına hafifçe dokundu.

"Bana söylemediğine inanamıyorum!" dediğinde bir anlığına tereddüt ettim. İsa'ya bunun gerçek olmadığını söyleyecek miydim? Seb'le kulübüne gittiği gece yaşananlar yüzünden olduğunu?

Söylemek isterdim ama Isabel'in endişelenmesini istemiyordum ve işin doğrusu, biraz utanıyordum. Daha birkaç haftadır buradaydım ama şimdiden "sarayı" memnun etmek için sahte bir ilişki yaşıyordum. Bu pek... mükemmel görünmüyordu.

Omuz silktim. "Büyütülecek bir şey değil, sadece yaz kaçmağı." Sonra hemen konuyu değiştirmem gerektiği için, "Ben'le ilgili bir şey var mı?" diye sordum.

"Öf, onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdandı, bir noktada kesinlikle bu konulara daha fazla girmemiz gerekecek olsa da, şimdilik onu aramamın başka bir nedeni vardı.

"Tamam, o kraliyet bloglarına bakmaktan çekinmiyorsan bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Ooo, keşif mi?" diye sordu Isabel, koyu renk gözleri fal taşı gibi açılırken. "Varım."

Sesimi alçaltarak, "Prenses Flora burada," dedim, "o... benden ya da Ellie'den pek haz etmiyor. Onun hakkında bir şeyler araştırırken yakalanmak istemiyorum, o yüzden acaba sen..."

"Nasıl biri olduğunu öğrenip güvenli e-postalar aracılığıyla rapor mu vereyim?" diye bitirdiğinde güldüm.

"Sakin ol Jason Bourne," diye cevapladım. "Yalnızca... neler bulabileceğine bir bak ve bana mail at. Senin fikirlerini de istiyorum, sadece bir sürü link değil."

İsa bana ufak bir selam vererek, "Tamamdır," dedi. "İşimi bitirdiğimde ziyaretine *fazlasıyla* hazır olacaksın."

Güldüm ve çevrimdışı olduk, ben de bavullarımı açmaya geri döndüm. Tabii ki yarım saat içinde İsa, bana Flora'yla ilgili her şeyin bir özetini gönderdi.

Gerçekten, beklediğimden çok da farklı değildi. Tıpkı Seb gibi biraz çılgın olabilirdi ama Seb'in *aksine*, skandalları magazin dergilerinde yerini almıştı. Ayrıca okuldan da yeni atılmıştı, belki de bu tavrını açıklıyordu. Ayrıca oldukça uzun bir eski sevgili listesi vardı.

Sonra İsa'nın keşfinin son satırına geldim:

Bilesin diye söylüyorum Dais, o eski sevgililerden biri kim dersin?
Miles.

İzini bulmak ünlü erkek kardeşlerinden daha zor olsa da, şu anda Skye Adası'ndaki seçkin bir kız okuluna devam eden İskoçyalı Prenses Flora hakkında epey konuşuluyor. Kaynaklara göre Flora, ailenin gerçek çılgın çocuğu, Edinburgh'da tuttuğu daireden çok uzak olmayan bir kafede onunla oturduğumda güldüğü bir unvan bu. (Sarayın isteği üzerine ismi verilmeyen) okuluna geri dönmeden önce tatil için eve geldi ve yazı "muhtemelen arkadaşlarıyla, sakın bir yerde" geçirmek için sabırsızlanıyor. Bana Skye'daki yalnızlığa çok alıştığını ve "kesinlikle ruhu güçlendiren bir şey" olduğunu söyledi.

Evet, Milan, New York ve Paris'te (ve Monako, Marakeş ve Zürih'teki kulüplerde) ön sıralarda görmeye alıştığımız kız, bir ev kuşuna dönüşüyor. "Örgü örmeye başladım bile!" diyerek gülüyor, ünlü büyükbabasından miras kalan olağanüstü açık kahverengi –hatta altın gibi desek?– gözlerini devirerek.

Flora'nın konuşmaya pek hevesli olmadığı bir konu ise, en büyük erkek kardeşi Alexander'ın Floridalı Bayan Eleanor Winters'la nişanlanması.

Üstelediğimde "Söylenecek pek bir şey yok," diyor. "Eleanor'la yalnızca birkaç kez görüştüm. Eminim çok güzel bir gelin olacak."

Sözleri nazik ancak insan Flora'nın abisinin Amerikalı (ve sıradan) müstakbel gelininden pek memnun olmadığı söylentilerinin doğru olup olmadığını merak ediyor.

Her neyse, Baird ailesine özel ekoseli şemsiyesinin -başka ne olacaktı?– üzerine hafif bir yaz yağmuru çiseleyen, yanında korumalarıyla kafeden ayrılan kişi daha kibar, daha samimi bir Prenses Flora,

*Editörün Notu: Bu görüşmeden iki hafta sonra Prenses Flora, okul yetkililerinin ısrarı üzerine Skye'daki yatılı okulundan aniden alındı. Okul ya da saray, bunun "özel bir mesele" olduğu ve Pren-

ses, müdürün oğlu ve yerel bir viski imalathanesinde çıkan yangınla ilgili dedikoduların “alçak ve asılsız” olduğu dışında yorum yapmadı.

(*Prattle*, “Prenses Flora: Samimi Bir Sohbet,” *Mayıs Sayısı*)

26. Bölüm

BALO SABAHI, İSKOÇYA'YA GELDİĞİMDEN BERİ HAVA açısından geçirdiğimiz en kötü gündü. Gökyüzü bulutlarla doluydu, yağmur pencerelerden sicim gibi aşağı iniyordu ve sanki her üç saniyede bir gök gürültüsü kopuyordu.

Açıkçası dışarısı biraz uğursuz görünüyordu.

Hepimiz yemek odasında oturmuş kahvaltı ediyorduk, Ellie buranın daha küçük ve özel yemek odası olduğunu söylese de yine de kocamandı ve masa en az elli kişiyi alırdı. Masa ağır meşedendi ve yer yer delinmişti, İskoç beylerinin burada oturup mesaj vermek için bıçaklarını masaya sapladıklarını hayal edebiliyordum. Ölü geyikler cam gibi gözlerle bize bakıyorlardı ve tabağımdaki yumurtalar pek çekici gelmiyordu.

Belki de yanında kömüre benzeyen bir topak olduğu içindi.

İğrenmemeye çalışarak topağı dürttüm.

"Domuz sosisi."

Başımı kaldırdığımda Miles'ın masada karşımdaki bir sandalyeye oturduğunu gördüm ve kucağına bir peçete sererken, tekrar onu ve Flora'yı düşündüm. Ona bu konuda hiçbir şey sormamıştım –bu gerçek kız arkadaşların yapacağı bir şeydi, sahte olanların değil– ama itiraf etmeliydim ki yine de... Tamam, meraklıyım demek fazla kaçabilirdi ama gerçekten neler olduğunu öğrenmek istiyordum.

Bunun yerine sosisi sordum.

“İçinde ne olduğu bilmek ister miyim peki?”

“Gerçekten istemezsin,” diye cevapladığında iç çekerek sosisi tabağımın kenarına ittim.

“Aaa, yapma ama Monters,” dedi Gilly kendi sosisini keserek. “Korkutma kızı. Sana iyi gelir.” Göz kırptı. “Göğsünü kıllandırır.”

“Hep de bunu istemiştım,” yanıtını verdiğimde Gilly güldü. Sherbet’in yanında oturuyordu. Spiffy ile Dons daha gelmemiştı, Alex’le Ellie ise masanın başında oturmuşlar, konuşurken başlarını birbirlerine yaklaştıırıp geri kalanlarımızı görmezden geliyorlardı.

Gilly tabağındaki domuz sosisini bitirdiğinde, “Pekâlâ,” dedi. “Flora.”

Masanın karşısındaki Miles aniden tostuyla ilgilenmeye başlamıştı. “Flora,” diye onayladı Sherbet.

Gilly, “En azından ortalığı canlandırır,” dedi. “Genellikle öyle yapar.”

Sherbet homurdandı. “Flora bir toplantıyı en son *canlandırdığında* çeşmenin içinde bir zırh vardı.”

Gilly derin bir iç çekti, bakışları çok uzaktaydı. “O benim atalarımın birinindi. Annemle babam ağlayacak sandım.”

Miles hâlâ büyük bir gayretle kahvaltısını yapıyordu, ona bakarak kızarmış ekmeğimden bir parça kabuk kopardım.

Ben, “Balo,” deyince kafasını mantarlarından kaldırmadan içini çekti. Sahiden, kim kahvaltıda mantar yedi ki?

“Balo,” diye onayladı ve hâlâ birbirleriyle sohbet eden Gilly ve Sherbet’e baktım. Acaba benimle Miles’ı, görünenin gerçek olmadığını biliyorlar mıydı yoksa onlar için de mi numara yapmamız gerekiyordu?

Riske girmeyerek, “Etek giyecek misin?” diye sordum.

Miles işte o zaman çatalını indirerek başını kaldırdı. “Giyeceğim, evet.”

Kızarmış ekmeğimi çiğneyerek başımı salladım. "Seninle dalga geçebilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim ki?" diye sordu ama kızmış ya da rahatsız olmuş görünmüyordu. Yalnızca... rahattı. Normaldi. Sonra boğazını temizleyip çatalını indirdi ve parmaklarını masa örtüsünün üzerinde birleştirdi.

"Dün gece geldiklerinde ailenle kısa bir süre konuşma şansım oldu," diye söze başlayınca omuzlarım dikleşti, hissettiğim tüm o belirsiz dostluk ortadan kalktı.

Annem ve babam dün gece balo için tam zamanında gelmişlerdi ama geldiklerinde ben çoktan odamdaydım. Elbette ikisi de selam vermek için uğramıştı ama Miles'la vakit geçirdiklerini bilmiyordum.

"Onlar... gerçekten çok hoş," diye devam etti Miles, şimdi koltuğunda kıpırdanarak tekrar tabağına bakıyordu. "Ve komikler," diye ekledi. "Ve..."

"Kızları için paparazzi çağıran insanlar değiller mi?" diyerek lafını tamamladım ve sonunda başını kaldırdı.

Miles, "Kesinlikle değiller," diye onayladığında beni biraz şaşırttı. Hepimizin ne kadar sıradan olduğunu belirterek bana uzun uzadıya bir savunma yapacağından emindim. Yani, kendisi gibi varlıklı bir beyefendinin ne düşünmesi *gerekiyordu*?

Bunun yerinde gözlerimin içine bakarak, "Özür dilerim. Yanılmışım. Hem de feci yanılmışım," dedi.

Gözlerimi kırparak ona baktım, o gece kulüpte aniden Seksi Miles'la karşılaştığımda hissettiğim gibi hissettim. Bu Pişman Miles'tı ve biraz kafa karıştırıcıydı, başımı sallayıp, "Önemli değil," diye mırıldanmam bir saniyemi aldı.

İçini çeken Miles çatalını alıp tabağındaki yumurtaları itmeye devam etti. "Önemli aslında. O işin arkasında Seb'in yıllardır sarayda çalışan uşaklarından biri varmış. Onu görevden aldılar elbette. Her neyse, sahiden üzgünüm," dedi Miles tekrar. "Bu konuda tam bir göt gibi davrandım, özellikle de haber verenler evin içinden olduğu düşünülünce."

“Dürüst olmak gerekirse, pek çok konuda tam bir götsün,” dediğimde Miles başını eğip kabul ederek sözlerime gülümseyince beni de güldürdü.

Sonra daaa Ellie’nin çatık kaşlarla, abla sensörleri yüksek seviyede açık bir şekilde beni izlediğini görünce masadan kalktım, başımı çevirerek saçlarımı yüzüme düşürdüm. Adımı sessizce ama ısrarla söylediğinde, aniden sağır olmuşum gibi davrandım.

Günün geri kalanını çoğunlukla odama kapanıp yaklaşan gece hakkında fazla düşünmemeye çalışarak geçirdim. Kraliçe bu öğleden sonra gelecekti ve son görüşmemizden sonra kesinlikle yoluna çıkmamaya çalışıyordum. İstediklerini yapmıştım elbette ama en akıllıcası dikkatleri üstüme çekmemekti.

O öğleden sonra yağmur dinmişti. Glynnis hazırlanmama yardım etmek için geldiğinde pencereden dışarı bakıyordum, ışığın tepelerin üzerinde hareket edip sürekli değişmesi hoşuma gidiyordu. Gördüklerimi bir şekilde tasvir edebilmek için resimde ya da fotoğrafçılıkta iyi olmak isterdim. Belki daha sonra bunları yapmayı denerdim. Telefonumdaki fotoğraflar manzaranın hakkını vermiyordu, bu yüzden sonunda tadını çıkarmaya karar verdim.

Elbise çantasını dolabımın kapısına asarken bana gülümseyen Glynnis, “Koyun mu sayıyorsun?” diye sordu.

“Gerçek anlamda mı mecaz anlamda mı?” diye sordum, bana kaşlarını çatınca elimi salladım.

“Koyun şakası. Anladım. O ne?”

Glynnis bana gülümsedi, o parlak dişleri güneş ışığında âdeta göz kamaştırıyordu. “Bu geceki elbisen! Şehirden yeni geldi.”

Şehrin Edinburgh anlamına geldiğini varsaydım. Glynnis çantayı açtığında, yeni ve geliştirilmiş Daisy görünümüne kavuşurken Glynnis’in bize gösterdiği katalogdaki ağzımın sularını akıtan o muhteşem ekose elbiseyi gördüm.

El unutmamıştı.

Bir elbise yüzünden duygulanmak aptalca geliyordu fakat bu gerçekten, *gerçekten* harika bir elbiseydi ve ayrıca El'in hâlâ beni biraz dinlediği anlamına geliyordu. Beni hâlâ *görüyordu*.

"Mükemmel," dedim Glynnis'e.

Birkaç saat sonra bu ifademi yeniden düşündüm. Evet, elbise güzeldi. Evet, o koyu yeşil, mor ve siyahın cümbüşü saçlarıma çok yakışıyordu ve cildimi parlatıyordu. Evet, kendimi biraz prenses gibi hissediyordum ve tamam, ilk kez giydikten sonra kendi etrafımda dönmüş olabilirdim.

Sadece *birazcık*.

Ama kalabalık bir balo salonunda yaklaşık bir saat geçirdikten sonra, ipek eteğin altındaki tül bacaklarımı kaşındırmaya başlamıştı ve meşhur memelerimin dikkatleri çekmek üzere olmasından korkarak gizlice korseyi çekiştirmeye devam ediyordum. Ayrıca El bir taç ödünç almama izin vermişti ve bu beni *mahvediyordu*. Çok ağırdı, şakaklarımı sıkıyordu ve kafamda sadece birkaç bin doların değil, aynı zamanda birkaç yüz yıllık tarihin de olduğunun oldukça farkındaydım. Bu taç Alex'in atalarından birine aitti ama o kadar da önemli biri değildi. Alex'in annesi gerçekten önemli olan her şeyi, ünlü mücevherleri falan elinin altında tutuyordu ama bu bir kralın teyzesinin ya da onun gibi birisinin. Resminin Sherbourne Kalesi'nde asılı olup olmadığını merak ettim.

Bir de özellikle bu tacı en yüksek kuleden fırlatıp atmayı isteyip istemediğini.

Alt kattaki ana terasa bakan taş terastaydım ve babamın, "Aman Tanrım, seni de ele geçirdiler," dediğini duyduğumda bu ağır gümüş, elmas ve ametistten oluşan parçayı gölete atmayı ciddi ciddi düşünüyordum.

Arkamı dönerek babama gülümsedim. "Aslında ben de tam bu paha biçilmez tacı ördek havuzuna atmayı düşünüyordum," deyince şampanya kadehini bana kaldırdı.

"İşte benim kızım."

Babam yanıma geldi ve bir süre yumuşak mor renkli akşam-
da partiye bakarak dikildik.

Ellie de bu gece ekose giymişti, gerçi onunki resmi Baird eko-
sesiydi. Çok hoştu ve saçlarındaki elmaslar ışıltıyordu. El'in
prenseler olmak için doğduğunu bir kez daha anlamıştım.

Babam boştaki elini altımızdaki terasta dolaşan insanları gös-
termek için sallayarak dalgın dalgın, "Bu insanlar onu yiyip bi-
tirecekler," dedi.

"Bilemiyorum baba," dedim ona dirseğine çarpacak kadar
yaklaşarak. "Bana pek yamyam gibi gelmediler."

Bana baktı, o tanıdık gülümseme dudaklarının kenarlarını
kaldırmıştı. Ağzının iki yanında derin çizgiler vardı ve esinti,
kuşkusuz dağınık saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu.

Kolumu koluna dolayarak, süslü elbiseli ve tuhaf şapkalı in-
sanları işaret ettim. "Onu sevmeyi öğrenecekler. Herkes El'i se-
ver. Bu... onun süper gücü gibi. Aşırı sevimlilik. Bu ve gerçekten
parlak saçlı olmak."

"Bebekken bile saçları vardı," dedi babam kaşlarını çatıp.
"Rahatsız ediciydi."

Güldüm ama sesimde bir sorun olmalıydı çünkü babam bana
bakarak, "Peki ya sen tatlım? Tüm bu çılgınlığın ortasında sen
nasılsın?" diye sordu.

Babam bir şeylerin canımı sıktığını anlamakta her zaman iyiy-
di, belki de onun olayları gülerken veya şakalarla gizleme beceri-
si bana geçtiği içindi. Bu taktik annemde işe yarardı, genellikle
El'de de işe yarardı ama babamda... Hayır, babam anlıyordu.

Ona, "İyiyim," dedim çünkü bu gerçeğe yakındı. Bazen eğle-
niyordum, bazen burayı gerçekten *seviyordum*. Garip bir şekilde
aklıma gelen ilk şey geçen sabah Miles'la parkta ata binmemdi.
Bu düşünceyi kenara ittim ama boynumdan yukarı kızarmamı
engelleyecek kadar hızlı olamıştım. Babam fark etmiş olmalıydı
–her şeyi fark ederdi– ama hiçbir şey söylemedi.

"Başka bir gezegende olmak gibi," dediğimde babam buna
güldü.

“Öyle,” dedi bana. “Zengin ve Ünlü Gezegeni. Çok seçkin bir havası var ve eninde sonunda nefes almak imkânsızlaşıyor.”

Sonra bana gülümseyerek, “Ama ikiniz de iyi olacaksınız. Sizde bende olmayan bir şey var,” dedi.

Can alıcı noktayı bekleyerek kaşlarımı kaldırdım.

Elbette babam beni dürtüp bana göz kırparak, “İyi ebeveynler,” dedi.

Dediğine güldüm, babam boşalan bardağına baktı. “Şunu tazelemeye gideyim. Bir şey istiyor musun?”

Başımı olumsuz anlamda salladığımda bir kez daha göz kırptı. “Bensiz çalılara mücevher falan atma hayatım.”

Babam tekrar içeri girdi ve onun gidişini izlerken gülümse dim. Ailemin yanımda olmasını özlemiştim ki bu beni ergenlikten attırabilecek bir duyguydu ama gerçek buydu. Babam ne kadar utanç verici olursa olsun, annemin her zaman dikkati ne kadar dağınık olursa olsun bizi seviyorlardı. Yanlarında olmak kolaydı ve sadece bizim sağlıklı ve mutlu olmamızı istemişlerdi. Bu açıdan, saraylılardan çok daha şanslıydık.

İç çekerek tekrar balkona döndüm. Hava daha kararmamıştı –yaklaşık gece 11’e kadar kararmayacaktı– ama ışık çok güzeldi, eflatun renkle çevrelenmiş altın rengiydi. Yakındaki tepeler ise gökyüzüne nazaran koyu yeşildi. Hava bir şal getirmiş olmayı dileyeceğim kadar da serindi.

“Demek buradasın,” diyen bir ses duydum ve arkamı döndüğümde Miles’in teras kapısından çıkıp bana doğru geldiğini gördüm. O resmen... çok...

Sonunda, “Vay canına,” dedim.

Gerçekten de etek giymişti ama onunla dalga geçmek içimden gelmiyordu. Ekoseli eteği elbisemle aynı mor, yeşil ve siyah renkтейdi ve ona uyan bir papyon, beyaz bir gömlek ve muhteşem bir siyah ceket giyiyordu. Erkeklerin etekleriyle giydiği çoraplar bile üzerinde aptalca durmuyordu ve aşağı baktığımda şeyi fark ettim...

“Bıçak mı o?” diye sorarak çorabının lastiğindeki deri kabza-yı işaret ettim, Miles aşağı baktı.

“Ha? Ah, evet, kostümün bir parçası. Adı *sgian-dubh* ve bu...”

Bir elimi havaya kaldırdım. “Hayır. Bu gece tarih dersi yok,” dediğimde beni şaşırtarak sırttı, yanağında bir gamze belirmişti. Kıvrıcık saçları bu gece hizaya girmişti ama yine de kulak memelerinin etrafında kıvrılıyordu ve o... hoş görünüyordu.

Hoştan daha da iyiydi ama şu anda bunu itiraf etmeye pek istekli değildim.

“Tarih dersi yok,” diye kabul etti, sonra elini uzattı. “Peki dans etmeye ne dersin?”

27. Bölüm

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE BALO SALONU KALABALIKTI, elimi Miles'ın koluna yerleştirdim ve bir anlığına dönen eteklere bakakaldım.

"Çok fazla... ekose var," diye mırıldandığımda Miles bur-nundan, onun için neredeyse gülmek sayılan bir ses çıkardı.

"Nasıl oluyor da sürekli bu kadar karışık desenlere bakarken başın ağrımıyor?" diye sordum. Üstündeki zümrütleri ıslıl ıslıl parlayan, eteği parlak turuncu, yeşil ve siyahtan oluşan bir renk cümbüşü giymiş yaşlı bir kadın vardı; elmaslarla ve sarılı-mavili ekose elbiseyle giyinip kuşanmış bir kadının yanında duruyordu. Erkeklerin giydiği İskoç eteklerini hesaba katmamıştım bile.

"Sanırım alıştık," cevabını verdi Miles.

Sonra biraz geri çekilip elbiseme baktı. Seb'in yatak odamda bana nasıl baktığını, gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü ve bunun nasıl bende battaniyeyi kafama çekme isteği yarattığını hatırladım.

Miles'ın bakışı ise farklıydı, bu kesinlikle hiç mantıklı değildi. Ama belki de bana değerlendirmek yerine sanki... hayranlıkla baktığındandı.

Sonunda, "Ekose sana yakışıyor," dedi ve elmacikkemiklerinde oluşan renklere gözlerimi kısarak baktım.

“Bana iltifat mı ediyorsun?” diye sorunca o pembeliklerin biraz genişlediği sandım, komikti çünkü bu Miles’ın kanının gerçekten de mavi değil, tıpkı biz sıradan insanlar gibi kırmızı olduğunu gösteriyordu.

“Buna görgü denir,” dedi ve sonra başını sallayarak beni balo salonuna doğru yönlendirdi ama henüz dans pistine gitmiyorduk.

Şu anki dans, sıraya girip eş değiştiren ve sallanan insanları içeren bir tür halk oyunu olduğu için bana göre sorun yoktu... Tüm bunlar benim için biraz tehlikeli görünüyordu. Ama kalabalığın içinde Ellie’yi gördüm, altın sarısı saçları parlıyordu ve Alex’ten Seb’e geçerken yüzünde bir gülümseme vardı, dönerken eteği dalgalanıyordu.

Başımı kaldırıp gözlerim Kraliçe’ninkilerle buluştuğunda hâlâ El’e gülümsüyordum.

Balo salonunun diğer tarafında durmuş, Kraliçe’nin üstündeki aynı parlak kırmızı ekoseli kumaştan giymiş olan yaşlıca bir adamla konuşuyordu ama bana bakıyordu. Miles’ın koluna girdiğimi görünce hafifçe başını salladı ve onaylama olduğunu düşündüğüm bir şekilde dudaklarını büzdü.

Dans pistinde Ellie başka birine, daha önce hiç görmediğim uzun boylu bir adama döndü ve Seb, Tamsin’in ellerini tuttu. Seb ona sırtırken o da gülümsedi, onu dansın bir sonraki bölümünde döndürürken siyah saçları uçtu ama kız bakışları dans pistinin kenarına kayarken etrafa bakmaya devam etti.

Kulağına fısıldamak için biraz daha yaklaşıp Miles’a, “Onu iyi tanıyor musun?” diye sordum. “Leydi Tamsin’i?”

Miles, dans edenleri izleyen çoğu insan gibi müziğin ritmine uyarak alkış tutuyordu ve duraksadı, elleri hâlâ birbirine kenetliydi. Güzel elleri vardı, uzun parmaklı ve zarıftı, muhtemelen emredercesine bir şeyleri işaret etmek için mükemmeldi.

“Pek değil,” dedi, “ama Kraliçe onu ve Seb’i yıllardır bir araya getirmeye çalışıyor.”

“Neden?” diye sorduğumda her zamanki gibi omuz silkti.

“Montrose Dükü İskoçya’nın en zengin adamlarından biri, belki bu yüzdendir. Ayrıca buradan uzakta olmayan muhteşem bir av köşkleri var, Kraliçe de geyik avını sever.”

Dönüp ona baktım. “Yani yıl olmuş 2018, o ise oğlunu sırf *av bölgelerine* girsin diye mi evlendirecek?”

Miles’in ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Kraliyet işte,” dediğinde aklıma Sherbet’in bana, kraliyetten birinin evlerinden istediği şeyi öylece alabileceğini söylediği geldi.

“Hepiniz kafayı yemişsiniz,” dediğimde Miles kızıp alınmayınca şaşırdım. Bunun yerine başıyla onayladı.

“Aşağı yukarı.”

“Monsters! Leydi Daze!”

Sherbet sırtıtarak bize doğru geliyordu, gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. Galen da peşinden gidiyordu.

Sherbet’in gemicilik vârisi Yunan erkek arkadaşını ilk duyduğumda, onun Sherbet kadar gözücü derecede yakışıklı ve cazibeli olduğunu düşünmüştüm. Ancak Sherbet’ten biraz daha kısaydı, azıcık tombuldu ve o kadar utangaçtı ki, ne zaman sohbet etmek zorunda kalsa yüzü kızarıyordu.

Sherbet ise onun için resmen deliriyordu.

Sherbet, “Siz ikiniz neden dans etmiyorsunuz?” diye sorduğunda Miles onunla Galen’ı gösterdi.

“Aynı şeyi size sorabilirim,” dediğinde Sherbet kolunu Galen’ın omzuna atarak güldü.

“Millete gösteriş yapmak istemedim ihtiyar,” dedi, sonra gözlerini dansın bittiği piste çevirdi. Seb, Tamsin’i uzaklaştırıyordu, onunla konuşurken başını eğmişti. Sherbet içini çekti.

“Demek başladı,” deyince Miles başını salladı. “Öyle görünüyor.”

Sherbet ela gözlerini bana çevirerek kolumu dürttü. “Eğlenceli biri olduğun için hepimiz Seb’in seni seçebileceğini ummuştuk.”

Ona ters ters baktım. “Eğlenceli’nin Seb’in ihtiyacı olan şey olduğunu sanmıyorum.”

Bu, Sherbet'in kıkırdamasına neden oldu ve başını sallayınca koyu renk saçları alnına döküldü. "Doğru, doğru. Ama en azından Monters'a iyi gelir!"

Miles'in koluna tokat attığında şaşkınlığımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Miles onlara aramızdakilerin gerçek olmadığını söylememiş miydi?

Müzik aniden değişerek sakın fon müziğinden vahşi ve boğuk bir şeye dönüştü.

Sherbet'in yüzü aydınlandı ve benimle Miles'in elini tuttu. İkimizi de piste doğru çekerek "Söğütü Soyun!" diye bağırdığında ona "Ne?" diye karşılık verdim.

Ama kalabalığın içine girer girmez, Söğütü Soyun'un olası bir sapık İngiliz argosu değil, bir dans olduğu anlaşıldı.

Ayak direyerek durdum. Erkeklerin ve kadınların iki sıra oluşturmalarını izleyerek, "Hey, bunu bilmiyorum," dedim. Annemle babam oradaydı, Ellie ile Alex de. Kraliçe bile sıraya giriyordu.

Ama Sherbet hayır cevap olarak kabul etmiyordu. "Galen da bilmiyor," dedi, "böylece ikiniz de öğrenebilirsiniz. Benle Monters size öğretiriz!"

Miles'a panikle bakarak kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımı kıpırdatarak *yardım et* diye mırıldandım ama o sadece gülümseyip başını iki yana salladı.

"Bunu başarırsan her şeyi başarırırsın," dedi.

Sonra bir de baktım ki karşımda Miles, yanında Galen ile Sherbet'in yanında duruyordum, birkaç sıra ileride ise ablam vardı.

Sonrasında olanlar ise... tam bir keşmekeşti.

Söğütü Soyun el ele tutuşmayı, dönmeyi ve sırada ilerlemeyi içeren coşkulu bir dansı... O kadar karışıktı ki sadece birkaç kişi gerçekten ne yaptığını biliyordu, bu yüzden insanlar sıkça birbirine çarpıp tökezliyordu. Yaklaşık otuz saniye içinde başım döndü.

Ayrıca gülüyordum.

* Orijinali "Strip the Willow" olan, iki grubun karşı karşıya geçip eş değiştirerek dans ettiği yerel bir İskoç dansı. -çn

Ortamdaki karmaşaya, Kraliyet Belalıları'nın birbirlerinin eşlerini çalmasına ve yüksek sesli keman müziğine gülmek çok zordu ve buraya geldiğimden beri ilk kez insanların beni izlemesini veya yargılamasını düşünmüyordum. Yalnızca... eğleniyordum.

Ben hâlâ gülerken Miles'in elleri benimkileri yakaladı, parmakları elimi sıkıyordu ve teni sıcacıktı. Dönerken gözlerimiz buluştu.

O da sırtıyordu; yüzü terden parlıyor, saçları bu akşam düzleştirmek için kullandığı jelden kurtuluyordu, göğsümde dansla hiçbir ilgisi olmayan bir çarpıntı başladı.

O kadar şaşırtıcıydı ki ellerini bıraktım ama bu kötü bir fikirdi çünkü hız yüzünden neredeyse yakınımızdaki insanlara çarpacaktım. Neyse ki dans kimsenin bunu fark etmeyeceği kadar çılgıncaydı. Ama Miles kaşlarını çattı, kaşlarının arasında üç tane çizgi oluşmuştu.

"İyi misin?" diye sorduğunda bir elimi göğsüme bastırarak başımı salladım.

"Evet, sadece... şey. Soyunan söğütten sanırım."

Beni dans pistinden indirmek için yaklaştı ama onu reddetmek için elimi uzatarak başımı iki yana salladım.

Müziğin üzerinden, "İyiyim!" diye bağırdım. "Biraz hava alacağım!"

Balo salonundan resmen Külkedisi gibi kaçtım ama en azından ayakkabımı kaybetmemeyi becermiştim.

Miles'in bana *yetişebileceği*, sonra da ay ışığında yalnız *kalabileceğimiz* balkona gitmek yerine, ki şu anda bunu düşünmek bile çok fazlaydı, loş bir koridora dönüp bir elimi duvara bastırarak derin bir nefes aldım.

Tamam.

Tamam.

Az önce kalbim Miles için çarpmamıştı. Onlar çılgın dans yüzünden olan kalp çarpıntılarıydı, başka bir şey değildi.

Ya da bu yer sonunda beni ele geçiriyordu. Duvara yaslan-

miş bir sandalye vardı, bir doğa manzarası işlenmiş cılız, küçük bir şeydi. Sürüsüyle duran çoban kız, yumuşak-mor dağlar falan falan. Üzerine çökerek ellerimi dizlerime dayadım, eteğimin ipeğiyle taftası hışırdadı, başımdaki taç aniden yeniden ağırlaşmıştı.

Bir balo salonundan kaçıyor, lanet olası bir taç takıyordum. Bu noktada daha büyük bir klişe olabilir miydim acaba?

Bir ses, "O sandalye Kraliçe I. Margaret'a aitti," dediğinde başımı kaldırdım.

Kraliçe Clara elleri önünde kenetlenmiş, her zamanki gibi muhteşem duruşuyla ürkütücü bir şekilde koridorda duruyordu. Benimkinden çok daha büyük bir taç takıyordu ve bahse girerim *onun* başını asla acıtmıyordu. Eminim o şeyi hissetmiyordu bile.

Sonunda, "Güzelmiş," dedim çünkü böyle bir şeye başka ne söylenirdi ki?

"Kimsenin oturmasına izin verilmiyor," diye devam edince iç çekmemek için kendimi tuttum.

Harika. Tüm sandalyeler içinde kışımı kazara lüks, özel olanın üstüne yerleştirmiştim.

Ayağa fırlayarak Glynnis'in bana öğrettiği gibi hızlı bir reve-rans yaptım. "Özür dilerim ama bir... tabela yoktu. Ya da etrafında bir halat falan."

Kraliçe, "Çünkü bu evi ziyaret eden herkesin o sandalyeyi zaten bilmesi gerekir," dedi. Vay be, beni azarlamıştı resmen.

Ağzımdan çıkmak için can atan yüzlerce ukala karşılık vardı ama her birini yuttum. Kraliçe'yi kızdırmanın bana ya da Ellie'ye faydası olmayacaktı, her ne kadar *epey* tatmin edici bir his olsa da buna değmezdi.

Sanırım.

Tekrar, "Özür dilerim," dedim, beni o kadar uzun süre izledi ki o sert mavi bakışın altında neredeyse kıvranacaktım.

Sonunda, "Oğlumu gördün mü?" diye sordu.

"Seb'i mi?"

Burun delikleri genişledi. "Prens Sebastian'ı, evet."

Eteğimi kabartarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Yani gördüm, biraz önce, Leydi Tamsin'le dans ediyordu ama o zamandan beri görmedim."

Kraliçe ellerini kenetlemiş, burun delikleri hafifçe genişleyerek bana bakıp duruyordu ama görünüşe göre bana inanmaya karar verdi ve sert bir şekilde başını salladı. "Çok iyi. Ben de Tamsin'i görmedim, belki de bir yerde birbirlerini daha iyi tanımaya başlıyorlardır."

Bunun üzerine dönüp balo salonuna yöneldi ve ben de uzun bir nefes vererek kâküllerimi uçuşturdum. Kraliçe o yöne gidiyorsa, ben *tam tersi* yöne gidecektim.

Arkamı dönüp koridorda biraz daha ilerledim, köşeyi dönüp de diğer uçta kimin durduğunu görünce inledim.

Seb bana doğru yürüyerek, "Daisy," dedi.

Mükemmel. Bir sen eksiktin.

"Senin güzel hanımına kur yapman gerekmiyor mu?" dedim. Omuzlarını çevirerek kumral saçlarını alından artık tescilli olması gereken bir hareketle savurdu.

"Onu bulamıyorum," dedi, sanki Tamsin aniden duvar kâğıdından fırlayacakmış gibi etrafa bakınarak. Sonra o mavi gözlerini bana çevirdi.

"Aslında bu iyi bir zamanlama. Seninle konuşabileceğimi umuyordum," dedi biraz daha yakına gelerek. "Yalnız."

İnleyerek bir elimi kaldırdım. "Hayır. Annen burada, ihtiyacım olan son şeyse onun bizi karanlık bir koridorda baş başa konuşurken bulması."

Seb elini cebine soktu, bilmesem onun bir şey hakkında ciddi endişeli olduğunu sanırdım.

"Sonra o hâlde," diye üsteledi. "Annem etrafta olmadığında, sence biz..."

"Hayır," dedim tekrar. "Sanmıyorum." Kraliçe'nin tekrar peşime düşmesini istemiyordum, aynı zamanda Seb'le konuşmamız gereken bir şey olduğunu da düşünmüyordum. Isabel'le ilgiliyse de gerçekten dinlemek istemiyordum.

Omzuna hafifçe vurarak yanından ilerlemeye başladım. “Şimdi müsaade edersen benim... ilgilenmem gereken kızsal işlerim var.”

Bunun onu korkutup kaçırmasını umuyordum ama o iç geçirip koridorun ilerisini işaret etti. “Solda bir tuvalet var.”

“Teşekkürler,” diye cevaplayıp o yöne doğru ilerledim ve Seb’in ayak seslerinin diğer yöne gittiğini duyduğumda kendimi çok rahatlamış hissettim.

Tuvalete gitmeme gerek olmadığı için biraz dolaştım ve sonunda halıya yumuşak altın rengi bir ışık saçan hafif aralık bir kapı fark ettim. Burası güzel bir saklanma yeri olur diye düşünerek oraya doğru ilerleyip kapıyı ittim.

Leydi Tamsin’i bulduğumu görünce duraksadım. Odanın ortasında durmuş başka birine sarılıyordu, sessiz odada derin nefes alma ve dudakların buluşma sesleri hafifçe duyuluyordu. Yalnızca bir anlığına, bulanık zihnim Seb’in ben onu görmeden evin bu kısmına nasıl geldiğini düşündü.

Sonra gerçekten *baktım*.

Öptüğü kişi Seb *değildi*.

Flora’ydı.

28. Bölüm

BU GEZİDE KENDİMLE İLGİLİ ÖĞRENDİĞİM KOMİK bir şey şuydu: Atış yapmaktan çok ama çok nefret ediyordum.

Alex sözünü tutmuştu. Çok şükür canlı hiçbir yaratığı vur-muyorduk ama kilden güvercinler *vuruyorduk*. Ateş etme konu-sunda beni rahatsız eden yalnızca öldürmek değildi.

Çıkan sestti.

Silahım patlarken üçüncü kez çılgılık attığımda, bu gezideki atış ortağım Gilly bana bir bakış attı.

"Her seferinde mi?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak şapka-mı aşağı çektim. Ah evet, bir şapkam vardı. Tüm *kıyafetlerim* tüvit-tendi, sağlam çizmelerim ve deri eldivenlerim vardı ve dürüst ol-mak gerekirse, biri bu hâldeyken bir fotoğrafımı çekerse ölürdüm.

"Üzgünüm, kafamın dibinden ateş edilmesine alışkın değı-lim," dediğimde Gilly bana şaşkın şaşkın baktı.

"Ama sen Amerikansın," dedi ve sonra ben cevap veremedem, "Ateş!" diye bağırdı.

Kilden bir güvercin havaya fırladı.

Gilly tetiğı çekti ve güvercin parçalandı.

Ciyakladım.

Gilly içini çekerek silahını indirdi, koyu renkli gözleriyle bana baktı. "Leydi Daze," dedi, "gidip arabalarda içecek bir şey var mı diye bakar mısınız?"

Benden kurtulmak istediği için onu suçlayamazdım ama minnetle arabalara sığılmadan önce yine de ona dil çıkardım. Daha iyi günler görmüş eski Land Rover'lar ve birkaç jip vardı. Miles'in bana bahsettiği şeyden daha fazlası olmalıydı, sosyetik insanlar her zaman gösteriş yapmak zorunda değildi.

İçeceklerin ve atıştırma malzemelerinin olduğunu bildiğim jipin arkasına doğru yürürken, gevşek bir toprak ve çimen parçasını çizmemin ucuyla tekmeledim. Güzel bir gündü, bulutlar gökyüzünde yarışıyordu. Hava tatlı ve duman kokuyordu. Ayrıca hava ceket giymeme gerek olmayacak kadar sıcak olduğundan jipin arkasına yönelirken çıkardım.

Ve Flora ile Miles'la yüz yüze geldim.

Özellikle yakın falan durmuyorlardı, Flora bir termostan limonata döküp Miles bir sandviçi açarken sadece sohbet ediyor gibi görünüyorlardı. Flora, Miles'in söylediği bir şeye gülüyordu ama beni gördüğünde gülümsemesi soldu, hareketleri aniden biraz sert ve sarsak bir hâl aldı.

O ve Tamsin balo gecesi bana hiçbir şey söylememişlerdi. Beni görmüşlerdi, Tamsin aniden çekilerek şişmiş dudakları ve kocaman açılmış gözleriyle omzunun üzerinden bakmıştı. Bir özür mırıldanarak koridora öyle hızlı çıkmıştım ki neredeyse elbiseme takılıp düşecektim. Flora bana sadece gözlerini kıpmıştı.

Dün onu hiç görmemiştim, jipin arkasından diğer termoslardan birini alırken mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Flora bana, "Eğleniyor musun?" diye sordu. O da tüvit giymişti ama ceketini çıkarmıştı. Koyu altın rengi saçlarını gevşek bir atkuyruğuyla toplamıştı, pilot gözlüğü gözlerini kapatıyordu. Miles da aynı kıyafetleri giymişti ama onda benimki gibi bir şapka da vardı. Orada birlikte dururken... iyi görünüyorlardı. Flora'nın şu anda onunla ilgilenmediği belliydi ama hepsinin aynı dünyada yaşadıklarını, iyi günümde zar zor anlayabileceğim bir yörüngede seyahat ettiklerini hatırlatan bir başka şeydi.

Sonra Flora, "Şunları dağıtmama yardım eder misin Daisy?" diyerek beni şaşırttı.

Tıpkı annesi gibi Flora'nın da söylediklerini hiç düşünmeden yapacağınız kadar etkisi vardı üzerinizde. Flora bir avuç dolusu paketli sandviç ve birkaç bardak alıp kulplarını parmaklarının arasına sıkıştırırken ben fazladan bir termos ve bir yığın küçük porselen tabak aldım.

Arabalarla atış yeri arasındaki yolu yarıladığımızda, "Kimseye söylemedin," dedi.

Bu bir soru değildi ama öyleymiş gibi cevapladım. "Hayır, tabii ki söylemedim."

Flora durup bana baktı ama gözlerini göremedim, o kocaman aynalı gözlüğünden yüzüm iki kez yansıyor.

"Neden söylemedin?" diye sordu. "Sana karşı tam bir sürtük gibi davrandım, sen de koşup herkese anlatabilirdin. Anneme, Seb'e, basına." Bir omzunu kaldırdı. "Ben olsam öyle yapardım."

"Sen bir prensessin," dedim ona. "Öyle yapmanı beklerdim zaten."

Bu onu gülümsetti, en azından gülümsetir gibi oldu. Ağzının bir köşesi kalkarak bir anlığına mükemmel dişlerini ortaya çıkardı.

"Tam'le aramızdakiler o kadar ciddi değil," dedi bana. "Sadece biraz eğleniyoruz ama annemin şu anki Seb'e gelin bulma takıntısına bakarsak, kimsenin bizi öğrenmemesi en iyisi."

Başım la onayladım, bulutlar tepemizde hareket ederken ve tam durduğumuz yere bir günışığı huzmesi düşerken gözlerimi kısıtım. "Öyleyse durum bu," dedim. "Sorun aslında Tamsin o zaman, senin kızlardan hoşlanman ve bunun anneni kızdırması değil yani?"

İçini çeken Flora, tepeden aşağı silah seslerine doğru yürümek için döndü. "Ah, annem buna hiç sevinmedi."

Kaşlarımı çattım ve ona yetişmek için biraz daha hızlı yürüdüm. "Ama yirmi birinci yüzyıldayız," dediğimde silahları hazır, tüvit giymiş çocuklara başını sallarken gülerek durdu.

"Hayatım," diyerek ağır ağır konuştu, "şu gördüğün şeyler sana hiç yirmi birinci yüzyıldaymışız gibi geliyor mu?"

"Haklısın," yanıtını verdim. "BBC mini dizilerine *benziyor*."

Flora bu dediğime güldü ve ilk kez, tüm o mağrur prenses görüntüsünün altında gerçekten havalı bir insan olabileceğini gördüm. Bu ailede görüldüğü gibi olan biri var mıydı sahi?

İnsanların arkasına kurulmuş küçük masaya kadar onu takip edip tabağı ve termosu bıraktım, kolumdan yakalayıp "Daisy," dediğinde arkamı dönmek üzereydim.

Yüzümü ona çevirdiğimde güneş gözlüğünü yukarı kaldırdı. Bugün hepimiz dışarıydık ve görünürde fotoğrafçı olmasa da makyajı mükemmeldi, ela gözleri griyle çevrelenmişti, kirpikleri kalın ve siyahtı. "Teşekkür ederim," dedi, sonra dediği şeye gözlerini devirdi.

"Bunu en son ne zaman söylediğimi ve gerçekten kastettiğimi hatırlayamıyorum," diye ekledi. "Ama ciddiylim. Bu aramızda kaldığı için sana minnettarım."

Gülümsedim ve insanlığın görüp görebileceği en garip şekilde koluna hafifçe vurdum. "Önemli değil. Miles yüzünden benden nefret etmediğine sevindim."

O güzel kirpiklerini kırıştırdı. "Miles mı?" dedi ve sonra yine o mükemmel, şakıyan kahkahâlârdan birini attı. "Ah hayır, tüm bu durum yüzünden senden hoşlanmamıştım." Bana doğru elini salladığında Amerikalı olmamı mı, Ellie'yi mi yoksa genel olarak beni mi kastettiğini merak ettim.

"Ama şimdi gazetelerin seni gösterdiği gibi biri olmadığını anlıyorum. Seb'in, şöhretin ya da bunun gibi bir şeyin peşinde olsaydın, kesinlikle daha çok çabalıydın."

"Sağ ol?" diye yanıtladım. "Sanırım?"

Flora omuz silkerek ellerini silkeledi ve bir şişe şampanyaya uzanıp kendine bir bardak doldurmadan önce masaya bir baktı. Daha sabah on civarıydı, o yüzden bana bir bardak uzattığında almadım.

Silahlardan bir patlama sesi daha geldi, daha fazla kil güvercin yağdı. Çığlık atmasam da öyle bir zıpladım ki Flora ürkerek bana baktı.

Başparmağımla tepedeki jipleri gösterirken tuhaf bir şekilde, "Ben şey... buradan... gideyim," dediğimde Flora başıyla onayladı.

Parmaklarını hafifçe kımıldatıp el sallayarak, "İkile!" dedi.

Ben de el salladım ama "İkile!" deme cesaretini kendimde bulamadım. Bunu *düşünmekten* bile hoşlanmamıştım açıkçası.

Jiplere geri döndüğümde orada olan tek kişi Miles'ti, birinin kenarına yaslanmış sandviçini ısıırıyordu. Jipin kapatılmış bagaj kapağının üstüne tünedim ve başka bir termos alıp elimde çevirdim.

"Sen neden atış yapmıyorsun?" diye sorduğumda sandviçini tekrar yağlı kâğıda sararak omuz silkti.

"Sevdiğim aktivitelerden biri değil," dedi. Sandviçi bıraktı, sonra ellerini ceplerine soktu ve bir an için, tuhafıktan gerçekten ölene kadar orada mutlak bir sessizlik içinde oturacağımızı sandım.

"Flora sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?" diye sordu Miles beni düşüncelerimden ayırarak. Arkama baktığımda Flora'yı tepenin dibinde, Gilly'yle şakalaşırken gördüm ve bir omzumu kaldırdım.

"Sanırım aslında arkadaş olabiliriz. En azından düşman olmayabiliriz."

Miles boğazından küçük bir ses çıkardı ve eliyle saçını ovmak için bir anlığına şapkasını çıkardı. "Flo o kadar da kötü değildir," dedi. "En azından insanların düşünmesini istediği kadar kötü değil."

Flora'yla, *ikisiyle* ilgili bir şeyler sormak isteyerek ona baktım ama soramadan Miles jiplerden birini işaret etti. "Bir gezintiye çıkmak ister misin?" diye sorduğunda ona bakarak gözlerimi kırptırdım.

"Seninle mi?"

Dudakları kıvrıldı. “Koyunlardan birinin arkadaşlığını tercih etmiyorsan tabii.”

Elimde olmadan gülümsedim.

Sonra ekledi, “Umarım gazetelerde bu av gezisinden gizlice kaçtığımızla ilgili güzel bir haber çıkar. Glynnis çok heyecanlanacak.”

Doğru ya. Dışarıdan öyle *görünsün* birlikte vakit geçiriyor-duk, gerçekten istediğimiz için değil.

Geçen gece baloda geçen o tuhaf ânı düşündüm, sonra bu düşünceyi zihnimdeki çizmemin altında ezip toz hâline getirdim.

Bagaj kapağından atlayarak “İyi fikir,” dedim. “Hadi gidip yasak işler yapalım.”

Ayrıldığımızı gören var mıydı bilmiyordum, uzaklaşırken muhtemelen Ellie’ye gittiğimizi söylemem gerektiğini düşündüm. Ama bunu akıl ettiğimde jip çoktan tepelerin üzerinde ilerlemeye başlamıştı, rüzgâr açık tavan yüzünden konuşamayacağımız kadar sert esiyordu.

Engibeli tarlaları, karla kaplı tepeleriyle Kuzey İskoçya önümüzde uzanıyordu, manzaranın saf *güzelliğine* sırtarak derin bir nefes aldım. Öyle alabildiğine genişti ki... Bilemiyorum, kollarımı açarak etrafta koşmak falan istedim.

Bir çite yaklaşırken jip yavaşladı ve merakla Miles’a baktım.

Bana gülümsedi, sonra başıyla kapıyı gösterdi.

Jip gümbürdeyerek durdu ve içimden kopan sevinç ve şaşkınlık sesine engel olamadım. Utanç verici bir şekilde bir ciyaklamaya benziyordu.

Ama orada çitin yanında tüylü bir kızıl inek vardı, devasa boynuzları başından yukarı kıvrılıyor, uzun tüyleri gözlerini kapatıyordu. Gerçekten çok sevimliydi.

Jipten atlayıp dikkatlice çite yaklaştım ama inek çimenleri kemiriyordu, benimle ilgilenmediği belliydi.

Miles, “Ellie hâlâ inek görmediğini söyledi,” dediğinde dönerek omzumun üzerinden ona gülümsedim. “Görmemiştım,” diyerek uzandım –çok dikkatli bir şekilde, bunlar devasa boy-

nuzlardı– ve ineğin kafasını hafifçe okşadım, o uzun kırmızımsı tüyleri parmak uçlarımin altında pürüzlüydü.

Miles, “Tüm İskoçya hedeflerine ulaştın mı artık?” diye sordu, ben de jipe geri dönerek ellerimi pantolonumun arkasına sildim.

“Hemen hemen,” dedim. “Güzel inekler, atış yapmak, ekose giymek, halk oyunları oynamak, bir sürü etek görmek...”

Hâlâ sürücü koltuğunda oturup (“arabanın yanlış tarafında oturma” olayına asla alışamayacaktım) bana gülümsüyordu ve bunun –tamam, beni inek görmeye götürmesi tam olarak en romantik jest sayılmazdı ama işte– gazetelerle veya magazin haberleriyle ilgisi yoktu. Sadece... güzel bir şey yapmıştı.

Benim için.

Bu o kadar tuhaftı ki kafam patlamasın diye fazla düşünmek istemedim.

Jipe geri bindiğimde, “Teşekkür ederim,” dedim. “Benim için iyi bir şey yapmanın sana fiziksel olarak acı verdiğini biliyorum, bu yüzden fedakârlığını takdir ediyorum.”

Ağzını yumruğuyla kapatıp gözlerini büyüterek hafifçe öksürdü. “Tanrım, sanırım çoktan zarar gördüm.”

Gözlerimi devirerek kolunu itip “Kapa çeneni,” diye mırıldandım ama gülümsüyordum.

Birazcık.

Miles jipi çalıştırdı ve çitten uzaklaştık. Bulutlar artık daha yoğundu, engebeli zeminde ilerlerken rüzgâr biraz daha soğuk esiyordu. Eve geri döndüğümüzü sanıyordum ama Miles tekerlek izleriyle dolu bir yoldan aşağı döndü. Jip sığ bir vadiye indi, etrafımızda tepeler yükseliyordu. Kayalardan birkaç ince şelale süzülüyordu, o kadar güzeldi ki bir kez daha yanımda bir fotoğraf makinesi olsun istedim.

Sonra, Miles’in bana güzel bir şey göstermek için bilerek mi bu yolu kullandığını merak ettim. Bu düşünce o kadar kafa karıştırıcıydı ki saçımı kulaklarımin arkasına sıkıştırdım ve rüzgârın ve motorun gürültüsünü bastırarak, “Ee, Flora’yla aranızdaki şey neydi?” diye bağırdım.

Miles bir şey demedi ama bir anlığına ellerinin direksiyonun üzerinde gerildiğini gördüm.

O da, "Ben ve Flo mu?" diye bağırdı sonunda, jip büyük bir tekerlek çukuruna girdiğinde sarsılarak ağızımdan bir tutam saç çektim.

Ama o bana cevap veremedi aniden *pat* diye bir ses geldi ve jip sağa saparak ürkek bir çığlık atmama neden oldu, elimi kapımın yanındaki küçük kola savurdum.

Miles jipi durdurmayı başardı ve titrek bir iç çekişle park etti. "Lastik patladı," diye mırıldandı ama soruma cevap vermek zorunda olmadığı için rahatladığını düşündüm.

Dürüst olmak gerekirse, rahatlayan *bendim*. Ona sormamalıydım bile. Flora ve Miles arasında ne olduğunun ne önemi vardı? O benim gerçek erkek arkadaşım değildi ve zaten birkaç hafta sonra gitmiş olacaktım.

Hayır, bu patlak lastik, beni bir hata yapmaktan kurtarmak için yukarıdan gönderilen bir lütuftu. Alçak sesle, "Teşekkürler," diyerek parmağımı silah gibi yapıp üzerimizdeki kalın bulutlara ateş ettim.

Görünüşe göre bu yanlış bir hareketti çünkü yaklaşık iki saniye sonra resmen gökyüzü yarıldı.

29. Bölüm

MILES BENİ ARABADAN ÇEKERKEN YAĞMUR İYİCE şiddetlendi, ben de tüvit ceketimi başımın üzerine kaldırdım. Çok da işe yaramamıştı. Yağmur yüzünden göz gözü görmüyordu, zemin ise ayaklarımın altında kayıyordu ama Miles'ın beni hafif bir bayırdan çıkarmasına izin verdim. Sonra yağmurun arasından... bir ev gördüm. Bir kulübe miydi yoksa?

Beni eve doğru çekiştirdi, açıkçası bir çatısı olduğu sürece ne olduğu umurumda değildi.

Neyse ki kapı kilitli değildi –o kadar eskiydi ki kilitlenebileceğinden bile emin değildim– sonra karanlıkta gözlerimizi kırpıştırarak içeri girdik.

Baş başaydık.

Bakın, rahat olmak istiyordum, tamam mı? Ellie'nin kolayca yaptığı gibi ellerimi kalçalarımın koyup sıkın bir yüz ifadesi takınmak istiyordum. Umursamazlık yaymak ve en romantik klişenin içine düşmüş olsak da –olamaz! Dışarıda gök delinirken ıssız bir yerde mahsur kaldık!– kısaca sadece... iş arkadaşı olduğumuza tamamen belli etmek istiyordum. Arkadaş bile değildik.

Dikkatimi yalnızlığımızdan uzaklaştırmayı deneyip etrafa bakarak, "Burası da neresi böyle?" diye sordum.

Bakacak pek bir şey de yoktu gerçi. Sazdan çatısı olan taş bir kulübeydi, içeride sadece bir şömine ve üstünde birkaç kitap,

birkaç katlanmış yorgan ve üzerinde gerçekten eski görünümlü koyu kehribar rengi bir sıvı olan gömme bir raf vardı.

Miles şapkasını çıkarıp ıslak saçlarını karıştırarak gözlerime bakmadan, "Bir baraka," dedi. "Kuzey İskoçya'nın her yerinde var. Eskiden koyunlarına göz kulak olan çiftçiler içindi ama şimdi yürüyüşçüler kullanıyor."

Buraya basit demek az bile kalırdı ama sanırım yağmurlu tepelere tırmanıyorsanız çatısı olan her yer size cennet gibi gelirdi. Miles ateş yakmak için yanımdan geçtiğinde o kadar kötü olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Şöminenin yanında yalnızca birkaç tane kütük duruyordu ama büyük turba parçaları vardı, Miles şöminenin üzerindeki ters bir bardağın altında bir paket kibrit bularak şömineyi turbayla doldurdu.

Ateş çok fena tüttü ama odayı çabucak ısıttı. Miles geri çekilip ellerini kotunun arkasına silerken kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"İzci Demeği'nde üç yıl geçirdim," dedi, bunun Erkek İzçilerin İngiliz versiyonu olduğunu düşündüm.

Ateşin yanına çömelip saçlarımın biraz daha hızlı kurummasını umarak örgümü çözerken "Fena değil," diye itiraf ettim.

Başımı kaldırdığımda Miles beni yüzünde garip bir ifadeyle inceliyordu, izlediğimi fark ettiği anda boğazını temizleyip tekrar hareket etti ve kapıya doğru gitti.

Dışarıda hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu, rüzgâr yüzünden yağmur neredeyse yanlamasına yağıyordu.

"Hava açana kadar burada kalacağız," dedi. "Sonra ben eve geri yürürüm, ya yeni bir araba alırım ya da biri beni buraya getirir."

"Şey, evet, hava düzeldiğinde ben de seninle yürürüm," dedim saçlarımı kabartarak. Çoğu zaman saçımı uzatmaya karar verdiğime memnundum ama şu anda saçtan bir pelerin kötü bir fikir gibi görünüyordu. Bu gidişle, hayatımın geri kalanında nemli bir kafam olacaktı.

“Biraz fazla yürümemiz gerekecek,” dedi Miles, elleri arka ceplerinde hâlâ kapıdan dışarı bakarken. Bir dizini bükmüştü ve arazisini inceleyen İskoç bir çiftçiye benziyordu. Şirin olmamalıydı ama öyleydi, şömineye dönerken derin bir iç çektim.

Yasak bölge, diye hatırlattım kendime. Ayrıca züppe ve bildiğin sosyetik bir hizmetli. Kendini %1000 saraya adanmış. Bunlarla hiçbir alakan olsun istemiyorsun ve Miles’ın Kraliyet Toprakları’nda kalıcı bir yeri var. Aklından bile geçirme.

Belki bunu tekrar edersem, nabzımın hızlanmasını görmezden gelmek daha kolay olurdu.

Arkamdan kapının kapandığını duyabiliyordum, dışarıda hâlâ rüzgâr ve yağmur olsa da baraka artık çok daha sessiz gibiydi. Yüzüm sımsıcaktı ve bunun yanında çömeldiğim dumanlı ateş yüzünden olduğundan emin değildim.

Miles ateşin yanına yığılmış örtü yığınının gitti, birini alıp silkeledi. Bir toz bulutu ve ölü böcekler dışarı fırlamayınca rahatladım ama bu rahatlama kısa sürdü çünkü aniden yanıma çömeldi ve örtüyü omuzlarıma örttü.

“Donacaksın,” dedi başını eğerek. Saçları alnından sarkıyor, yağmur ve loş ışık normalden daha koyu görünmesine neden oluyordu. İri bir yağmur damlası kayıp köprücük kemiğime damladı.

Yağmur o kadar soğuk değildi ama tenim çok sıcaktı ve biraz geri çekilip bir elimle örtüyle önümü kapatarak ayağa kalktım.

Miles başını kaldırdı, gözleri aşırı yeşildi ve benimkilere aşırı yakındı.

Çaydanlık örtüsü. Ayakkabı kalıbı. Senin tipinin tam tersi.

Miles boğazını temizleyerek doğruldu, elini tekrar kot pantolonuna sildi.

“Uzun sürmez,” dedi, sonra kapıyı işaret etti. “Yağmur yanı. Bu... bu şeyler genellikle birkaç dakika içinde biter.”

Kolunu yanına indirip parmaklarını esnetti, o... gergin miydi? Onun sevimli olduğunu düşünmemden neredeyse daha tu-

haftı, bu yüzden ironik bir şekilde orada biraz serinlik bulmayı umarak ateşe bakmak için geri döndüm.

Yağmur yağmaya devam ediyordu, ateş çatırdayıp tütüyordu ve bir an için, insanlar bizi kendi beceriksizliğimizin ağırlığı altında boğularak ölmüş hâlde bulana kadar burada sessizlik içinde mi oturacağız diye merak ettim.

Sonra Miles, "Flora kız kardeşimle sevgiliydi," dedi.

Şaşkınlıkla dönerek ona baktım. "Ne?"

Bir elinde şapkasıyla yine kapının yanında duruyordu, şapkayı birkaç kez uyluğuna vurdu. "Benimle Flora'yı sormuştun. Bizim 'aramızdaki' buydu. Amelia'yla çıkıyordu, saray buna hazır değildi, o yüzden ben olduğumu söylediler. Flora'yla benim..."

Pencereden dışarı baktı, şapkasını hâlâ uzun bacağına vuruyordu. "Her neyse, öyle oldu işte."

Bana dönerek muhtemelen insanlara tepeden bakmak onu rahatlatmış için başını eğdi. "Açıkkası bunu anlatarak sana çok önemli bir konuda güvenmiş oluyorum."

Bir elimi kaldırdım. "Anladım," dedim. "Buna minnettarım."

Ona Flora'yla Tamsin'den söz edemeyeceğim için Flora'nın kızlardan hoşlandığını zaten bildiğimi ona söylemeyecektim, bu yüzden yere kayıp battaniyeyi etrafıma sardım.

"Demek bu senin ilk Sahte Sevgili Maceran değil," dedim ve alnını kırıstırarak bana baktı.

"Bunu daha önce de yaptın," diye açıkladım. "Saray için biriyle sevgiliymiş gibi yapmayı."

Loş ışıktaki anlaması zordu ama aniden ayakkabılarıyla gerçekten ilgilenmeye başlayınca yüzünün kızardığını düşündüm. "Sana söylemiştim," dedi. "Montgomery ailesi saray mensubudur. Yaptığımız şey bu. Büyük-büyük-büyük-büyükbabam bir keresinde Seb'in büyük-büyük-büyük-dedesi için bir düelloda savaştı. Gözüne bir kılıç gelmişti."

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Sözlerim Miles'ı gülümsetmişti, gülümsemenin ona çok ya-

kıştığını bir kez daha hatırladım. O aristokrat yüzündeki sertliği biraz alıyordu, onu daha yumuşak hatlı ve daha güzel gösteriyordu. Daha fazla erkek, daha az pislik gibi.

“Mesele şu ki, benden güzel kızlarla vakit geçirmekten daha kötü şeyler de istenebilirdi kesinlikle.”

Kızarmıyordum.

Kızarmıyordum.

Miles’in ocağın yanında bıraktığı demir çubukla ateşi dürtmek için arkamı döndüm. “Gözüne kılıç gelmesinden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun?” diye sorunca güldü.

Çıkardığı ses sıcak ve yumuşaktı, omurgamın üzerinde dans ettiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Aman Tanrım, bu yağmurun *bir an önce* durması gerekiyordu.

“Belki daha iyi değil ama kesinlikle daha kötü değil,” dedi ve sonra ona baktım, ki bu bir hataydı.

Bu sefer karşı koymayacaktım. Miles yalnızca sevimli değildi. *Seksiydi.*

Bana anlamadığım ya da anlamak istemediğim bir şekilde bakıyordu çünkü hayır, hayır, hayır, şu anda böyle bir karışıklığa ihtiyacım *yoktu*. Ayrıca, zaten birkaç hafta içinde gidecektim. Neden bu kadar kısa sürecek bir şeyi başlatacaktım ki?

Büyüyü bozarak ayağa kalktım ve örtüyü yere bıraktım. Ellerimle kollarımı sıvazlarken, “Yani bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Aile geleneğin, saray zıpla derse, ne kadar yükseğe demeni mi gerektiriyor?” diye sordum.

Miles’in bana kaşlarını çatarak bakmasını bekledim ama o sadece duvara yaslanıp iç çekti.

“Okul harcımı ödüyorlar,” dedi. “Seb’in ailesi. Gelecek sene St. Andrew’s’a gitmem için bana para ödüyorlar.”

Bu konuda ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Miles’in Baird ailesine sahiden bağlı olduğunu –e yani– biliyordum ama bunun saraylı anlaşmasından çok arkadaşlıkla ilgili olduğunu düşünmüştüm.

“Sadece bu da değil,” diye devam etti Miles, “Edinburgh’daki

daire var ya? Onu da onlar karşıladı. Bir de geçen sene annem hastalandı –şimdi iyi gerçi–ama durumu bir süre ciddiye. Özel hastanelere, uzman doktorlara ihtiyacı vardı, sanırım hastane masraflarını onlar ödedi.”

Yavaşça, “Miles,” dediğimde gözlerime baktı. Tüm bunları sanki gelişigüzel bilgi veriyormuşçasına hafif bir tonla söylemişti ama bakışı ciddiye.

“Yalnızca anlamamı istiyorum,” dedi. “Onlara... her şeyi borçluyum. Her şeyi.”

Duvardan uzaklaşıp şapkasını kapının yanındaki sandalyeye fırlattı. “Bu yüzden o ilk gece sana karşı salakça davrandım.”

“Dürüst olmak gerekirse, seni tanıdığım bunca zaman boyunca salaktın zaten,” deyince Miles hafifçe gülümsedi. Saçları ateşin sıcaklığı sayesinde biraz kurumuştı, kıvrılarak koyu altın rengine dönüyor, çıkık elmacıkkemiklerinin üstünde gölgeler dolaşıyordu.

“Öyleydim,” diye kabul etti. “Özür dilerim. Gerçekten.”

Sertçe yutkunarak elimi boşver dercesine salladım. Şimdi arkadaş olmaya başlama zamanı değildi; onun aşırı yakışıklı olduğunu, yağmurla şömine ışığını ve herkesten kilometrelerce uzakta, sadece ikimizin olduğunu fark ettiğimde değil.

Ama yine de şunları söylemekten kendimi alamadım, “Seb için çok şey yapmamışsın gibi davranma. Onu beladan uzak tutuyorsun. Şey, elinden geldiğince, sanırım,” diye düzelttiğimde Miles başıyla onayladı.

“Tek bir kişi için büyük bir iş.”

Dönüp Miles’a baktım. “Sadece şunu söylüyorum, evet, senin için çok şey yapmışlar. Ama bu tek taraflı bir şey değil.”

Tekrar beni izliyordu. Bunu yapmayı cidden kesmesi gerekti çünkü ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor, kalbim küt küt atıyor, yüzüm ise alev alev yanıyordu.

Yavaşça, “Teşekkür ederim,” dedi ve sonra belki de benim gibi rahatsız hissettiğinden, bıraktığım örtüyü alıp şöminenin yanında küçük bir yer hazırlayarak gelip ateşin önüne oturdu.

Dizlerini yukarı çekip kollarını etrafına dolayarak çöktü, bir saniye sonra ben de yanına yerleştim.

Çok yakınına değil tabii.

Ellerimi örtünün üzerine koyup geriye yaslanmadan önce bir süre sessizce oturup ateşi izledik. "Sence Glynnis lastiğimizi birine patlattırmış mıdır?"

Miles başını sallayarak güldü. "Yapsaydı şaşırmazdım. İhtiyar Glynn biraz çıkarcıdır."

"Aman Tanrım, *lütfen* yüzüne karşı ona 'İhtiyar Glynn' dediğini söyle."

"Dilimin onun duvarında değil de ağzımda olmasını tercih ettiğimden yapmadım."

Bacak bacak üstüne atarak tamamen ona döndüm. "Yaparsan sana bir milyon dolar veririm," dediğimde başını yana eğerek baktı.

"Bir milyon dolar mı?"

"Bir milyon dolar *ya da* şu anda evdeki cüzdanımda ne varsa, sanırım sizin tuhaf Monopoly paranızla beş sterlin ediyor."

Geriye yaslanmak için ellerini örtünün üzerine koyarak, "Bak ne diyeceğim," dedi, "Pimm's Cup içmeye söz verersen, Glynnis'e 'İhtiyar Glynn' diyeceğim. Sadece içmeyeceksin, *kafana dikeceksin*."

Dilimi dışarı çıkararak yüzümü buruşturdum. "Öğğ."

Bu onu tekrar güldürdü, aşağı bakıp ellerimizin örtünün üstünde neredeyse birbirine değdiğini fark ettiğimde gülüşüne karşılık veriyordum.

Miles bakışımı takip edince gülmeyi kesti.

Ellerimiz sadece örtünün üstünde duruyordu. Onunki zarif, uzun parmaklıyken benimkisinin ise ojeleri soyulmuştu ve serçe parmağında bir ahtapot yüzüğü vardı.

Yağmur artık azalıyordu ama hâlâ çatıya hafifçe vurduğunu duyabiliyordum ve sağımda ateş patlayıp tütüyordu. Bir de öncekinden biraz daha hızlı olan kendi nefesimin sesi vardı ve ikimiz ellerimize bakmaya devam ederken Miles'ın iç çektiğini duydum, aralarında sadece çok küçük bir boşluk vardı.

Daha önce bundan daha yakın olmuştuk. Geçen gece baloda dans ettiğimizde, bedenlerimiz arasında şimdikinden daha az boşluk vardı. Kahretsin, parktaki o gün resmen kucağındaydım.

Ama o şeyler göstermelikti, bu ise...

Gerçek geliyordu.

Eli biraz daha yakınlaşıp serçe parmağı benimkini okşadığında bu, o küçücük dokunuş, içimde bir kıvılcım çaktı.

Derin bir nefes alarak elimi daha da yaklaştırdım.

Kapı güm diye açıldı ve Miles'la ben o kadar dramatik bir şekilde ayrıldık ki, serçe parmaklarımızı dokundurmak yerine cırlıçıplak yakalandığımızı zannederdiniz. Ayrıldığımızda "Hiçbir şey olmadı! Hiçbir şey olmadı!" diye haykırmasaydım onunla dalga geçeceğim türden şaşkın bir ciyaklama sesi çıkardı.

Ellie ile Alex hâlâ üstlerinde tüvitleriyle orada dikiliyorlardı, Alex'in başlarının üstünde tuttuğu şemsiyeden yağmur damlıyordu.

Alex kaşlarını çatı ama Ellie kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir bana bir de Miles'a bakıyordu.

Alex, "Geri dönerken jipi gördük, burada olacağınızı düşündük," dedi ve Miles avuçlarını uyluklarına vurarak hızla başıyla onayladı.

"Evet evet, yakında olmamız iyi oldu."

Alex gülümseyerek etrafa baktı. "Bu yer hatırladığımdan daha samimi," dedi. "Ateşle de iyi iş çıkarmışsın."

Bugün yaklaşık sekiz bininci kez boğazını temizleyen Miles şömineye dönüp maşayı aldı ve hâlâ için için yanan turbanın üzerine kül atarak alevleri söndürdü. Ateş sönünce, bu yerin bana yaptığı büyü de aynı şekilde söndü ve son birkaç dakikayı kafamdan atarak Ellie'nin yanına gittim.

Neşeli bir sesle, "Bizi kurtardınız!" dediğimde gözleri birazcık kısıldı.

Sessizce, "Kurtardık mı yoksa bir şeyleri mi böldük?" diye sorunca gözlerimi devirerek nemli ceketimi aldım ve yanından geçip Alex'in neyse ki tavanı olan Land Rover'ına gittim.

Miles yanımdaki arka koltuğa tırmandı ve Land Rover Baird Evi'ne doğru giderken ikimiz de bir şey söylemedik.
Ve ikimiz de ellerimizi sıkıca kucağımızda tuttuk.

30. Bölüm

ÇAY İÇMEYE ASLA ALIŞAMAYACAKTİM.

Birkaç günlüğüne Edinburgh'a dönmüştük ve son zamanlarda gittiğimiz her yerde birileri bize çay getiriyordu. Sarayda mı oturuyorduk? Biraz çay iç. Glynnis'le düğünle ilgili şeyler hakkında mı görüşüyorduk? Biraz daha çay lütfen. Şimdi elbise stüdyosunda bile çay vardı.

Porselen fincanı gülümseyen asistandan alıp, El duyar da bana tekrar patlar diye tabakta takırdamamasına dikkat ettim. Son günlerde böyleydi, kusursuz olmayan ne yapsam hemen eleştiriyordu. Bir parçam sürekli karşı çıkmak istiyordu ama başka bir parçam onun her gün böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu. İzlenip, yargılanıp kusurlu bulunduğunu. Belki aynı şeyi başkasına yapınca kendini daha iyi hissediyordu, bilemiyordum.

Her neyse, çay bardağı hiç takırdamadı ve çay bana göre çok koyu, çok sıcak ve şekersiz olmasına rağmen bir yudum aldığım da suratımı buruşturmamayı başardım.

Annemle ben tasarımcının stüdyosunun arkasındaki özel prova odasındaydık. Geleceğin kralının gelini gidip alışveriş yapmıyordu elbette. Doğrudan işin kaynağına gidiyorduk ve anladığım kadarıyla, bu provalara sanki casus göreviymiş gibi davranılıyordu. Bu sabah saraydan çıktığımızda yem arabalar

vardı, biri önden, diğeri mutfakların yanındaki arka kapıdan çıkmıştı. Bunların hiçbirinde değildik, onun yerine yaklaşık on beş dakika sonra başka bir gizli personel girişinden ayrıldık ve hiç gösterişli olmayan sıradan bir taksiye bindik. Ama hepimiz şapka ve güneş gözlüğü takmıştık. Ben ve El'de normal beyzbol şapkası vardı. Annem ise muhtemelen hiç şapka takmasa daha az dikkat çekeceği çiçekli, pembe hasır şeyi takmıştı, tam annemlik bir şeydi.

El'in gelinliğini hâlâ görmemiştik ama bunun nedeni sürprizi bozmak istememesiydi. Yine de çeşitli gelinliklerin duvara yapıştırılmış birkaç çizimini görebiliyordum, hepsi El'inki olacak kadar güzel görünüyordu. Çay fincanımın üzerinden gözlerimi kısarak bir tanesine baktım.

"Kol giymek zorunda mısın?" diye seslendim. "Yani, omuz göstermek kilise için fazla mı ayıp kaçıyor?"

El, stüdyonun derinliklerinde bir yerden, "Bu bir sürpriz!" diye seslendi.

"Bu bir *gelinlik*," diye mırıldandım beni duyamamasına sevinerek.

Ama annem duyabiliyordu, bacağını uzatıp ayakkabısının ucuyla baldırına dokundu. "Nazik ol," dedi ve bardağımı yandaki küçük, yaldız ve mermer desenli masaya koydum.

"Nazik oluyorum zaten," dedim ona. "Gördün mü, bak." Yatıştırıcı okla vurulmuş gibi görüldüğüm en iyi gülümsememi takındığımda annem başını iki yana sallayarak kıkırdadı.

"Sen ve baban bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

"Etmelisin de." Sonra annem eğilip dizimi okşadı, diğer elindeki çay fincanıyla tabağı dengeliydi.

"Tüm bunlara gıkını bile çıkarmadan katlandın hayatım," dedi. "Kolay olmadığını biliyorum. Gazeteler, fotoğraflar, balo. O çocuk."

Doğru.

O çocuk.

Miles'la şehre döndüğümüzden beri pek konuşmamıştık. Glynnis için Royal Mile'da hızlı bir yürüyüş yapmıştık ama ikimiz de ellerimizi ceplerimizde tutmuştuk ve hava durumu, mağazalar, tamamen tarafsız ve sıkıcı şeyler hakkında yaptığımız rasgele yorumların dışında neredeyse hiçbir konuşmamıştık.

O fotoğrafların üstündeki manşetlerde, **ARALARINDA UÇURUM VAR** yazıyordu, bu yüzden Glynnis şu anda ikimizden de memnun değildi. Ama barakadaki o günden sonra Miles'la rol yapmak çok garip gelmeye başlamıştı, ayrıca yakında zaten eve dönecektim. Parktaki ve balodaki fotoğraflar işe yaramıştı, kimse artık benimle Seb'den bahsetmiyordu. Daha dün, Seb'le Tamsin'in Kuzey İskoçya'da öpüşürken çekilmiş bulanık fotoğrafları çıkmıştı. (Manşet, **SEB, TAM'IN CAZİBESİNE KAPILDI!** idi, bana göre biraz zayıf bir tabirdi.)

Neyse ki, Ellie'nin odaya geri dönmesiyle annemle "o çocuk" hakkında konuşmaktan kurtuldum.

El gülümseyerek ayağa kalkmamı işaret etti. Neşeyle, "Sıra sende!" dediğinde gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Benim elbisem için mi?" diye sordum, bana sırtarak "Sence?" derken gözlerinde eski Ellie'nin bir parıltısı vardı.

Tamam, saçma bir soruydu ama keşke bu âna biraz daha hazırlıklı olsaydım. Bugünün Ellie'nin günü olduğunu sanıyordum, *benim* değil.

Annem ellerini hafifçe çırparak, "Ah, ne kadar da heyecanlı!" dedi, ben de ellerimi sıkmamaya ya da eteğimin ucuyla oynamamaya çalışarak ayağa kalkarken ona soluk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bugün iyi görünüyordum; bir moda tasarımcısının stüdyosuna giderken kot pantolonla tişört giymemem gerektiğini bildiğimden siyah kolsuz bir bluz ve gri-beyaz bir hırka ile yüksek belli gri bir etek seçerek Glynnis'in benim için hazırladığı "kıyafet kombinlerinden" birini giymiştim. Parlak renkler fazla dikkat çekerdi. Güvenin bana, gizlilik içinde bir kıyafet seçtiğimi fark ettiğimde buna ne zaman alıştığımı merak ettiğim bir an yaşadım. Ne de olsa sadece bir aydır buradaydım.

“Angus,” dedi Ellie, beni kalın kadife perdenin arkasına doğru çekerek. “Senin için hazır!”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim,” dedim ama Ellie’nin beni yönlendirdiği adam bana sırtıyordu. Parlak kıvıllı saçları vardı, buraya gelmeden önceki saçlarımdan daha parlaktı, benden de daha kısaydı. Giydiği fırfırlı siyah gömleği, neon renklerdeki eteği ve ayrıca *muhteşem* siyah rüya çizimleri ile ünlü bir İskoç moda tasarımcısının nasıl görünmesini bekliyorsam tam olarak öyleydi. Ancak Ellie’nin seçeceğini düşündüğüm biri *değildi*. Yine de gülümsemesi bulaşıcıydı, ellerimi tutup iki kolumu da bedenimden uzaklaştırarak beni incelediğinde utanmamıştım bile.

Ağır aksanıyla, “Ah, *rüya* gibi olacak,” dedi, “*rüya*”daki *r* kulaklarımda bir dalga gibi yuvarlanıyordu.

Stüdyonun arkasındaki alan açık ve ferahtı. Parke zeminler eski ve aşınmıştı, duvarlar ise tuğla kaplıydı. Arkadaki duvara dayanmış, kumaş yığınlarıyla kaplı uzun bir masa vardı ve birkaç eskiz defteri gördüm. Ayrıca, bir tanesine Baird ekosesi giydirilmiş, dimdik duran birkaç manken vardı ve bunun Ellie’nin gelinliğinin bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Benim elbisemin neye benzeyeceğini de sahiden merak ediyordum.

Ne yazık ki bu sefer hiçbir fikrim yoktu, hangi renkleri kullanacağımıza dair bir ipucu bile yoktu. Angus sadece ölçümü aldı. Üstelik bir kez de değil. O şerit metreyi en az beş kez açtı, tekrar tekrar kontrol ederek yanındaki küçük bir deftere notlar aldı. Arada bir kendi kendine mırıldandı ama aksanı ve gizli hoparlörlerden yükselen müzik yüzünden ne söylediğini çıkaramadım.

İşini bitirdiğinde o elbise mankenlerinden biri gibi hissettim ama tekrar parlak gülümsemesiyle bana gülümsedi. “Heyecanlı mısın?” diye sorduğunda elbiseyi mi yoksa düğünü mü kastettiğini anlamadım, bu yüzden klasik başparmak işaretini yaptım. Ona, “Aşırı heyecanlıyım,” deyince güldü, sonra yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Bir rüya,” dedi tekrar. “Tıpkı ablan gibi.”

Bana daha önce Ellie gibisin diyen oldu mu bilmiyordum ve bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim, bu yüzden omuz silkip, “Yok, onun saçı daha iyi,” dedim.

Angus sanki bu duyduğu en komik şeymiş gibi haykırarak güldü, bana çay getiren asistanı da kıkırdadı.

Ne yapacağımı bilmeden garip bir şekilde gülümsedim, sonra dışarı çıkıp oturma odasında annemle Ellie’yi buldum.

Annem asistanlardan biriyle sohbet ediyordu ve Ellie, oturduğum sandalyenin karşısındaki kanepede oturmuş çayını içiyordu. Tamamen beyazlar içinde, sarı saçları alçak bir atkuyruğu olarak toplanmış ve bir omzunun üzerinden dökülürken oturduğu yerde çok güzel görünüyordu. Çay fincanını tutuşu bile mükemmeldi.

Üçümüz stüdyodan öpücük yağmuru arasında ayrıldık ve stüdyonun arkasındaki sokakta bekleyen arabaya doğru ilerledik.

Araba tam bıraktığımız yerdeydi ama arabanın yanında duran kişiyi gördüğümüzde birdenbire durduk. Daha doğrusu arabaya yaslanan kişiyi.

Seb.

“Sebastian!” dedi Ellie, çantasını bir omzundan diğerine geçirirken. “Ne... ne yapıyorsun burada?”

Seb bin kadına külotunu indirtecek sırtışıyla arabadan doğruldu. “Daisy’yi arıyordum,” dediğinde içten içe inledim. Balo gecesi Seb benden ne istiyordu bilmiyordum ama o zamandan beri ondan uzakta durmayı başarmıştım, şimdi ise yakalanmıştım.

Göz kırparak, “Onunla konuşacağım bazı gizli sağdıç-nedime konuları vardı,” dedi.

Ellie bir bana bir de Seb’e bakıyordu, saçlarımın ucuyla oynadım. “Sarayda konuşamaz mıyız?” diye sordum ama başını iki yana sallayarak sokağın aşağısını gösterdi.

“En sevdiğim barın yakınlarındayız, fazla uzun sürmez. Merak etme, beni tanıyorlar. Fotoğrafçıların olmadığı mükemmel bir yer.”

Yine aynı şekilde sırttı, neredeyse her şeyden paçayı nasıl kurtardığını artık anlıyordum. İzinsiz girme, sarhoşluk, adam kaçırmama...

"Yalnızca bir dakika sürecektir," diye ikna etti ve iç çekerek kollarımı iki yanına indirdim.

"Tamam," dedim ve annemle Ellie'ye döndüm. "Sizinle sarayda görüşürüz."

Ellie altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ama bir saniye sonra başıyla onayladı, ardından Sebastian'a baktı.

Ellie hiçbir şey söylemedi ama Sebastian masum ifadesi ve iri mavi gözleriyle bakarak ellerini kaldırdı. "Benim himayemde tamamen güvende," diye söz verdiğinde yüzümü buruşturdum.

Kesinlikle Seb'in *himayesinde* olmak istemiyordum.

Yine de sokakta peşinden gittim ve gri taşlı bir binaya yerleştirilmiş ağır ahşap kapıya doğru ilerledim. "Prens'in Cephane," diyerek bana kapıyı açtı. "Uygun, değil mi?"

Yanından geçip sigara, bira ve muhtemelen üç yüz yıllık halı gibi kokan loş mekâna girerken gözlerimi devirdim.

Bara doğru ilerledik, bira musluklarının yanında duran adamın Seb'i tanıdığı belliydi, hem de sadece Prens olarak değil. Seb'in elini sıkıca için elini uzattı. "Uzun zaman oldu evlat," dediğinde Seb omuz silkti.

"Hem de çok. Bana her zamankinden, arkadaşşıma da limonata lütfen."

Limonata istemiyordum, buradaki limonata evdekiyle aynı değildi. Şekerli acımsı tat yoktu, daha çok sulandırılmış Sprite gibiydi ve nedense son zamanlarda herkesin bana verdiği içecek buydu. Ama hiçbir şey söylemedim ve barmen uzattığında bardağımı aldım.

Seb elbette bir bardak bulanık bira içiyordu, şerbetçiotu ve maya kokusudan dolayı yüzümü buruşturdum.

Yarısını bir dikişte bitirdi ve bira bardağını tezgâha koyduğunda içinde kalanlar da etrafa döküldü. Seb'in gözleri huysuzca olanları takip etti.

“Çok eğlenceli,” dedim. “Aile bağı kurma tarzımız bu mu? Senin sarhoş olmanı izlemem mi?”

Bunun üzerine Seb bana baktı, kızıl kaşlarını masmavi gözlerinin üzerine indirdi. Gerçekten saçma derecede yakışıklıydı ama artık neredeyse hiç fark etmiyormuş gibiydim. Yüzüne o kadar alışmışım ki artık... sadece bir yüzdü. İyi bir yüzdü elbette ama Seb’i bir kez tanıyınca bu güzelliğin arkasındaki karmaşayı görmemek zordu. Bunun yakışıklılığı öldürme etkisi vardı, söyleyeyim.

“Seninle... yalnız kalmak istedim,” dedi beni şaşırtarak. Birasını tekrar döndürmesini ve bar taburesinde kıpırdanarak etrafa bakınmasını izledim. Barda iki kişi daha vardı, ikisi de en çirkin kaş yarışması düzenliyor gibi görünen aşırı yaşlı adamlardı. Köşedeki masada oturuyorlardı, penceredeki yaldızlı yazılar yüzlerinde tuhaf gölgeler oluşturunuyordu. Seb’in kim olduğunu bilmedikleri ya da umursamadıkları belliydi, birdenbire acaba buraya yalnız kalacağını bildiği için mi geliyor diye merak ettim.

Bir pipetle “limonatamı” bıçakladım, kürekkemiklerimin arasında ürkütücü bir ürperti hissi vardı. Seb’e, “Neden?” diye sorduğumda avucunu tezgâha vurdu. Ses beni irkilmışti ama bir bira daha içmek için işaret ettiğini fark edip gözlerimi devirdim. “Gündüz sarhoş olduğunu görmem içinse bunu daha önce zaten görmüştüm...”

“Ablana âşığım.”

31. Bölüm

BİR PRENSİN SURATINA İÇECEK FIRLATMAK İNSANI zindana gönderir mi bilmiyordum ama bu riski göze aldım.

Seb, limonatamın kalıntıları çenesinden aşağı damlarken, “Ne halt e—” diye öfkeyle söylendi. Barmen bardakları silerken başını bile kaldırıp bakmadı ama köşedeki masada yaşlı adamlardan birinin hırıltılı bir kahkaha attığını duydum.

Anlayamayacağım kadar ağır bir aksanla Seb’e bir şey söyledi ama “kısrak” sözcüğünü duyduğuma emindim, gerisini anlamadığıma sevindim.

Seb peçetelikten peçete çıkarırken eğilip sesimi alçaltarak, “Hayır,” dedim.

“Ne demek ‘hayır’?” Seb bana baktı, kirpiklerinde limonata vardı. Tanrım, baştan aşağı içeceğimle kaplıyken bile hâlâ dergi kapaklarına layık görünüyordu.

“Demek istediğim hayır, Ellie’ye kendi felaketini bulaştırmazsın. Ona âşık değilsin, muhtemelen sadece onunla takılmak istiyorsun. Geçer.”

“Aşk bu, cinsel yolla bulaşan hastalık değil,” dedi, bütün vücudum tiksintiyle titreyemeden Seb içini çekerek başını arkaya atıp tavana baktı. “Üzgünüm. Sana laf sokmak istememiştim. Yalnızca... söylediğim ilk kişi sensin.”

Seb ustalaştığı o zarif omuz silkmelerinden birini yapıp gömle-

ğinin cebine uzanarak bir paket sigara çıkardığında hâlâ olanları anlamaya çalışıyordum. "Eh, Eleanor dışında ilk kişi tabii ki."

Elimi uzatıp parmaklarımı bileğine doladım. "Ellie'ye mi söyledin? Bu karşılıksız, uzaktan uzağa iç çektiğin bir şey değil mi?"

Seb elimden kolayca kurtulup sigarasını yaktı. "Ah, kesinlikle karşılıksız," diye mırıldandı ve neredeyse baş döndürücü bir rahatlama dalgası hissettim. Pekâlâ, ablam saraylı nişanlısını genç erkek kardeşiyle aldatmıyordu. En azından bu da bir şeydi.

"O ne dedi?"

Sigarasından derin bir nefes alan Seb gözlerini kısarak bana baktı. "Sence?"

Sigarayı ağzından kapıp muhtemelen 1950'lerden beri bu barda bulunan kehribar rengi cam kül tablasında söndürdüm. "Umarım sana aptal olduğunu söylemiştir."

Dirseğini bara dayayarak başını eline yasladı. "Birçok kelimayle. Sanırım hadım etmekle de tehdit etti."

Bunu duyunca gülümsedim. Ellie'yi kızgın görmeyeli uzun zaman olmuştu ama bir konuşmaya başladı mı... yaratıcı olabildiğini hatırladım. Seb bunu hak etmişti cidden.

Beni izleyerek yaklaştı. "Sana söylemedi mi yani?" diye sorduğunda limonatalı gömleğini gösterdim.

"Eee, belli olmuyor mu?"

İçini çeken Seb, bir parmağını tezgâha bastırarak bardağının oluşturduğu buğuda daireler çizdi. "Söylemiş olabilir diye düşündüm, hepsi bu. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Şeyi görmek için... şey, benden hiç bahsedip bahsetmediğini görmek için."

Ellie'nin son zamanlarda ne kadar stresli görüldüğünü, Seb ve arkadaşlarının etrafında olmamamı ne kadar çok istediğini düşündüm, tüm bunlarla ne kadar zamandır uğraştığını merak ettim. Peki bana neden söylememiştii?

Çünkü Ellie, Alex hayatına girdiği zaman seninle sırlarını paylaşmayı bıraktı.

Bu düşünce midemi altüst ettiği için görmezden gelerek Seb'e, "Peki ya Alex? O senin *abin*," diye sordum.

"Sahi mi?" dedi somurarak. "Bilmiyordum gerçekten. Bak, aptalca olduğunu biliyorum ve..."

"Ve düşüncesizce," diye tek tek saydım. "Ve bencilce. Bir de pislikçe."

"Pislikçe diye bir kelime mi var?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, ona dik dik baktım.

"Endişelendiğin kısım orasıydı yani." Sonra biraz daha yumuşak bir sesle, "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordum.

Dışarıda hafif, yumuşak bir öğleden sonra sağanağı başladı. Birkaç dakika içinde bitecekti ama kösedeki adamlar şimdiden homurdanmaya başladılar.

"Birine söylemem gerekiyordu," dedi. Gözlerini gözlerimden ayırıp bardaki bardak altlığının kenarlarını çekiştirerek oynadı. "Geçen hafta evde onları izlemek... düşündüğümünden daha kötüydü. Bir de Tamsin'in orada olması ve annemin benim için istediğinin bu olduğunu *bilmek*... O güzel bir kız, beni yanlış anlama ama Ellie değil işte." Omuzları inip kalktı. "Akşam yemeğinde ilan-ı aşk etmek gibi daha da aptalca bir şey yapmaktan korktum ya da..."

"Tanrım, sakın bunu yapma," dedim bileğini tutatak. Kanın yüzünüzden çekildiğini gerçekten hissedebileceğinizi bilmiyordum ama Seb'in sarayda ayağa kalkıp Ellie'ye olan aşkını ilan ederek *her şeyi* mahvettiğini hayal edince şu anda rengimin tamamen attığına oldukça emindim.

"Yapmayacağım," diyerek temin etti beni. "Ama... hiç içinde birine söylemek zorunda kaldığın bu kadar büyük bir şey, bu kadar" –göğsünü işaret etti– "önemli bir şey hissetmedin mi?"

Gerçekten zavallı görünüyordu ama benim bağlılığım Ellie'e'yeydi ve *bu* özel saatli bombanın onun üzerinde ne kadar baskı oluşturduğunu sadece hayal edebilirdim. Ne de olsa Seb düğün hediyesi olarak bir ev çalmaya çalışmıştı. Kraliyet düğünü sıra-

sında ayağa kalkıp, "İtiraz ediyorum!" diye bağırarak kadar fevri olduğuna hiç şüphem yoktu.

Seb'e, "Onu sevmiyorsun," dedim. "Sadece sevdiğini sanıyorsun çünkü o hoş, sakın ve... dengeli."

Gözleri parlayarak, "Evet!" deyip bana işaret etti. "Onu bu kadar güzel yapan da bu, onunla birlikteyken her şey... bir şekilde daha sessiz. Huzurlu. Hayatımda buna ihtiyacım var."

"Tamam ama o bir insan, yoga dersi değil, Seb. Sana Zen hissi verdiği için sevgine karşılık vermek onun görevi değil."

Seb gözlerini kırıştırtarak söylediklerimi sindirdi. "Değil," dedi ama sanırım bu bir soruydu, onaylama değildi.

Barmene bir limonata daha istediğimi işaret ettikten sonra Seb'e döndüm.

"Değil," dedim kesince. "Ve bana bu konuda hiçbir şey yapmayacağına dair söz vermek zorundasın. Tamamen iğrenç ve delicesine uygunsuz duygularını alıp içinde küçük parçalara ayıracaksın ve bundan ders çıkaracaksın, tamam mı? Belki Tamsin sana göre değildir ama o şimdi yanıdayken en azından *dene*. Demek istediğim, seninle epey ilgileniyor gibi veya en azından senin genel felaket durumunu görmezden gelmeye istekli."

Buna cevap vermedi, bunun yerine bira bardağını barın üzerinde küçük daireler çizerek itti. Sonra bana baktı ve birdenbire, "Arkadaşıma karşı tam bir şerefsizdim, değil mi?" dedi.

İsa'yla yaşanan tüm o şeyler sanki bin yıl önce olmuş gibi geliyordu, sadece birkaç hafta önce olduğunu hatırlamak zordu. Yine de sahiden şerefsizdi, bu yüzden onayladım. "Kesinlikle."

Seb iç çekerek bardağıyla daire çizmeye devam etti. "Daha az şerefsiz olmak için çabalıyorum, yemin ederim."

Sesi o kadar yenilmiş geliyordu ki neredeyse onun için üzülecektim, tereddütle uzanıp dizini okşadım. "O da olacak," diye söz verdim. "Bunu yapmanın bir yolu da Ellie'ye olan hislerini asla ama asla kimseye söylememek, tamam mı?"

Seb'in saçları, görünüşe göre tüm Kraliyet Belalıları'nın öğrendiği o çekici şekilde alına düştü ve beni tıpkı Alex'inkile-

re benzeyen o masmavi gözlerle izleyerek, "Söylemeyeceğim," dedi.

"Artık arkadaş olacak mıyız?" diye sorunca limonatamdan bir yudum alıp gözlerimi devirdim.

"Aile olmak üzereyiz," diye hatırlattığımda yüzü biraz aydınlandı.

"Aile," diye tekrarladı. "Hoşuma gitti." Sonra içkisinin geri kalanını içerek omzunu silkti. "Ailemde normal insanlar olacağını hiç düşünmemiştim."

"Pekâlâ, bak, böyle şeyler söylemek kaçınmaya çalıştığın o 'şerefsizliğe' seni geri itiyor."

Seb sırtıarak uzanıp dizime vurdu. "Gördün mü, bu yüzden etrafımda olman lazım. Bana şerefsiz davranışlarımı hatırlatıyorsun."

İçkilerimizi o ödedi, buna şaşırmıştım çünkü üzerinde para olduğundan bile emin değildim. Kapıya doğru ilerlerken, "Bir şeylerin parasını annenle ödemek sahiden garip mi?" diye sordum.

On sterlinlik banknotlarda Kraliçe Clara'nın yüzü vardı, babası Kral James ise yirmiliklerdeydi. Günün birinde, Alex'in yüzü de paranın üstünde olabilirdi. Ya da çocuklarının yüzü. Ellie ablam olsa da, bu evlilikten sonra olacak her şeyin ailemi sonsuza dek değiştireceğinin bir başka hatırlatıcısıydı.

Seb sadece güldü. "Dürüst olmak gerekirse doğru düzgün fark etmiyorum bile."

Ara sokağa yeniden çıktığımızda derin bir nefes aldım. Her şey yağmur, eski taş ve otobüslerden çıkan egzoz gibi kokuyordu, ayrıca Seb'in gömleğinden hâlâ ufak bir limonata kokusu geliyordu.

Seb, Ellie'ye âşıktı ama Ellie, Alex'e âşıktı.

Seb'in, aslında Flora'yla takılan Tamsin'e âşık olması gerekiyordu.

Flora, Miles'la çıkıyormuş gibi yapmıştı, Miles ise şimdi benimle çıkıyor numarası yapıyordu.

Numaraydı da.

Gerçekten ama gerçekten numaraydı, barakada ne yaşanmış olursa olsun.

“Bu çok berbat,” diye mırıldandım kendi kendime ve Seb omzuma vurarak beni şaşırttı.

“Yoo, daha hiçbir şey görmedin.”

32. Bölüm

AT YARIŞININ İSKOÇYA'DA YAPTIĞIM EN GÖSTERİŞ-
li, en fiyakalı şey olduğunu sanıyordum. Tüvitler ve Land Ro-
ver'larla gittiğimiz av günü de olabilirdi. Ya da balolar. Balolar
aşırı gösterişliydi elbette.

Ama polo? Polo hepsini gölgede bırakıyordu.

Maç Edinburgh'un hemen dışında, İskoçya'nın öğleden son-
ra muhtemelen yağmura dönüşecek türden o büyülü güneşli yaz
günlerinden birinde yapılıyordu ama şimdilik her şey muhte-
şemdi. Çizgili çadırlar, şampanya kadehleri ve her çeşitten minik
parmak yiyeceklerle dolu masalar, en parlak, en güzel kıyafetler-
le dolaşan insanlar...

Hepsinden nefret etmişim.

Glynnis'in benim için seçtiği elbiselerden birini giyiyordum.
Genellikle giydirdiği yeşil renk yerine sarıydı ve tamamen oy-
malı etekten ve dalgalı kollardan oluşuyordu. Bugün süslü şap-
ka yoktu neyse ki, tam olarak sıfır tüy olması ve sadece bir küçük
ağ parçası içermesi büyüleyiciydi.

Topuklarım çimene batıyordu, tek yapmak istediğim ise otu-
racak bir yer bulmaktı. Tekrar tribünlere baktım ve büyük siyah
şapkalı, güzel bir kadının çizgili çadırlardan birine doğru uzun
adımlarla ilerlediğini gördüm. Burada gördüğüm kadınlara ben-

ziyordu: son derece alımlı ama aynı zamanda safkan bir Afgan tazısı gibi.

Ben seyrederken bir arkadaşını selamladı ve sonra yavaş yavaş, neredeyse kaçınılmaz bir şekilde yere kapaklanıp ıslak çimenlere gömüldü, bir eli hâlâ selamlamak için havadaydı.

Yanındaki adam durmadan öylece yoluna devam ettiğinde başımı iki yana salladım.

Tribünlerde Ellie'nin, Alex'in, Seb'in ve Tamsin'in yanında duran Kraliçe'yi görebiliyordum. Kraliçe bugün mavilere bürünmüştü, kumral saçları güneşte parlıyordu ve Alex'le sohbet ederken Tamsin'in arkasına baktığını fark ettim. Flora orada Fliss ve Poppy'yle konuşuyordu, onun Tamsin'le göz göze gelmesini ve birbirlerine hafifçe gülümseyişlerini izledim.

Sonra Tamsin arkasını döndü ve elini Seb'in dirseğine kaydırıldı. Seb ona hafifçe gülümsedi ama sonra gözlerini Ellie'ye çevirdi, Ellie Kraliçe'ye öyle çok bakıyordu ki onun bilerek Seb'in bakışlarını görmezden geldiğini anlamıştım.

Ne karmaşaydı ama.

"Biraz nemrut görünüyorsun."

Döndüğümde Miles'ın yanımda, ellerini ceplerine sokmuş bir hâlde durduğunu gördüm. Beyaz, düğmeli yakalı bir gömlek giyyordu, kollarını kıvrırmıştı ve koyu renk kravatı boynunda gevşek duruyordu. Aniden içimdeki bütün öfke kayboldu.

"Nemrut mu?" Geçen ay boyunca öğrenebileceğim İngiliz argosunun çoğunu özümsemişimi sanıyordum ama görünüşe göre hâlâ öğrenmem gereken birkaç şey vardı.

"Bir Bolşevik gibi," diye açıkladı Miles. "Devrim başlatmak üzere olan biri gibi. Yüzünde görebiliyorum," dedi bana gülümseyerek. "Tıpkı siz kolonistler gibi, buraya gelip herkesin kafasını kesmek istiyorsunuz."

"Bir ya da iki kişinin kafasını kesebilirdim," diye itiraf ettiğimde güldü, dişleri bronz tenine nazaran bembeyazdı. Barakadaki o gece aklıma geldi ve yüzüm alev alev oldu.

O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü gülmeyi kesti, gözleri biraz koyulaşıyordu.

Sonra omuzlarını dikleştirerek biraz geri çekildi. Saçını jöleye sabitlemişti ama yine de eski bir madeni para gibi parlıyordu ve kravatındaki yeşil çizgiler gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Güvenli bir sohbet konusu açmak için çaresizce, "Bugün tanıdığın birileri oynuyor mu?" diye sorduğumda Miles'in ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. Onun da lafın değişmesinden hoşlandığı belliydi.

Dönüp sahayı göstererek, "Gilly yarışıyor," dedi. "Spiffy ve Dons da yarışacaktı ama Spiffy dün gece Mile'da merdivenlerden düşüp bileğini burktu, bu yüzden Dons da katılmamaya karar verdi. Hemen oradalar, Hatton Kontu'nun kızlarını ya etkiliyor ya da korkutuyorlar."

Spiffy'nin oturup ayak bileklerini yastıklara dayadığı ve Dons'un yanında olduğu, yanlarında duran iki çok sarışın kızın ya kahkahalarını gizlemek ya da kusmuğu bastırmak için elleriyle ağızlarını kapattığı çizgili bir çadırı işaret etti.

Anlaması hep zor olurdu.

"Sherbet nerede?" diye sordum, elim çok hafifçe kolunun kıvrımında dururken Miles'in beni dinlenme alanına geri götürmesine izin verdim. Bu küçük dokunuş bile sinirlerimi titretmeye yetmişti ve fotoğrafçılar fotoğraflarını çekerken birkaç kısık deklanşör sesi duydum.

"Sherbet, yazın geri kalanında Galen ile Yunanistan'a gitti," dedi. "Şanslı serseri."

"Yunanistan yüzünden mi yoksa burada olup da midillileri izlemediği için mi?" diye sordum ve Miles bana baktı.

"Sevdiği birinin yanında olduğu için," dediğinde kalbim göğsümün içinde garip bir çırpınma hareketi yaptı. Miles'in beni sevdiğini söylemediğini biliyordum –bu saçma olurdu– ama baloda Galen'la Sherbet'in arasındaki şeye imrendiği belliydi. Belki de sarayın birisiyle çıkıyormuş gibi yapmasına ihtiyaç duyması ihtimaline karşı her zaman bekâr olması gerektiği içindi.

"Bir de Yunanistan yüzünden," diye kabul etti. "Yunanistan'ı çok seviyorum. Ayrıca, Yunanistan'da olsaydım, dün gece Spiffy'yi Mile'in yarısı boyunca taşımak zorunda kalmazdım, yani."

Gülerek başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Tam o sırada biri, "Ona bir öpücük ver hayatım!" diye seslendi.

Döndüğümde bir fotoğrafçının kamerayı hazırlamış hâlde durduğunu gördüm, içimdeki her şey donup kaldı.

Randevuya çıkmış gibi yapmıştık, baloda birbirimizin gözlerinin içine bakıp gülümsemiştik, sokakta bir çift gibi yürümüş-tük ama bir öpücük?

Fakat beni şaşırtan şey, Miles'in başını biraz daha benimkine yaklaştırması oldu, yüzü yaklaşıyordu, dudakları...

Elimi göğsüne koyarak onu ittim, bir anlığına gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Ben... yapamam..." demeye başladım sonra, "Üzgünüm," diye mırıldanarak arkamı döndüm.

Dönüp şampanya bardaklarıyla dolu bir tepsi taşıyan bir garsona çarptım.

Muhtemelen yüzlerce dolarlık şampanya yere boşalırken birkaç iç çekiş (ve birkaç kıkırdamadan daha fazlasını) duydum. Güzel sarı elbiseme en az elli dolarlık içki dökülmüştü ve dudaklarımdan bir özür seli dökülürken eteğimin önünde büyüyen ıslak noktayı elimle ovaladım.

Yere eğilip garsonun bardakları toplamasına yardım etmeye yeltendim, ardından daha fazla deklanşör sesi geldi. Sonra da rüzgârlı bir günde elbise giydiğimi hatırladım, muhtemelen pembe puantiyeli iç çamaşırimi herkese ayan beyan göstermiştim.

Mükemmel.

Bu yüzden aceleyle doğruldum, garsonla bardakların yanından geçtim ve neredeyse koşarak uzaklaşırken gözümün ucuyla Miles'a kısa bir anlığına baktım.

Nereye gidecektim?

Hiçbir fikrim yoktu. Sadece buradan uzaklaşacaktım, tüm o gözlerden, kameralardan ve *kesinlikle* Miles'tan uzaklaşacaktım.

Sahanın uzak ucunda bir ahır vardı, bu yolculukta ben ve atlarla ilgili her şey tam bir kâbus olsa da, polo sahasıyla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakıp olabildiğince çabuk oraya ilerledim.

Ahıra girdiğimde buranın aslında ahır falan değil, güzel bir garaj olduğunu fark ettim. Buraya park etmiş muhteşem, gösterişli, pahalı arabalar vardı. Arabalardan ikisinin arasında yürüdüm, derin bir nefes alırken parmaklarımı bir Rolls-Royce'un serin yüzeyinde gezdirdim.

Kesinlikle inanılmaz bir çıldırıştı, Glynnis ya da Ellie'nin arkamdan gelip oraya geri dönerek kameralara gülümsemem için beni azarlamasını duymayı bekledim.

Ama kapıda aniden gölgesi beliren Glynnis ya da Ellie değildi. Miles'tı.

Orada öylece... duruyordu. Elleri iki yanında gevşekçe kenetlenmişti, çenesi hafifçe aşağı eğikti ve sanki bana yetişmek için koşmuş gibi derin derin nefes alıyordu.

"Özür dilerim," dedim, sesimin bu kadar zayıf çıkmasına şaşırılmışım. Bu kadar zayıf *hissetmeme* şaşırılmışım. Miles içeri girdiğinde kapıyı ardına kadar açtı, gün ışığında aramızda havada uçuşan toz zerreciklerini görebiliyordum. "Yapamadım."

Kollarımı kavuşturarak dirseklerimi avuçlarımdan içine aldım ve Miles bana yaklaşıırken devam ettim. "Bunun sahte sevgili olayının bir parçası olduğunu anlıyorum, ama bir öpücük... Öpücük özeldir. Belki sana göre değil ama bana göre öyle ve ben istemedim..."

Sonra söyleyebileceğim her şey Miles'ın ağzının benimkinin üstüne kapanmasıyla kesildi.

Beni öpüyordu, elleri yüzüme uzandı ve bir anlığına o kadar şaşırdım ki onu öpmedim. Orada hâlâ kollarım kavuşturmuş, gözlerim açık hâlde duruyordum.

Ama sonra başını eğerek biraz daha tutkulu öpmeye başladı

beni. Yanaklarımın üstündeki elleri sıcaktı ve parmak uçları hafif nasırlıydı. Gözlerim kapandı, kollarım önce iki yanıma düştü, sonra yukarı kalkarak belindeki gömleğine tutundu.

Bir keresinde çoğunlukla tüvitten oluştuğunu düşündüğüm bir çocuğa göre Miles öpüşebiliyordu.

Ahırda birbirimize dolanmış hâlde durduk ve ona daha da yaklaşmak için parmak uçlarıma yükseldim. Sonunda, *sonunda*, barakadaki o geceden beri hissetmemeye çalıştığım her şeye teslim olurken vücudumun her yerini onunkine bastırmak istiyordum.

Nihayet ayrıldığımızda kocaman gözlerle ona bakarken tekrar topuklarımın üzerine bastım.

Yavaşça, "Vay be," dediğimde gülümsedi. O gece Seb'in kulübünde gördüğüm gülümsemeydi, Miles'in sandığımdan daha çekici olabileceği konusunda bana ilk ipucunu veren o gülümsemeydi.

"Bir öpücük benim için de özel," dedi, sesi o kadar alçak ve sertti ki yemin ederim tenimde hareket ettiğini *hissedebiliyordum*. Titredim.

"Sen benim için özelsin," diye ekledi ve parmaklarım gömleğinin üzerinde esnedi.

Seb'in en iyi arkadaşıydı; at yarışları, taçlar ve ekose kadar bu dünyanın bir parçasıydı.

Ama aynı zamanda sıkıcılığından kurtulunca komikti, kibar-dı ve sevimliydi, ayrıca işi buymuş gibi öpüşüyordu.

Ona, "Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sorduğumda kelimeler boş ahırda şaşırtıcı bir şekilde yüksek çıkmıştı.

"Gülümseyin!" dedi neşeli bir ses, döndüğümüzde kapı aralığında Glynnis'i ve hemen arkasındaki fotoğrafçıyı gördük.

33. Bölüm

“BU, SAHANIN YANINDAKİ ÖPÜCÜKTEN BİLE DAHA iyi,” dedi Glynnis, sanki bir sahneyi çerçeveye alıyormuş gibi ellerini genişçe açarak bize doğru geliyordu. “Fitzy’yi buraya getirip arabaların arkasından fotoğraf çektirtiriz, böylece sahne birazcık gizli, birazcık özel görünür.”

“Özel” fotoğraflar için bilerek poz vermenin ironisine dikkat çekmedim ama zaten aklım öpücükten dolayı bir şey söyleyemeyecek kadar karıştı.

Ancak Miles böyle bir sorun yaşamıyor gibiydi. Glynnis açılardan, fotoğraf sayısından ve “elin durduğu yerden” konuşmaya devam ederken bir kolu hâlâ belime sarılı hâlde öne çıktı.

“Hayır.”

Glynnis duraksadı, parmakları sanki Miles’ın hayır demesi bir tür sistem kapanmasına neden olmuş gibi açılıp kapandı.

Sonra kısaca güldü. “Ah, Miles,” dedi ona aldırmadan, “Böyle yakalanmanın utanç verici olduğunu biliyorum ama bir dakikanızı almayacağına söz veriyorum, sonra da...”

“Hayır,” dedi Miles tekrar. “Bunun fotoğraflarının çekilmesini istemiyorum. Bu” –ikimizi işaret etti– “gazeteler için değil.”

O orada, çenesi havada, dişlerini sıkmış hâlde dururken göğsüm gurur ve hayranlık karışımıyla sıkışmıştı. Miles’ı aşırı sinir

bazucu ve züppe yapan her şey, benim onurumu korumak için kullanıldığında *gerçekten* çok çekici geliyordu.

Glynnis'in gözleri artık kocaman olmuştu, buna inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Elbette bu gazeteler için," dedi. "İkinizin birlikte vakit geçirmesinin tek sebebi bu."

Bakışları sertleşti, bir yumruğunu kalçasına dayadı. "Gazetede Sebastian ve Daisy'nin bu hafta başlarında bir barın arka kapısından birlikte çıkarken çekilmiş fotoğrafları olduğu düşünülürse, burada gerçekten başka seçeneğimiz yok."

Öf. Seb'in sandığı kadar gizli olmadığımızı tahmin etmeliydim.

Miles'a o bar ziyaretiyle ilgili uygunsuz hiçbir şey olmadığını açıklamak için ağzımı açtım –şey, aslında vardı ama bu ben ve Seb'le ilgili değildi– o ama hâlâ Glynnis'e bakıyordu.

"Umurumda değil," dedi, sonra elini elime kaydırarak sıktı.

"Bu ailedeki birçok kişinin kışını kolladım," diye devam etti Miles, "buna aldırmadım da. Ama bu kez değil. Daisy'yleyken değil."

Sonra beni de peşinden sürükleyerek Glynnis'in yanından geçti.

El ele tekrar gün ışığına çıktığımızda ona resmen aval aval baktım. "Sen az önce kraliyet ailesine siktir mi çektin?"

Çenesindeki o kas seğirdi ama sanırım bu sefer gülümsemesini bastırmak içindi.

"Çektim galiba?" dedi sorar gibi. Evet, kesinlikle gülümsemeydi.

Bir dizi deklanşör sesi eşliğinde hemen bir kamera tarafından çekilen bir gülümsemeydi, birleşmiş ellerimizi hafifçe sallayarak aramıza kaldırdım.

"Biraz boşunaydı gerçi," dedim. "Kesinlikle büyük bir jestti, acayip etkilendim ve biraz da heyecanlandım ama..." Başımı sallayıp güldüm.

Miles çenesini eğip bana baktı, parmakları benimkilerin arasında gerildi. "Yine de farklı," dedi. "İnsanların fotoğraf çek-

mesini engelleyemeyiz ama onlar için poz *veremeyiz*. Rol yapmayacağız, bunu” –ellerimizi çekiştirdi– “kimsenin yararı için kullanmayacağız.”

Başımı salladım ama bunu yaparken bile neredeyse TMZ’ye düşecek olan o balo fotoğraflarını, birinin fotoğrafımı çektiğini fark etmeye başladığım ânı düşündüm. Nasıl da Ellie’nin buradaki hayatını benim Florida’daki hayatımdan ayrı tutabileceğini ve insanların sonunda beni unutacağını sanmıştım?

Kraliyet Belalıları’ndan biriyle çıkıyorsa unutmazlardı, en az belalı *olsa* bile.

Miles kaşlarını çattı. “Ne oldu?” diye sordu ama ben daha cevap veremedim Seb geldi. Ceketini uçuşuyordu, saçları rüzgârdan dağılmıştı ama garip bir şekilde mükemmeldi, gözleri parlıyordu, nefesi ise...

Geri çekilip elimle ağzımı kapadım. “Aman Tanrım, viski fıçısına mı düştün?” diye sordum, sonra etrafa bakındım. Seb’in berbat olabileceğini biliyordum, Miles da Seb’in berbat olabileceğini biliyordu ancak halk onun ne kadar berbat olabileceğinden bihaberdi.

“Tamsin’le Flora’nın seviştiklerini biliyor muydun?” diye sordu bana doğrudan, elini saçlarının arasından geçirerek.

Miles şaşırarak, “Ne, hayır!” dedi, maalesef benim “Hayır, bilmiyordum,” değişim oldukça zayıf çıkacak kadar geç kalmıştı.

Miles bana bakıp geri çekildi. “Bir saniye, bu konuda *sen* bir şey biliyor musun?”

“Sevişme kısmını değil,” diye kabul ettim saçımı kulağımın arkasına atarak. “Sadece genel olarak, şey, onların durumlarını.”

Dönüp Seb’e baktım, yakınlarda fotoğrafçılar olduğunun ve onun çok ama çok sarhoş olduğunun kesinlikle farkındaydım. Hem de herkesin gözü önünde.

“Neden bu kadar büyütüyorsun?” diye fısıldadım. “Tamsin’den hoşlanmıyorsun bile.”

“Hoşlanabilirim ama,” diye karşılık verdi. “Ondan hoşlandığıma karar verebilirim, kime ne?”

Gözlerimi devirerek, "İşte İskoçya'nın en gözde bekârı. Şimdi kalbim duracak," diye mırıldandım.

Dons'un yaklaştığını görebiliyordum, o da ayakta duramayacak kadar sarhoştı ve hafifçe yalpalyordu, ben de Seb'in kolunu çekiştirdim. "Hey," dedim yavaşça. "Sakin bir yere gidip konuşsak ya bunu? Bu kadar insanın arasında ve... göz önünde olmayan bir yere."

Ama Seb benden kurtuldu. "Hayır," dediğinde Miles öne çıkıp ellerini Seb'in omuzlarına koydu. "Dostum," diye söze başladı ama Seb ondan uzaklaştı.

"Bana 'dostum' deme," dediğinde yüzümü buruşturdum.

"Kelime seçimi," diye mırıldandım ama Seb'in –felaket hayatını bunca zaman gizli tutmayı başarmış olan Seb'in– artık çenesi açılmıştı.

"Hiç mantıklı gelmiyor," dedi kederli bir şekilde. Bir elini bana uzatarak, "Beni istemedin ama herkesin arasından *Monsters*'ı seçtin," diye haykırdı.

Ağzımı açtım ama Seb söylemek üzere olduğum hiçbir şeye kulak asmadı. "Ah, bana 'sadece gösteri için' yalanını söyleme. İkinciniz ilk günden beri birbirinizi gözlerinizle yiyorsunuz."

Yüzüm alev alev yandı ve şaşkın bir ses çıkardım. "Hayır!" diye cevapladım, Miles da kekeliyordu.

"Daisy ve ben sadece... *daha yeni* şe-şeyi fark ettik..."

"Ah, kapa çeneni, *Monsters*," dedi Seb ellerini kalçalarına koyarak. "Kör değilim. Sonra Daisy'nin arkadaşı bana şerefsiz dedi ve Tamsin ise Flora'yı tercih etti, peki yakışıklı olan ben *değil miyim*? Bu ülkenin dört bir yanındaki milyonlarca yatak odasının duvarında *değil miyim*? Ben sadece..." Başını salladığında elma şarabı yüzünden kıkırdayan Dons'a baktım.

"Kim bu kadar sarhoş olmasına izin verdi?" diye sordum.

Dons omzunu silkti. "Sherbet burada değil, Spiffy bileği yüzünden uzanıyor, Gilly sahada, *Monsters* Seb'in neyin peşinde olduğunu fark edemeyecek kadar kendini sana kaptırmış, o za-

maaaaaan..." Kendi göğsünü dürterek neşeyle sırttı. "Ben! Ben izin verdim!"

Gülerek Seb'in sırtına vurdu. "Ama bu iyi bir şey! Adam içini dökmeyi hak ediyor."

Seb'in içini dökmekten çok duygularını açığa vurduğunu belirtmedim ama buna gerek de kalmadı çünkü Seb konuşmaya devam ediyordu.

Gizemli bir şekilde, "Bir de Ellie," dediğinde öne çıkıp *kimin* fotoğraf çekebileceğine aldırmadan ceketinden yakaladım.

"Seb, sakın."

"Ellie, Alex'i seviyor. Sıkıcı, aptal Alex'i. Benim!" Bir elini kaldırdı, neredeyse yüzüme çarpacaktı. "İlgi çekici olan kardeş benim. Ben ona *ev* a-aldım."

"Bir çiftçinin evini çalmaya çalıştın, ayrıca on yedi yaşındasın," diye hatırlattım ona.

"Ama onu seviyorum," cevabını verdiğinde arkamızdan "Ne?" diyen bir ses duydum.

Harika. Harikaharikaharika. Bir bu eksikti.

Alex'le Ellie endişeli ve kafaları karışmış bir ifadeyle orada duruyorlardı. El ele tutuşuyorlardı, bir anlığına orada oluşturduğumuz sahneyi düşündüm. Ben Seb'in ceketine yapışmıştım, Miles hemen yanımda duruyordu, Dons ise aptal sarhoş hâliyle kıkırdıyordu.

Derin bir nefes alırken Seb'in göğsü ellerimin altında kalkıp indi, umarım *-dua ediyordum-* söylemezdi...

"Eleanor'a âşığıym," diye ilan ettiğinde hepimiz bir saniyeliğine donduk.

Sonra Alex -tatlı, asil, sakın Alex- geri çekilip Seb'in yüzüne yumruk attı.

İşler o anda çığırından çıktı.

KRALİYET KAVGASI!

Suğün İskoçya'dan Prens Alexander ve Prens Sebastian'ın kardeş rekabetini yeni -ve fiziksel!- bir seviyeye taşıdığı şok edici görüntüler ortaya çıktı. Genç Prens Sebastian'ın arkadaşları kuşkusuz basınla tartışmaya ve yumruk atmaya yabancı olmasa da Prens'in kendisi her zaman mücadelenin dışında kalmıştı, abisi ise genellikle kendini tutma konusunda örnekti. Ancak görünüşe göre McGregor Charity Polo Maçı sırasında bir olay patlak verdi. Söylentiye göre ikili, Prens Sebastian ile Alexander'ın nişanlısı Eleanor'un küçük kız kardeşi Daisy Winters arasındaki ilişki yüzünden kavga ediyorlardı. Daisy'nin Sebastian'ın arkadaşı Miles Montgomery ile çıktığı söyleniyordu, bu fotoğraflarda Bayan Winters'in hemen yanında görülüyor ancak kaynaklar bize bir süredir arkadaşlar arasındaki gerilimin arttığını söylüyor.

(*People*, "Royal Watch")

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAHA!!!!

MİLLET HİÇ,
SIKICI PRENS ALEXANDER'IN,
KARDEŞİNE,
YUMRUK ATACAĞI,
AKLINIZA GELİR MİYDİ????

Benim gelmemiști, Crown Kafalar. Bunu beklemiyordum, Tanrı sizi kutsasın, millet. Tanrı SENİ kutsasın, Daisy Winters çünkü duyduğuma göre her şey onun yüzündenmiş. Görünüşe göre Seb ve Miles Montgomery'yle gerçek bir aşk üçgenine girmiş ve bu sonunda GERÇEK BİR KAVGA'ya dönüşmüş! Alex'in attığı şu sağ kroşeye bakın! Seb YERLERDE! Zavallı Ellie resmen sarsılmış görünüyor, Daisy'nin yüzü seçilmiyor ama BUNA BAYILDIĞINA eminim çünkü seksi kraliyet erkeklerinin senin uğruna yumruklaşması tam bir RÜYAAAAAAAAAAAAA. Her halükârda, bu hayatımın en iyi günü. Lütfen tüm postalarımı cennetteki yerime gönderin, teşekkürler.

(*Crown Town*, "HAYATIMIN EN İYİ GÜNÜ")

34. Bölüm

SEB'İN KULÜBÜNDEN SONRAKİ TOPLANTININ ZORLU olduğunu sanmıştım ama polo fiyaskosu sonrası görüşmesine kıyasla o *hiçbir şeymiş*.

Bu sefer bir oturma odasında değil, üstünde hiçbir şey olmayan uzun cilalı bir maun levhadan gerçek bir masadaydık. Alex'in düzinelerce atası duvardan bize bakıyordu, kendime onları her zaman o özel bıçaklarla çerçevelerinden kesebileceğimi hatırlattım.

Sanki siz hiç acayip utanç verici ve skandal yaratan bir şey yapmadınız, diye düşündüm pofuduk, beyaz peruklu bir adamın tablosuna bakarken. *En azından kimsenin kellesi uçmadı.*

Masanın başında oturan Kraliçe Clara'nın yüzüne baktım.

Henüz.

"Bunun ne kadar büyük bir facia olduğunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum," diye söze başladı ve Seb, çenesine hâlâ bir buz torbası tutarken oldukça ayıp bir dizi söz mırıldandı.

Alex hâlâ parmaklarını esnetiyordu, eklemleri biraz şişmişti ama diğer eli yanında oturan El'in elini sıkıca tutuyordu. Bunu gördüğüme sevinmiştim. Bugün ne terslik yaşanırsa yaşansın hâlâ araları iyiydi.

Sahiden mucize gibi bir şeydi.

Miles karşımda oturuyor, arada bir bana hafifçe gülümsüyordu ama genellikle parmaklarıyla ritim tutup alnı kırıkmış hâlde masayı inceliyordu. Burada kaybedecek en çok şeyi olan kişi oydu aslında, bu yüzden onu suçlayamazdım.

Bana tekrar baktığında dudaklarımı oynatarak, *Özür dilerim*, diye mırıldandım. Glynnis hâlâ “toplum algısı” ve “hikâyenin önüne geçmek” hakkında konuşuyordu, bu tür konuşmaların nereye varacağını çoktan biliyordum. Bu gidişle, muhtemelen insanlara *bu* hikâyeyi unutturmak için Scott Anıtı’nın tepesinde Miles’la evlenmem gerekecekti.

Miles ağzının bir köşesini havaya kaldırarak yanıt olarak sadece başını hafifçe eğdi.

Özür dilerim, diye mırıldandı o da, keşke Ellie ve Alex gibi yan yana oturabilseydik.

“Daisy, dinliyor musun?”

Başımı kaldırıp Glynnis’e baktım ve suçlu suçlu hayır, dinlemiyordum diye itiraf etmek üzereydim. Ellie eli hâlâ Alex’in elindeyken aniden ayağa kalktığı anda, onun benim için tasarladığı halka açık utandırma ritüelini bekliyordum.

“Sakıncası yoksa kız kardeşimle yalnız konuşmak istiyorum.”

Masanın başında oturan Kraliçe Clara elini salladı. “Elbette,” dedi, “işimiz biter bitmez...”

“Artık işimiz bitti,” dedi El. Her bir kelimeyi bir kraliçe edasıyla söylemişti; çenesi havada, omuzları dikti.

Kraliçe, bu dirayet gösterisi karşısında açıkça sersemlemiş bir hâlde sandalyesinde geriye kaydıldı.

Ben de sersemlemiştim aslında ama Ellie bakışlarını bana çevirip kalkmamı işaret etti. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde ise şunları söyledi, “Üzerine rahat bir şeyler giy ve benimle on dakika için hizmetli girişinde buluş. Yürüyüşe çıkacağız.”

Böylece birkaç dakika sonra kendimi, ablamı bir yanardağa doğru takip ederken buldum.

Tamam, *aktif* bir yanardağ değildi. Arthur’s Seat şu sıralar in-

sanların güzel günlerde öğle yemeğini yemeye gittikleri, Holyrood Sarayı'nın arkasındaki büyük bir tepeydi. Kapıdan çıktığımızda şaşırmıştım: Araba yoktu, koruma yoktu, El eşofman ve tişört giymişti, saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünü dev güneş gözlüğüyle gizlemişti.

Şimdi onu kayalık patikada takip ediyordum, özellikle önümüzdeki yamaçta hoplayıp zıplayan küçük çocuklar varken zar zor nefes aldığımı belli etmemeye çalışıyordum.

Güneş her zamanki gibi bulutların arasına girip çıkıyor, ışığın yeşil çimenlerin ve gri kayaların üzerinde kayıp değişmesini sağlıyordu. Patikada dönerken aşağı, altımızda küçülen şehre baktım. Holyrood Sarayı'nı ve Scott Anıtı'nın gökyüzüne doğru yükseldiğini görebiliyordum ama birden çok uzaklardaymış gibi hissettim. Şehrin ortasında böyle bir yerin var olabileceğine inanması zordu. Esinti güçlüydü, büyüyen şeyler ve egzozun veya taş binaların soğuk kokusu olmayan uzak okyanus gibi kokuyordu.

Benim durduğumu görünce El de durdu.

"Edinburgh'dayken buraya sık sık gelirim," dedi bana, kocaman güneş gözlüğüne bakarak başımı salladım.

"Korumalarını hep eker misin?"

El beni şaşırtarak sırttı. Gezimin şimdiye kadarki en büyük faciasını yaşamıştım, o ise bana *gülümsüyor* muydu?

"Her fırsatta," diye itiraf ettiğinde kendimi gülümserken buldum.

Yukarı çıkmaya devam ederken daha fazla bir şey konuşmadık. Tenimde rüzgârda hızla soğuyan ince bir ter tabakası vardı. Saçlarım dört bir yana uçuşuyordu, çimenli düz bir yere oturmaya giderken El cebinden fazladan bir saç tokası çıkarıp bana verdi.

Ona teşekkür ederek saçımı topladım ve oturduk. Yakınlarda, sandalyede çello çalan bir adam vardı ve o şeyi buraya çıkarmayı nasıl başardığını merak ederek adama baktım.

Ellie arkasını dönmedi ama neye baktığımı anlamıştı. "O da sık sık gelir," dedi. "Güzeldir."

Müzik *güzeldi*. Burada ablamla oturmak da güzeldi, sadece iki-

miz. Sessizdik, rüzgâr atkuyruğumuzu savurarak çimenlerin arasında dalgalanıyor, aramızdaki o sessiz boşluğu dolduruyordu.

Ellie sonunda, "Özür dilerim," dedi ve şaşkınlıkla ona döndüm.

"Ne?"

Bana bakmıyordu, bakışları aşağımıza odaklanmıştı. Şehre bakıp manzaranın ne kadar güzel olduğunu mu düşündüğünü yoksa bu ülkenin kraliçesi olacağı günü mü hayal ettiğini merak ettim.

"Senden çok fazla şey istedim Dais," dedi iç çekerek. "Oraya git, buraya gel, onu yapma, şunu yapma. Seb'in arkadaşlarıyla vakit geçirme, ama *şimdi* Seb'in arkadaşıyla vakit geçir çünkü bu Kraliçe'yi hoşnut edecek falan. Son günlerde umurumda olan tek şey buydu."

Sonra bana döndü, altın atkuyruğu omzuna değişiyordu. "Şimdiye kadarki en kötü abla oldum. Bunun gayet farkındayım."

"Gerçek suçlar kanalında bir kızın küçük kız kardeşini mikserle öldürmeye çalıştığını görmüştüm," dedim omzumu silke- rek. "Demek istediğim, rakibin var."

El dediğime güldü ve sonra beni şaşırtarak eğilip başını omzuma yasladı. "Her şey çok çılgınca. Alex'i çok seviyorum. Gerçekten."

Yanağımı güneşin altında ısınan saçlarına dayayarak, "Sevdiğini biliyorum," dedim.

"Ama onunla birlikte gelen her şey ödümü koparıyor," dedi. "Sürekli iki farklı insanmışım gibi hissediyorum. Hatta üç bile olabilir. Senin ablan, annemle babamın kızı ve sadece... *kendim* olmak istiyorum. Ama Alex'in karısı da olmak istiyorum. Alex'in karısı olmak ise prenses olmak demek."

"Teknik olarak düşes oluyorsun, sakın ol."

Tekrar güldü, sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözlüğünün ardında gözlerini göremiyordum ama bakışlarını üzerimde hissettim.

"Herkes için her şey olmaya o kadar çok uğraşıyorum ki ger-

çekte başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum. Sana iyi bir abla olamadım, annemle babama resmen beni utandırdıklarını söyledim, Alex ise..." Derin bir iç çekti. "Ona Seb'i anlatmadım çünkü onu kızdıracağını düşündüm."

"Söylememekte haklıydın da," diye hatırlattım ona. "Alex, Seb'e yumruk attı."

Ani bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Bakışlarını şehre çevirerek, "Attı, değil mi? Hiç Alex'in yapacağı bir şey değil," diye kendi kendine mırıldandı. "Çok seksiydi."

Onu dirseğimle dürtüp "Aman be, iğrenç," diye güldüm.

O da beni dürttü ve tekrar kısa bir sessizlik oldu. Konuşmamız bitti mi diye merak ederken "Bunu yapmak zorundayım. Bu olmak zorundayım. Benim için kazançlar kayıplardan daha ağır basıyor. Ama sen bunu seçmedin Dais, bense seni bunların hiçbirine karıştırmamalıyım. Böyle işler için yanımda Glynnis ile Fliss ve Poppy gibi insanlar var fakat ben sadece... senin kendin olmanı istiyorum Kendin olmanı *seviyorum*. Seni özledim Daisy," dedi.

Bu en dokunaklı konuşma değildi ama yine de boğazım düğümlemişti, rahatsız edici kardeşlik duygularını bastırmak için neredeyse onu, "Kapa çeneni" diyerek itecektim.

Bunun yerine kolumu ona sardım. Ona, "Seni seviyorum, El," dediğimde hafif ağlamaklı bir gülüş koyverdi.

"Şimdi kim iğrençleşiyormuş?"

Ama kolunu belime sardı ve uzun bir süre şehri izleyerek dünyanın zirvesinde oturduk.

Saraya geri döndüğümüzde Alex bizi bekliyordu, Ellie'yi gördüğünde yüzü bir gülümsemeyle gevşedi ve dürüst olmak gerekirse, öpüştüklerinde o kadar iğrenmedim bile. Sadece rahattım.

Ayrıldıklarında Alex bana dönüp saçlarımı karıştırmak için uzandı. "En azından buradaki son haftanı heyecanlı kıldık," dediğinde elinden uzaklaşarak gülümsedim.

"Yumruklaşma ve paparazzi gördüğüme göre artık kesinlik-

le bir saraylı gibi hissediyorum,” yanıtını verdim, sonra etrafıma baktım.

“Seb hâlâ burada mı?” diye sorduğumda Alex’in gülümsemesi soldu.

“Hayır, sanırım arkadaşlarıyla birlikte kulübünde yaralarını ve gururunu sarıyor.”

Bu mantıklıydı ve bir süreliğine ona rastlama riskini almak zorunda kalmayacağım için memnundum.

Sonra Alex’in arkasından, Miles’in elleri cebinde merdivenlerden aşağı indiğini gördüm.

Alex omzunun üzerinden bakarak boğazını temizledi ve Ellie’nin elini tuttu. “Bırakalım da siz ikiniz konuşun, olur mu?”

Ellie kolumu son kez sıktı ve sonra ana fuayenin yanındaki dar koridora doğru ilerleyerek Alex’le birlikte gitti, beni ve Miles’ı orada bıraktılar.

“Kellen uçuyor mu?” diye sorunca başını sallayarak güldü.

Kravatını gevşetmek için uzanırken, “Hayır, şimdilik boynum güvende gibi,” dedi. Hâlâ gülümsüyordu ama omuzlarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Şaka bir yana, Miles’in kraliyet ailesiyle başının belada olabileceği aklıma geldi. Evi, okulu, hatta sağlık masraflarını... hepsini Baird ailesi karşılıyordu, ya bugün benimle yaşadığı bu tek aptalca olay hepsini tehlikeye attıysa?

Buna değmezdi. Ben buna değmezdim.

Ellie ve ben işleri yoluna koymuştuk, bu yüzden burada yapacak tek bir şey kalmıştı.

Ondan uzaklaşarak, “Bak Miles,” dedim. “Bugün yaptığın şey için gerçekten minnettarım. Beni savunman, Glynnis’in aramızdaki her neyse... onu kullanmasına izin vermemen.” İkimizi işaret etmiştim. “Ah, bir de öpücük, o kısmı kesinlikle on numaraydı, aferin sana,” diye ekledim başparmaklarımı kaldırarak.

Kulaklarımın uçları pembeleşti ve gülümsememeye çalışırken yanağında bir gamze belirdi, bu şu anda cidden hiç adil değildi.

Bu yüzden yara bandını hızlıca sökmem gerekiyordu.

“Ama bunun bir yere varacağı yok.”

Bunu söylemek sandığımdan da çok canımı yakmıştı, kaşlarını o yeşil gözlerinin üzerinde çatıp bana baktığında bir şeyin göğsümü sıktığını hissettim.

“Ben Amerika’ya ve normal bir liseye geri döneceğim,” diye hızlıca devam ettim. “Sen ise, bilemiyorum, insanların çizgili kravat takıp fakir insanlara tükürdüğü bir üniversiteye.”

Miles, “Aslında o okul beni reddetti,” dedi ve başımı sallayarak hafifçe zorlama bir kahkaha attım.

“Ah, yapma şunu,” dedim. “Şey yapmaya çalışırken komik olma...”

Ne yapmaya çalışıyordum ki? Ondan ayrılmaya mı? Hiç gerçek bir çift olmamıştık, tek bir öpücük bunu değiştirmiyordu.

Yaklaşıp yüzümü kaldırdım, yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. Omzunun hemen üstünde, Alex’in atalarından birinin büstünü görebiliyordum ve uzakta, koridordaki büyükbaşa saatinin sabit tik tak sesini duydum.

Uzaklaşarak, “Hiç gerçek olmamıştı,” dedim Miles’a. “Sadece... bu garip dünyadaki yazın bir parçasıydı. İşler senin için ise şimdiden yeterince karmaşık, o yüzden burada bitirelim, olur mu?”

Miles beni izledi, kendini yeniden inşa ederken bazen giydiği o görünmez zırhı görebiliyordum. Gözlerinde bütün sıcaklık gitti, çenesi gerildi, omuzları katılaştı.

Sonunda, “İstediğin buysa,” dedi.

Değildi, hiç de değildi ama ne diyebilirdim? Tek bir öpücük ve sahte sevgililikle geçen garip bir yaz bütün hayatını mahvetmeye değmezdi. Bizim için bir gelecek de yoktu zaten. Bana kalırsa, ikimiz de âşık numarası yaparak kendimizi kaptırmış ve bunun gerçek olduğunu düşünerek kendimizi kandırmıştık.

Ama dönüp ardına bile bakamadan merdivenleri çıktığında kalbime saplanan o ani acı gayet gerçektir.

35. Bölüm

FLORİDA'DA HAVA ÇOK SICAKTI.

Sıcakı seven, güneşe, belli belirsiz tuzlu havaya, parlak renklere bulanmak isteyen bir parçam vardı. İlk birkaç gün öyle yaptım. Arka bahçemizde bir battaniyenin üzerinde uzanmış küçük kertenkelelerin palmiye yapraklarının üzerinden kaçışını izleyerek jet lagtan kurtuldum. Kendimi güneş kremiyle kapladım ve hindistancevizi kokusunun bana artık evde olduğumu ve İskoçya'da olan her şeyin geçmişte kaldığını hatırlatmasına izin verdim.

Elbette geçmişte kalamazdı, düğün yine de olacaktı ve aralık ayında İskoçya'da gerçekleşecekti. Sonra oraya geri dönüp arkamda bıraktığım her şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ellie'yle aram iyiydi, yani en azından bu güzeldi ama yine de Alex'in ailesiyle uğraşmak zorundaydım. Seb'le.

Miles'la.

Hâlâ canımı acıtiyordu. Ayrılmadan önce onunla konuşmamıştım, e-postası bende olsa da –Sherbet sağ olsun– riske girmek istemiyordum. Yaşananlar tam bir karmaşaydı, kurcalamasam daha iyiydi. Artık gittiğime göre, Miles "sarayla" olan ilişkisini düzeltebilirdi, kışın geri döndüğümde ise büyük bir sorun olmaktan çıkardı.

Bu muhtemelen bir hayaldi.

İsa bana her şeyin bloglarda olduğunu söyledi, döndüğüm-den beri dergilerde yüzümü görmekten korktuğum için evden dışarı çıkmaya cesaret edememiştim.

Polo maçında yaşananlarla ilgili hikâyeyi sarayın böyle de-ğiştirmesi etkileyiciydi sanırım; İsa'nın bana anlattıklarına bakılırsa, haberlerde Glynnis'in parmağı vardı. Seb'in Ellie'ye olan aşkını ilan edişinden hiç bahsedilmiyordu, Alex ise onu onuru-mu lekelediği için yumruklamıştı. Tamamen bir yanlış anlaşılma beni Kraliyet Belalıları'nı dağıtan bir kötü kadına dönüştürmüştü, Miles ve Seb kesinlikle benim için kavga etmemiş olsalar da –şey, pek değil– sanırım sonuç yine de aynıydı.

Döndükten sonraki ilk birkaç gün, çoğunlukla ya arka bahçede ya da odamda oturdum, İsa'yla görüştüm (ve evet, benim için bloglara bakmasını istedim), dışarı çıkmaya korkuyordum. Paparazziler burada, Perdido'da bizi hiç rahatsız etmemişlerdi ama bu ben bir haber hâline gelmeden önceydi ve arka bahçeye uzandığımda her kepenk sesiyle geriliyordum. Dışarıda uzanırken mayo bile giymeyecektim.

Gönüllü münzeviliğimin dördüncü gününde babam alacalı gömleği ve uzun şortuyla odama girdi. Gri saçları karmakarışıktı ve burnunun ucunda duran normal gözlüğüyle birlikte güneş gözlüğünü başına takmıştı.

Başka bir deyişle, babamın her zamanki hâliydi.

"Hadi," dediğinde kaşlarımı çatarak laptopumdan başımı kaldırdım.

"Ne?"

Odamı göstererek, "Daha fazla oturmak yok," diye cevap verdi. "Zorlu başlangıç, hadi gidiyoruz."

Dışarı çıkmamı istiyordu.

Dizlerimi göğsüme yaslayarak yatakta doğruldum. "Hayır. Zorluluk yok, başlangıç yok, dışarı çıkmak yok."

Ama babam bu hâllerde olduğunda onu ikna edemezsiniz. "Sonsuza kadar bu odada yaşayamazsın, Daisy Mae," diye hatırlattı. "Eninde sonunda okula gitmen gerekecek ya da burada

üzerine düşeni yapabilmen için başka bir iş bulacaksın. Otlakçı yetiştirmedim ben, değil mi?"

"Bayan Miller, Sur-N-Sav'daki işime geri dönebileceğimi söyledi," dedim kısık bir sesle. "Ama ben..."

"Kendini dergilerde görmek istemiyorsun zannedersen," diye lafımı tamamladı babam, sonra bana tek kaşını kaldırdı. "Belki de şimdi daha güzel şeylerin tadına vardığın için eski gösterişsiz hizmetli hayatına geri dönmek istemiyorsundur."

Bu düşünce beni rahatsız etti, sanırım babam da öyle olacağını düşünmüştü. "Öyle değil," dediğimde omuz silktili.

"Kanıtla o zaman. Şimdi Sur-N-Sav'a gidelim ve Bayan Miller'a bizzat bu hafta önlüğü giyeceğini söyleyelim, olur mu?"

Böylece kendimi on beş dakika sonra muşamba ve ucuz ekmek diyarında buldum, kasaların yanındaki dergi sıralarını geçerken yüzümü buruşturdum. Isa bugün çalışmıyordu ama okulumdaki çocuklardan biri olan Bradley çalışıyordu, beni gördüğünde el salladı. Başka bir şey yapmadı, gözünü dikme ya da tuhafılık yoktu, sadece el salladı.

Her şeyin normale dönebileceğini düşünmeye başladığımda ilk kapağı gördüm.

DAISY'NİN DELİSİ!

Cidden ama, neden en sevdikleri manşet buydu?

Polo maçında her şey kötüye gitmeden önce Miles'ın yanında duruyordum, bir de Alex'in Seb'i yumrukladığı küçük bir fotoğraf vardı.

Midem altüst oldu ve dizlerim çözüldü, içimdeki her şey bir anda akışkan ve mide bulandırıcı bir hâl almıştı. Neredeyse dönüp mağazadan fırlayıp kaçacaktım.

Ama babam beni durdurdu. "Şimdi biraz bekle," dedi ve dergiliğe doğru yürüdü.

Sesimi kısık tutmaya çalışarak, "Baba," dedim ama sesimde açık bir çaresizlik vardı.

Babam ya duymadı ya da duymazdan gelmeyi seçti. "Öyleyse," dedi sayfaları çevirerek, "bunlar doğru mu?"

Beklediğim şey bu değildi, bu yüzden kafam karışmış hâlde ona sadece baktım ve başımı iki yana salladım.

“Bunların hiçbiri olmadı, o zaman? Prens Sebastian sana umutsuzca âşık olup seni en iyi arkadaşına kaptırmadı?”

Artık yüzüm kızarmaya başlamıştı, mağazanın neredeyse boş olmasına memnundum. “Hayır,” dedim fısıldayarak. “Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye onayladı babam. “Şey, çoğunu. Dürüst olmam gerekirse, bu konuda gerçekten ne kadarını bilmek istediğimden emin değilim. Annen gerçeği biliyor. Ellie biliyor. Isabel’in de bildiğine eminim.”

Tişörtümün kenarını çekiştirdim. “Hâlâ bununla nereye varmak istediğini anlamadım baba.”

Dergiyi rafa geri koydu, sonra iki elini omuzlarıma yerleştirerek gözlerimin içine baktı. “Senin için önemli olan kişiler, bu haberlerden herhangi birinin doğru olduğunu düşünüyor mu?”

Sur-N-Sav hoparlörlerden çalınan “Lost in Love”, tarama bandının ara sıra çıkardığı bip sesi ve market arabası tekerleklerin gıcırdaması dışında oldukça sessizdi. Babamın sorusunun cevabı ise birden gözüme çok kolay görünmüştü.

“Hayır,” dedim. “Düşünmüyor.”

Babam kemikli omuzlarını silkti. “O zaman bu kadar basit.” Başıyla arkadaki dergileri işaret ederek ekledi, “Ablanın girdiği çılgın bir dünya ama o aileden biri olduğundan bu dünyanın dışında kalamazsın. Burada olsan bile, işler normal görünse bile gerçekte asla öyle olmayacak. Ama sen” – kollarımı hafifçe sıktı – “istediğin kadar normal kalabilirsin, Daisy Mae’im. Yeter ki önemli olan şeyin, gerçeği senin ve seni sevenlerin bilmesi olduğunu unutma.”

Birdenbire Sur-N-Sav’ın ortasında ağlamaya başlayıp itibarımın *zerresini* bile asla geri kazanamayacağımdan korktum. “Sağ ol baba,” demeyi başardığımda çabucak sarılmam için beni kendine çekti.

O öğleden sonra yeşil önlüğümü tekrar elime alarak oradan ayrıldım, mağazadan çıkarken bir kez bile durup dergilere bakmadım.

İki hafta sonra her zamanki kasamda o önlüğü giyiyordum, yüzümün ve adımın kapağında olduğu iki dergi hâlâ olsa da, eskisi gibi taze haber sayılmazdım. Şansıma, Seb bir partide mankenin biriyle öpüşürken yakalanmıştı. Normalde bu Seb için sıradan bir perşembe günü gibi olurdu ama birlikte yakalandığı süper model, Declan Shield'la çıkıyordu. Bir sonraki hafta bir defilede adam Seb'in peşine düşünce büyük bir kavga çıktı. **PRENS VE ROCK YILDIZI VICTORIA'S SECRET MANKENİ UĞRUNA KAVGA ETTİ** manşeti benimkileri açık ara farkla alt etmişti.

Seb'in yüzünün olduğu yeni kapaklara birkaç kez bakıp bunu benim için yapıp yapmadığını merak ettiğim olmuştu. Belki yapmamıştı. Belki de sonunda perişan hâliyle kendisi olma şansını sevmişti ama biz arkadaş *olmuştuk*.

Arkadaş gibiydik.

Muhtemelen saçma bir düşünceydi ve bu sadece Seb'in her zamanki hâliydi ama yine de zamanlama iyiydi.

Bugün kasam yoğun olduğundan dergilere bakacak zamanım da yoktu zaten, özellikle de kadının biri dev gibi bir kupon dosyasıyla geldiğinde. Birinin, "'Cap'n Crunch' adındaki şeye özel bir kupon var mı?" dediğini duyduğumda kadının yaklaşık 500 kutu kâğıt mendili market arabasına koymasına yeni yardım etmiştim.

Ses ensemdeki tüyleri diken diken etmişti, döndüğümde Miles'in orada durduğunu gördüm.

Miles.

Sur-N-Sav'da.

Saçları artık daha kısaydı, gömleğinin yakasına bile değmiyordu ve orada duruyordu, kollarındaysa...

Raflardan aldığı şeylere daha yakından baktığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı, gülümsemem o kadar genişti ki canımı acıtmıştı.

“Şu anda yok,” dedim ona, “ama sanırım fıstık ezmesi için kupon var.”

Aldıklarını mahcup bir omuz silkmeyele banda bıraktı. Sadece fıstık ezmesi yoktu, Cap’n Crunch, balık kraker, iki şişe ranch sosu...

“Amerikan yiyecekleri,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. “Böylece uyum sağlayabilirim.”

Ona bakmakla, neden burada olduğunu merak etmekle –nedenini biliyordum ama yine de duymak istiyordum– o kadar meşguldüm ki son kısmı az daha kaçıırıyordum.

Sonra kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Uyum sağlamak mı?” diye tekrarladığımda Miles saçını kulağının arkasına iterek başını salladı.

“Gelecek yıl hakkında düşündükçe, nasıldı o, çekici bir Amerikalı kız bunu bana nasıl söylemişti? Ah, evet, ‘insanların çizgili kravat takıp fakir insanlara tükürdüğü kibirli bir üniversite’ o kadar az uygun görünüyordu.” O zaman sadece ağzının bir tarafı yukarı kıvrılarak hafifçe gülümsedi. “Atalarımın hiç almadığı riski alıp kolonileri biraz keşfedebileceğimi düşündüm.”

Başımı iki yana salladım, aniden Isabel’in kendi kasasına eğildiğini farkına vardım ve ondan başka kimse olmadığı için çok mutlu oldum. Miles. Burada, Florida Perdido’daydı, dışarısı aşağı yukarı bir milyon derece olmasına rağmen bir ceket giymişti, saçları nemden darmadağın olmuş, bana gülümsüyordu. Görünüşe göre benden gerçekten hoşlanan, gerçek bir çocuktan gelen gerçek bir gülümsemeydi.

“Seb’in ailesi...” diye başladım ama Miles başını iki yana salladı.

“Sorun yok,” dedi. “Veya olmayacak.” O gamze yanağında belirdi. “Hayatımı başkalarının emrinde yaşamaktan pek hoşlanmadığımı fark ettim. Belli ki saraylı genleri beni atlamış.”

“Belki de bu yaz kötü bir etki altındaydın,” diye önerdim ve gözleri kalbimi yerinden oynatacak şekilde yüzümde gezindi.

“Olabilir,” diye onayladı yavaşça. “Her neyse, sen gittikten

sonra seni düşünmeye devam ettim. Bu yazı. Söz konusu sen olunca aslında ne kadar az rol yaptığımı. Yani." Omuzlarını kaldırdı. "Amerika'dayım. En azından bir süreliğine."

"Bir rehber ihtiyacın olabilir," dedim. "Sana işlerin nasıl olduğunu gösterecek birine. Boyundan büyük işlere kalkışmadığından emin olmak için."

Miles iç çekerek banda yaslandı. Ellerimden birini tutmak için uzanırken bile bana, "Bu küstahçaydı," dedi. "Yalnızca gerçek bir pislik böyle bir teklifte bulunur."

Daha yakına eğildim. "Pislikleri seviyormuşum meğer."

O, "Ben de," diye yanıtlarken nefesinin sıcaklığını ağzımda hissedecek kadar yaklaştı.

Sonra Sur-N-Sav'daki kasamda öpüştük, saklanmak yoktu, gizlice dolaşmak yoktu. Herkesin önünde, onun tabiriyle, tamamen birbirimize *yumulduk*.

Tamam, bu durumda herkes derken Isabel ve sırasındaki tek yaşlı kadını kastediyordum ama yine de öyleydi. Bu yüzden taşımaya bandı garip bir şekilde aramızdayken daha da yaklaştım ama bakın...

"ERKEK YASAK!"

Haykırış boğuk geliyordu ama yine de çok yüksekti ve ona çılgın bir vuruş sesi eşlik ediyordu.

Geri çekilip Bayan Miller'ın ofisinin penceresine doğru baktım. Bir yumruğunu kalçasına dayamış, diğerini pencereye vurarak orada duruyordu. "ERKEK YASAK!" diye tekrar pencereden bağırdığında Miles ona baktı, alnı kıışmıştı.

Ben parmaklarımı Bayan Miller'a sallarken, "Burada kural bu mu?" sordu.

"Amerika'da hayır ama Sur-N-Sav'da evet."

Yeşil gözleri ısl ısl tekrar bana baktı. "O zaman Sur-N-Sav'dan çıkabilir miyiz, lütfen?"

Mor önlüğü uçuşarak pencereden uzaklaşan ve muhtemelen bana bekâret kemeri takmak ya da Miles'ı yakmak için buraya gelen Bayan Miller'a tekrar baktım.

Yine de sırtıp parmaklarımı gömleğini yakasına dolayarak Miles'ı kendime çektim. "Birazdan," diye söz verdim, tekrar öpüştük.

Belki bir sarayda, bir barakada ya da Rolls-Royce'ta değildik ama olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Teşekkürler

Kendime özgü bir Prenses Kitabı yazmama izin verdikleri için Penguin'deki herkese teşekkür ederim! Özellikle rehberliğiyle bunu olmasını istediğim gibi bir kitaba dönüştürmeme yardım eden Ari Lewin'e teşekkürler.

Mükemmel menajerim Holly Root'a teşekkür ederim. Bu beraber çalıştığımız onuncu kitap, umarım 10000 tane daha yazarsınız. (Tamam, 30 tane falan olabilir, yazmak zor iş.)

Twitter'daki herkese, özellikle de ablası bir prensle evlendiğinde ünlü olan bir kız hakkında bir kitap istediğimden bahsettiğimde, "EVET, YAP BUNU!" diyen Stacey Kade'e. Ânında gelen destekler ve "Bunu okurdum" yanıtları, bunu Beş Dakika Önce Bulduğum Harika Fikir olmaktan çıkarıp gerçek bir kitap hâline getirdi.

Benimle profesyonel bir şekilde konuyu oluşturan ve daha da önemlisi, "Seksi Fıçı Prens Harry" terimini icat eden Jennifer Lynn Barnes'a, Ally Carter'a ve Carrie Ryan'a teşekkürler. Kitaba bu ismi koymama izin vermediklerine hâlâ inanamıyorum, hanımlar.

Tüm okuyucularıma, benden okuduğunuz onuncu kitap veya ilk kitap olsun, sizi söyleyebileceğimden daha fazla seviyorum ve size minnettarım. Umarım eğlenmişsinizdir!

Ve her zaman olduğu gibi, onlarsız bunların hiçbirinin bu kadar eğlenceli olmayacağı aileme teşekkür ederim.

RACHEL HAWKINS

New York Times çoksatan yazarlarından Rachel Hawkins, Virginia'da doğup Alabama'da büyümüş ve Auburn Üniversitesi'nde "Viktorya Dönemi Edebiyatında Toplumsal Cinsiyet ve Cinsellik" üzerine çalışmıştır. Eserleri ondan fazla dile çevrilen Hawkins Alabama'da yaşamaya ve yazmaya devam etmektedir.